MAX SCHRAUT

AVENTURILE LUI OLAF K. ABELSEN

Nr. 7

SICRIUL PLUTITOR

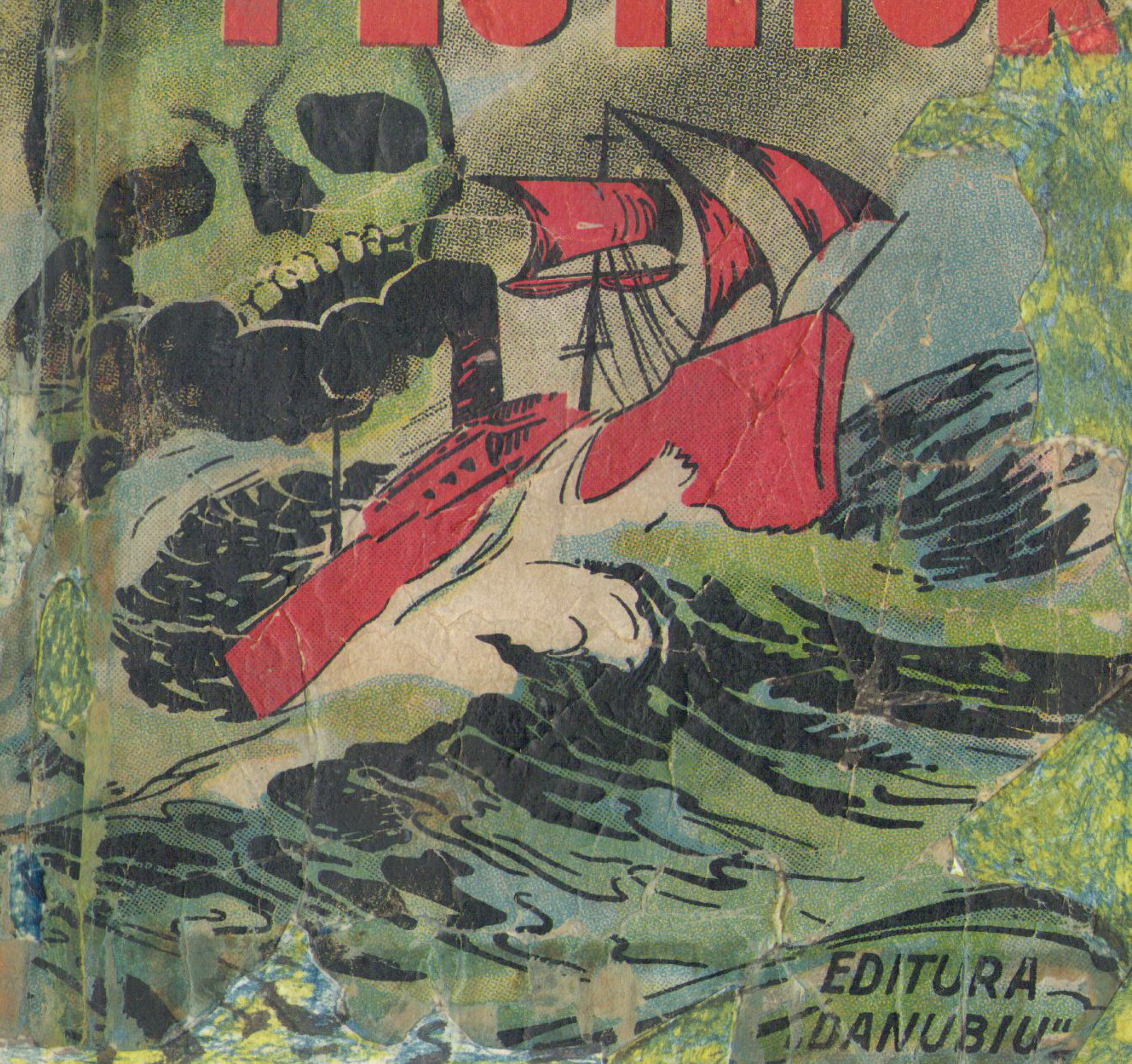

EDITURA „DANUBIU"

SICRIUL
Plutitor

EDITURA
DANUBIU

7

Aventurile lui OLAF KARL ABELSEN

Nr. 7

MAX SCHRAUT

Sicriul Plutitor

(Meines Bruder Simişato)

Traducere autorizată de

N. PETRESCU

EDITURA DANUPIU

BUCUREŞTI, STR. Dr. ISTRATE Nr. 10

Of. Reg. Com. Nr. 1395/941

Colecţia „Capodopera"

şi-a asumat publicarea a tot ce s'a scris mai bun în domeniul romanului poliţist şi de aventuri

Au apărut:

1. INGERUL DE AUR
de *Fr. D. Grierson*
2. FRANCK SAUVAGE ATACA...
de *Guy d'Antim*
3. NOAPTEA DE 14 IULIE
de *Ezio d'Errico*
4. CELE PATRU FIICE ALE DOCTORULUI MARSH
de *P. J. Stahl*
5. NECRUTATORUL
de *Gustave Aimard*
6. LOU SAN NU IARTA
de *David Hume*

Vor apare:

7. MASCA ALBA
de *J. M. Walsh*
8. BANCA DIN HYDE PARK
de *Gavin Holt*
9. ORAŞUL DE ARGINT
de *Anton Maly*

SICRIUL PLUTITOR

de MAX SCHRAUT

CAPITOLUL I

CEL DE AL TREISPREZECELEA

Un pavian pe care-l numeam Men Huleb, a fost tovarăşul şi camaradul meu în lupta pe care am dus-o împotriva lui Fritz Lingser şi a bandei sale.

Glontele meu dăduse jos casca depe capul domnului Lingser şi cu aceasta începu aventura în centrul căreia se afla Simisato.

Ştiam că vor reveni în cursul nopţii. Ei sperau că un om care se afla singur pe o stâncă de corali nu se poate apăra zile îndelungate, bazându-se pe oboseala mea, pe avantajele unui atac prin surprindere, poate chiar şi printr'un glonte bine ţintit.

Sunt unsprezece indigeni plus domnul Fritz Lingser, fost şef de poliţie în republica liberă din Marea Sudului, Francislan. In sângele acestui pirat de duzină clocoteşte lăcomia după aurul incaşilor, care se află pe Malmotta.

Sunt doisprezece nătărăi. Aurul s'a scufundat odată cu insula, dar nu vor să mă creadă.

Am pertractat vreme mai îndelungată cu domnul Lingser, a cărui cască colonială soioasă a căpătat câteva găuri pentru aerisire. Individul acela nu poate fi convins. Şi întreaga bandă stă acum cam la o sută de metri distanţă spre răsărit, cu marea lor barcă de război ascunsă în spatele ultimei stânci... şi aşteaptă.

Mari proşti!...

Mă adresai lui Men Huleb care sta lângă mine în spatele stâncii:

— Tu nu eşti decât un pavian, dragul meu Men, dar ai un avantaj cu cele patru mâini ale tale şi botul tău de câine: dispreţuieşti aurul. O banană preţueşte mai mult pentru tine decât o bară de aur. Şi cu drept cuvânt. Ce ne facem însă cu banda asta?

Prietenul Men se scărpină la spate revoluţionând astfel coloanele lui de purici. Mârâi satisfăcut şi privi o victimă cafenie pe care o ţinea între degetul mare şi cel arătător, după care o muşcă. Nu ştiu ce gust au puricii, dar lui Men Huleb îi plăceau.

Men Huleb se întinse la soare şi trase cu ochiul în jos spre stâncile de corali, care se întindeau în timpul refluxului întocmai unei colonii de ciuperci colorate până lângă morminte. Ar vrea să...

Ar vrea să caute raci.

Dar fluxul se apropie, iar valurile Pacificului cuprind covorul pestriţ al coralilor cu

țesătură verzuie, înghițindu-l. Peste o oră nu se va mai vedea nimic din morminte. Am privit zile întregi jocul acesta al dispariției și reapariției — din ziua în care prietenii mei au plecat la Francislan, iar eu fac aici pe Robinsonul pe un cub de calcar având șapte metri pe șapte suprafață, dintre care vreo trei metri pătrați sunt pierduți fiind ușa care duce la camera comorilor.

Stânca este goală pe dinăuntru, iar ușa sus pomenită este gura pe care se intră în grotă. In jos cobori pe scări, iar grota propriu zisă este locuința mea. Robinson a avut ce-i drept mai mult teren la dispoziția lui, în schimb am aproape toate cele ce sunt necesare unui om pe jumătate civilizat, chiar și un aparat de ras și o pinasă elegantă de culoare deschisă, având opt metri lungime, acoperită și cu un motor foarte puternic. In cazul în care indivizii aceia de peste drum mă vor plictisi îi voi fugări puțin — pentru moment sunt pentru mine o distracție, puțină variație și momentul viu al robinsonadei mele. Voi vedea ce mai au de gând să facă și în cazul când ar avea la ei pe un japonez pe care l-au pescuit undeva mai spre nord depe o epavă, — acesta fiind al treisprezecelea din bandă — lucrurile vor lua o înfățișare mai puțin agreabilă pentru duzina asta de ticăloși.

Au trecut de atunci ore întregi. S'a lăsat noaptea, fluxul a atins punctul maxim în jocul de culori aprinse al apusului, iar întunecimea a acoperit repede oceanul, ca tot-

deauna — la pândă, pe nesimţite, sosind pe labe de pisică. — Stau jos în grotă în faţa mesei pliante şi scriu la lumina de carbid. Intre timp, Men Huleb stă de pază sus pe stânca noastră şi mă apără. Mă pot bizui fără ezitare pe el. Ştie să tragă cu pistolul, şi chiar dacă nu ochieşte perfect, detunătura este suficientă ca semnal de alarmă; urc într'o clipă cele două scări şi pot interveni cu carabina cu repetiţie.

Jalnicul individ care se află afară, în barca de război a francislanilor, ticălosul domn Lingser şi-a trădat binefăcătorul, pe bătrânul rege Pierre, iar mulţumirea pentru actul de graţiere şi mărinimia lui este expediţia aceasta de pradă pe Malmotta.

Sărmanul de el. Aur? Aici?

Pilule de plumb, gloanţe...

Asta da!

Nu mai mult!

Cel de al treisprezecelea om din canu nu-mi iese din minte. Un japonez? Aici în colţul cel mai îndepărtat al Mării Sudului, în imediata apropiere a ecvatorului? Dacă ar fi fost un chinez, — pe neguţătorii aceia micuţi îi găseşti pretutindeni. In acelaş timp, domnul Lingser a făcut aluzii atât de stranii privitoare la acest prizonier al său, ca şi cum ar fi scos din valuri nu ştiu ce vietate excepţională. Aş vrea să ştiu dacă oamenii de seamă ai Japoniei n'au altceva mai bun de făcut decât să se plimbe pe epave tocmai prin locurile acestea ale Mării sudului. Nobilul şef al poliţiei a crezut că-mi va muia

inima prin amenințările sale, că-l va pune pe înaltul domn din țara mikadoului ca momeală la cârligul de prins rechini (individul ăla este în stare și de așa ceva).

Eroare! — japonezul nu va fi mâncat nici odată de rechini și nici banda aceea nu va pune vreodată piciorul pe insula mea.

Am ajuns tocmai la o concluzie strălucită. Duzina aceea din barca de război nici nu gândește, că un singur om ar putea să aibe îndrăzneala, să facă o vizită nedorită unui vecin stingheritor, aici în deșertul acesta de ape. Nu, nu se așteaptă la așa ceva și tocmai de aceea trebue să-i conving, cât de propice este tocmai ora aceasta, când fluxul vuește în jurul stâncilor, acoperind totul cât vezi cu ochii în spumă albă, să faci o glumă amuzantă.

Să lăsăm prin urmare de o parte smângăleala. Il voi aduce aici pe japonez. Am nevoe de un excitant pentru nervi. Și Robinson Crusoe a smuls pe Vineri al său din mâinile canibalilor, dar atunci când a scris această poveste pentru copii, autorul a uitat un singur lucru, că acolo unde există lamași (ori Robinson a întrebuințat acest neam de cămile drept vaci de lapte) n'au existat și nu există nici astăzi canibali. Insula despre care este vorba, ar fi situată pe coasta vestică a Americii de sud, în speță ar fi Juan Fernandez, dar după cum am spus: peruvienii și chilienii, singurii cari pot fi puși în discuție în chestia aceasta, nu aveau obiceiul de a aduce victime omenești diferiților lor zei.

Prin urmare — pornirea!

Acum este la mine. E întins acolo şi doarme. Şi-a întins grijuliu hainele să se usuce, şi lingeria — din păcate am trebuit să dau un răspuns net negativ întrebării lui dacă am un fer de călcat (se vede că ţine foarte mult la dunga impecabilă a pantalonului şi la lingeria bine netezită).

Se repetă foarte adesea faptul că trebue să ne schimbăm părerile că Orientul n'are originalii lui. Până acum consideram japonezii, ca pe un popor lipsit de originalitate — bogat, dotat cu spleen şi un titlu academic. dar acum mi-am schimbat părerile, căci acest doctor Simisato este fără îndoială o personalitate care iese din cadrul obişnuit, care se numeşte Japonia.

Doarme. Trebue să fie mort de osteneală. Pe de altă parte este tot ce-i posibil să fie mulţumit, căci a fi mort de osteneală nu este nici pe departe a fi mort deabinelea şi mă tem că domnul Fritz Lingser va trebui să facă vreo câteva slujbe de pomenire pentru unii dintre prietenii lui de culoare, decedaţi în mod subit.

Intreaga chestiune era lipsită de pericol în sine. Duzina de ticăloşi dormea somnul liniştit al tuturor celor nedrepţi, atunci când ridicai capul în apropierea bărcii lor bine legate şi-mi cercetai vecinii din imediată apropiere.

Un canu de răsboi din francislan are aproape douăzeci de metri lungime asemuin-

du-se aproape perfect cu o sveltă barcă de curse — având însă la pupă şi la proră platforme pentru războinici, la mijloc o cabină din fibre de palmier, pe dreapta un flotor menit să împiedice răsturnarea îmbarcaţiunei şi apoi un catarg cu o imensă velă împletită. Pupa şi prora erau bogat pictate şi împodobite, sculptate şi pe jumătate polcite.

Pe mine mă interesa de data aceasta exclusiv pupa, unde vedeam în lumina stelelor în apropierea platformei, şezând pe una din bărcille vâslaşilor o siluetă inchircită, care sta fără îndoială din alte cauze de cât din proprie iniţiativă în poziţia aceasta incomodă şi care nu scotea fără cauză din timp în timp un geamăt încet.

Domnul Lingser îl legase „ghem" pe japonez.

Ceilalţi oameni din bandă dormeau în cabină.

Când tăiai legăturile prizonierului avui un eşec. Omul era atât de sdrobit, încât căzu pur şi simplu pe spate în barcă, dărâmând totodată câteva cutii de tinichea depe maşina de gătit în aer liber, fapt care nu se petrecu fără sgomot. Intr'o asemenea barcă mâncările sunt gătite pe o piatră mare, plată şi scobită pe dinăuntru.

Mai înainte de a-l fi putut trage pe nenorocitul acela peste marginea bărcii în apă, unul dintre somnoroşii treziţi pe neaşteptate îşi îngădui să tragă trei sau patru focuri de pistol, destinate mie, dar care nu făcură decât să turbure oglinda apei.

Am fost totdeauna atât de politicos ca să răspund fiecăruia şi dacă în cazul acesta special replica mea a mirosit oarecum a pulbere şi a provocat înăuntrul rogojinelor puţină zăpăceală şi avarii ceva mai grave, mă declar complect nevinovat.

Baia rece îl făcuse între timp ceva mai mlădios pe protejatul meu. Trebui să-i mai dau o mână de ajutor, dar am ajuns cu toate acestea neatinşi în cetăţuia mea de stâncă, unde furăm primiţi cu semnele celei mai mari bucurii de Men Huleb. Felul acesta special de a manifesta bucuria l-am văzut numai la Men Huleb — asemenea salturi făcute pe loc nu pot fi imitate decât de un acrobat.

A fost ceva mai greu să-l cobor pe Simisato pe scări, căci încheeturile sale erau grozav de ruginite, iar pe ultimele trepte s'a rostogolit întocmai unui sac. Se ridică deaceea ruşinat, se înclină foarte corect şi se prezentă după toate regulile bunei cuviinţe.

— Ingăduiţi-mă să vă mulţumesc din toată inima. Numelle meu este doctorul Simisato. Mă aflu în momentul de faţă într'o călătorie de studii în Marea Sudului. Sunt un savant, neoficial, sir.

— Imi face plăcere, mister Simisato... Numiţi-mă Lensen. Mă aflu pentru moment pe aici în calitate de Robinson, pe şi în stânca de faţă... In cazul în care doriţi haine uscate... vă rog!

Ii arătai o ladă deschisă, iar Simisato îşi lepădă imediat lucrurile lui ude, în care timp îmi spunea cu risipă de cuvinte, cât de rău

îi pare, că hainele lui de pânză şi lingeria lui au avut a'ât de mult de suferit...

— Ai poate un fer de călcat, mister Lensen? îşi termină el frazele foarte cizelate şi se întoarse cu spatele spre mine deoarece era în pielea goală, punându-şi o pereche de pantaloni cari se potriveau staturii mele, iar nu lui. Îi putea ridica până la umeri. Deaceea renunţă la haină.

Intre timp putusem să-l privesc mai de aproape pe Simisato. Era mic, slab, tânăr, avea mâini lungi de maimuţă, partea superioară a trupului era prea mare, picioarele puţin curbate, un gât prea lung, un cap mic, ale căruia părţi secundare erau de altfel de aceleaşi proporţii: nasul, gura, urechile, ochii — numai părul era foarte des şi foarte negru, iar dinţii puţin eşiţi în afară şi foarte albi.

Infăţişarea lui Simisato nu era cu toate acestea comică.

— Vă pot ruga poate să-mi împrumutaţi un pieptene?

— Cu plăcere... Poftim oglinda.

— Mulţumesc foarte mult. — Işi netezi părul, se contemplă cu cea mai mare atenţie şi spuse nemulţumit: Pun foarte mult preţ pe aspectul meu exterior mister Lensen, iar în pantalonii aceştia mă simt direct umilit. — Vorbea curgător limba engleză, cu toate acestea cu multe sunete şuerătoare, care aminteau flueratul unui şarpe pe care l-ar fi avut ascuns undeva în gâtlej.

Curăţă apoi pieptenul şi întrebă timid, dacă

am poate ceva împotrivă dacă ar dormi înainte de toate câteva ore.

— N'am dormit de câteva zile, mister Lensen.

— Mă rog, mă rog... — iată patul meu. Vă stă la dispoziţie, mister Simisato.

Comic individ şi japonezul ăsta!

Făcu unele observaţii în legătură cu patul meu de pături şi iarbă de mare, aranjă salteaua, perna şi păturile cu minuţiozitate, după care se culcă şi... sforăi atât de melodic după numai câteva minute, încât mă hotărâi că este mai bine să-mi petrec restul nopţii sus pe stâncă.

Pentru moment mai eram încă la masă scriând şi privind din când în când la mândreţea de haine ale lui Simisato, pe care acesta le-a întins foarte decorativ pe lăzi.

Ca un explorator să poarte halne de pânză albă, treacă meargă. Dar să aibe cămaşe de mătase, chiloţi de mătase, ciorapi la fel, guler, cravată şi mănuşi galbene: asta cred că este lux la treizeci de grade la umbră.

Fără îndoială că mister Lingser a tras din hainele acestea luxoase concluzii grăbite, că Simisato trebue să fie un savant de prima mărime.

Cred că Simisato este un japonez tânăr şi bogat, dotat cu spleen şi un titlu academic.

CAPITOLUL II

O AFACERE INTUNECATA

..Am mai ajuns şi la alte concluzii.

M'am ridicat foarte încet şi am pipăit garderoba lui Simisato.

Un costum tropical al unei gentleman este completat cu un cordon, iar Simisato avea şi el unul, pe care l-a camuflat însă cu îndemânarea de prestidigitator în spatele unei lăzi.

Cordonul era lat cât jumătate palmă, făcut din pânză grosolană, chenăruit cu piele, avea în faţă o cataramă dublă obişnuită şi trei buzunărele de piele goale, al căror conţinut fusese poate confiscat de domnul şef de poliţie demisionat Lingser.

Pipăind însă cordonul acesta am găsit ceeace scăpase atenţiei domnului Lingser. La spate, între cele două fâşii de pânză era o mică umflătură şi deoarece mă socoteam îndrituit să-l omosc mai îndeaproape pe doctorul Simisato, am descusut marginea de piele şi am scos o pungulită de cauciuc, care era legată cu un fir de mătase. M'am reîntors la masă, am deschis punga ermetică şi am scos o hârtie, care constatai că este o scrisoare de recomandaţie.

Yokohama 6 Mai.

Mr. Grant Webster

Honolulu

Dragă Grant,

In legătură cu ultima noastră convorbire despre cumpărarea Shimivarei, îţi recomand pe prezentatorul acestei scrisori ca

pe un om de toată încrederea. Prințul Manu Ylata Simisato, ultimul descendent al unei dintre cele mai vechi dinastii de samurai, ne va apăra în toate împrejurările interesele. Sprijină-l cât mai mult ai putință. Nu este nevoie să-ți spun mai mult. Știi prea bine că noi singuri nu vom ajunge niciodată la nici un rezultat. Partida adversă este cât se poate de activă și piedicile ivite din păcate în ultima vreme ca și incidentele turburătoare, necesită o intervenție mai energică. Nu te lăsa indus în eroare de unele ciudățenii ale prințului, în ceeace privește caracterul său. Pentru ca scrisoarea aceasta să nu fie utilizată de cine nu trebue, am lipit pe spatele ei fotografia prințului, pe care am iscălit-o de două ori. Toate celelalte îți vor fi comunicate personal de prinț.

Cu toată prietenia

James H. Stepkins

Intorsei scrisoarea și văzui fotografia. Era o mică fotografie pentru pașaport, foarte bună, iar omul pe care-l reprezenta era fără discuție tovarășul meu de grotă.

Am pus la loc scrisoarea în învelitoarea de cauciuc, am pus punga înapoi în cordon și am cusut marginea de piele. Simisato nu va observa că acum sunt ceva mai bine informat privitor la persoana sa. Indiscreția mea nu-mi provoacă mustrări, căci trebuia să știu pe cine adăpostesc eici în grotă. S'ar fi putut ca Fritz Lingser să fi

Inventat toată povestea cu japonezul pescuit din valuri, pentru a-l întrebuința pe Simisato într'un fel oarecare împotriva mea. Am văzut în viața mea pestriță atât de multe ticăloșii mai mici și mai mari, am întâlnit atât de mulți oameni de treabă cu minți și inimi diavolești, încât nu mă mai încred niciodată fără control. Aș putea povesti o mulțime de întâmplări nostime cu oameni, cari vorbind mult sau puțin, au încercat pe vremea când eram inginer să mă înșele spre a exploata micile mele invenții cu excluderea persoanei mele. Toți prietenii aceștia scumpi au trebuit în cele din urmă să recunoască, că nu ei erau aceia cari mă aveau în mână, ci eu pe ei. Trebue cu vremea să-ți faci o conștiință rezistentă și să lupți cu ace'eași arme ca și partea adversă, chiar dacă ți-e scârbă de așa ceva.

La partea aceasta adversă mă gândeam tocmai, evocându-mi în minte cuprinsul scrisorii domnului Štepkins. Se pare că speculația comercială despre care este vorba nu este chiar atât de curată.

„Cumpărarea Shimivarei...?"

Ce este Shimivara? N'am idee. In orice caz prințul n'a predat până în momentul de față scrisoarea aceasta de recomandație d-lui Webster. Data este din 6 Mai, iar azi suntem în șase August. Oare Simisato se afla în drum spre Honolu'u atunci când a naufragiat? Poate...

Tovarășul meu a devenit subit o personalitate misterioară. Partea sau tabăra adversă, poartă poate vina că pentru moment nu și-a putut realiza călătoria spre Honolu'u decât până la stânca n.ez. „Piedicile" și „incidentele supărătoare" a-

mintite de mister Stepkins dau loc la presupuneri dintre cele mai fără limită. „Afacerea“ la care participă ca ajutor prințul japonez nu poate fi în nici un caz un fleac, judec eu mai departe. Budha ştie poate ce este aceea Shimivara Numele are rezonanţe japoneze şi îmi face impresia că l-am auzit sau l-am citit cândva. In biblioteca mea nu am din păcate un lexicon în douăzeci şi cinci de volume, ci numai ediţia originală al lucrării „Marea Sudului“ de Stevenson, un calendar misionar american din 1923 şi ghidul linguistic al Mării Sudului scos de Thomas Carlyson.

Prin urmare Simisato doarme. Scriu, fumez, mă gândesc şi afară pe stânca de corali stă de pază Men Huleb, pavian sau hamadryas, din familia maimuţelor.

Il voi schimba acum. Am senzaţia că domnii aceia de peste drum au de gând să se răsbune, după ce vor fi făcut tovarăşilor lor de ticăloşii o înmormântare marinărească. Rechinii sunt cam numeroşi pe aici. Eri am observat tocmai o pereche în luna de miere şi oricât mi-ar fi svâcnit degetul pe trăgaciul carabinei Remington, totuşi mi-am stăpânit patima ucigătoare şi n'am turburat perechea de îndrăgostiţi. Înţeleapta Natură are nevoie de bestii atât în familia oamenilor, cât şi a animalelor, şi din ziua în care hienele mărilor au mâncat pe asasinul Janei şi a fenekului, aproape că le simpatizez.

...De dimineaţă, şase ore mai târziu.

Situaţia s'a schimbat vădit. Este neînsemnat faptul că barca de război a mai înregistrat pierderea a trei ticăloşi obraznici. Unul trebue trecut în socoteala lui Men, ceilalţi doi la a mea. Ce au avut

indivizii aceia să se strecoare în ascuns la pinasa mea şi să umble la lanţurile ancorei risipind apoi pulberea fără nici un rost?

Când am urcat scările am găsit pe prietenul Men Huleb ocupat cu o treabă foarte captivantă. Este uimitor cât de repede învaţă o maimuţă apucăturile stăpânului ei. Am ascunse în pinasă provizii pentru cazuri extreme şi două butoiaşe de apă de băut pe care o înoiesc la fiecare două zile din cisterna de piatră din nordul stâncii. Men arată mare simpatie pentru fructele conservate şi faptul că ştie să mânuiască perfect un cuţit pentru deschisul cutiilor de conserve l-am constatat ieri noapte depe ultima treaptă a scării. Şmecherul acela de Men şi-a permis să se „împrumute" cu o cutie de pere din pinasă şi deşi toate argumentele pedagogice erau pentru aplicarea unei corecţiuni serioase, aspectul voinicuiui Men care ţinea cutia între labele dela spate mânuind după toate regulele artei cuţitul de conserve, mă făcu să-i admir în asemenea măsură inteligenţa, încât mă mărginii să-i surâd prietenește, după care el îşi continuă lucrul cu mârâit satisfăcut, ridică capacul şi începu să mănânce.

Stam alături de el şi-l scărpinam în coamă, după ce aruncasem o rapidă privire în jur.

— Men, îi spusei eu încet arătând spre secera lunii, ai furat şi domnul bătrân care stă sus pe steaua aia luminoasă vede totul. Să-ţi fie ruşine. Pe tine nici nu te mustră măcar conştiinţa. Cu toate acestea te hrănesc mai mult decât este nevoie, ai crescut grozav şi ai ajuns mare cât un pudel.

Drept orice răspuns se ridică, aruncă cutia go-

lită în mare şi-mi întoarse spatele umflat şi albastru. Poate că acesta să fie un răspuns în felul lui. Dacă este aşa, atunci e foarte lipsit de respect.

Mârâi din nou, se grăbi spre pinasă şi duse înapoi cuţitul de conserve de unde-l luase, se înapoiă, mi se urcă în poale, îşi puse braţul stâng în jurul gâtului meu şi se aşează comod. Aşa îi place cel mai mult să doarmă. Ce-i drept că este puţin cam greu, dar legăturile dintre noi mă obligă să-i tolerez şi acest fel de a-şi manifesta dragostea faţă de mine, fără să crăcnesc. Men este pentru mine mai mult decât un prieten din neamul maimuţelor, căci mi-a salvat pe vremuri viaţa, întocmai după cum i-am salvat-o şi eu pe a lui salvându-l dela înfometare. Faptul că inteligenţa cât şi puterea sa sunt cu mult mai mari decât acelea ale unui câine ciobănesc excepţional, că colţii lui teribili şi furia lui bestială care nu ştie ce este aceea pericolul, l-au făcut să fie paznicul meu cu totul special, nu-mi influenţează în nici un fel sentimentele pe care i le port. La el nu este nimic dresură, ci-şi apropie abilitatea omenească exclusiv datorită spiritului său de observaţie. Pe vremea când eram copil, văzusem la circ nici maimuţe dresate care trăgeau cu puşca la comandă. Men Huleb mânuieşte un pistol automat deplin conştient de efectul unui glonţe. Numai că darul ochirii nu este prea la înălţime şi de aceea nimereşte mai mult la întâmplare.

Stam cu spatele sprijinit de un colţ de stâncă, iar privirile mele sunt fixate asupra locului unde vor apărea peste puţin din valurile oceanului care au început să se retragă, trei morminte.

Auzul meu ascuţit prinde deodată sgomote ciudate, un zăngănit metalic, un scârţâit şi pacea peisagiului nocturn fu subit distrusă.

Urechile, nervii mei simt apropierea duşmanului.

Sgomotul — numai o pilă scoate asemenea sunete.

Vor să taie lanţurile pinasei. Domnul Lingser lucrează...

Men Huleb trebue să-şi părăsească culcuşul moale—un semn şi pricepe—mă vede furişându-mă pe patru picioare spre ţărmul sud-vestic, acolo unde pinasa este adăpostită între stânci ·are formează un mic golf. Stâncile de calcar aruncă umbre. Văd nelimpede trei siluete. Glasul meu răsună avertizându-i şi nu este acoperit nici de vuetul valurilor. — Indivizii aceia tresar. — Unul dintre ei ridică braţul, o limbă de foc isbucneşte din pumnul ars de soare, ceva trece şuierând printre mine şi Men Huleb, care încearcă să prindă viespea nevăzută. — Vine o a doua. — Nu-mi prea place să fac pe ţinta vie. Cămaşa este mai aproape decât haina şi cum viteazul meu Men a şi deschis focul, cu care prilej mi-a spart două geamuri ale cabinei dela pupă, iar mai târziu a făcut o deschizătură nouă şi cu totul inutilă în craniul unui canac... într'un cuvânt incidentul a fost lichidat, iar rechinii ne-au mulţumit prin febrilitatea cu care se mişcau în valurile limpezi dintre stânci. Men Huleb continua să tragă cu pistolul, deşi cele nouă gloanţe erau de mult întrebuinţate,.... sărmani indivizi, aţi fost nişte ticăloşi, aţi fost trădători, cu toate acestea: pace vouă şi cenuşii voastre.

In spatele meu se aude dela intrarea grotei gla-

sul pătrunzător şi şuerător al prinţului Simisato:

— Imi permiteţi să vă dau un ajutor oarecare, mister Lensen? Am auzit focuri de armă... Am un somn foarte uşor, deşi sforăi foarte tare.

Faţa lui de păpuşă este întoarsă spre lună. Zâmbea ciudat. Cu mâna stângă ţinea pantalonii aproape de bărbie, ca să nu-i cadă, în timp ce cu dreapta îşi netezea părul.

— Mulţumesc mister Simisato, toate sunt în ordine acum, spusei eu oarecum îndurerat, căci recolta făcută de moarte în noaptea aceasta a fo t puţin cam prea bogată după părerea mea. — E-rau trei canaci jos pe pinasă. N'au mai rămas pe punte decât o pilă, un pistol şi câteva pete de sânge... Culcă-te liniştit înapoi pe salteaua cu iarbă de mare, căci blondul domn Lingser nu va mai îndrăzni să întreprindă nimic pentru moment şi dacă.... ei! la urma urmii el este acela care poartă toată răspunderea.

— Foarte amabil, spuse Simisato cât se poate de politicos şi dispăru înapoi în grotă.

Comic individ. Probabil că sângele nu era un suc prea de seamă după concepţia lui. Japonezii n'au fost niciodată slabi sau sentimentali. Pe vremuri când au atacat Port Arthur-ul, baleriile lor cu cai au trecut literalmente peste o şosea acoperită de morţi şi muribunzi. Cum s'ar fi putut însă să fie altfel şi cum ar fi fost posibil ca poporul acesta insular, britanicii Orientului, să se ridice atât de repede la rangul de mare putere? Imperiile mondiale n'au fost fondate niciodată cu lapte şi acadele.

Men Huleb stă iarăşi în braţele mele şi toate sunt ca mai înainte. Numai refluxul se anunţă,

valurile se retrag pe nesimţite, linia de spumă a curentului dispare spre sud şi din valurile verzi apar minunatele construcţii de corali. Unele au aspectul unui arici mare, altele ca un strat de ciuperci uriaşe, în fine altele ca nişte salteie de muşchiu, ca nişte coline de pietriş roşietic... Din ape se ridică o lume pestriţă şi dacă stai să te gândeşti că toate formele acestea ciudate sunt datorite muncii unor animale minuscule, toate acestea apar unui prieten al naturii ca o enigmă sfântă.

Huleb doarme. Capul i-a alunecat pe pieptul meu, iar mâna lui dreaptă îi svâcneşte mereu în somn, ca şi cum ar mai ţine şi acum pistolul între degetele lui negre. Are totdeauna vise foarte vii şi...

Ce este asta?

A ce miroase?

Oare...?

Este însă cu neputinţă, căci Simisato n'are un fer de călcat la dispoziţie!

Cu toate acestea: miroase foarte limpede a rufe călcate, a pânză umedă care a venit în contact cu fierul încins.

Nu-mi prea vine să mă deranjez din pricina asta — mirosul devine mereu mai puternic... Va fi fiatea lui Simisato trebue să fi găsit o soluţie. Dar ce întrebuinţează oare drept fer de călcat?

Zâmbesc încet. Ciudaţi oameni mai există...

Nasul cu mult mai fin al lui Huleb se încreţeşte suspect. Toate mirosurile care îi sunt străine îi par ameninţătoare. El, care a fost prins ca pavian tânăr în pădurile lui natale din Abisinia, mai are încă instinctele neînşelătoare ale străbunilor lui, cari au fost în permanenţă în

conjuraţi de duşmani în ţinuturile muntoase ale patriei lor. Huleb se trezeşte. Este treaz imediat, aţâţă, întoarce capul încoace şi încolo, se furişează spre grotă, bagă capul înăuntru, strănută sgomotos şi mormăie fâţiş revoltat. Socoate că mirosurile acestea sunt prea puţin plăcute. Se întoarce de aceea, îmi aruncă o ochii lui căprii o privire întrebătoare şi mă constrânge în felul acesta să-l urmez. Jos în grotă, prinţul Simisato stă în faţa mesei mele peste care a întins o pătură de lână şi... îşi calcă pantalonii cu o bucată mare de fer pe care eu am întrebuinţat-o până acum în scopuri mai prozaice: ca cleşte pentru foc.

Este o vergea de fer groasă cât mâna, rotundă, pe care am scos-o din epava piraţilor spanioli, cari au furat din Peru tot ce le-a căzut în mână şi cari au naufragiat după aceea aici pe Malmotta, scufundându-se apoi odată cu insula, revenind la suprafaţă după decenii ca schelete, spre a se scufunda după un scurt răgaz înapoi în valuri.

Vergeaua aceasta a fost curăţată de mister Simisato, a încins-o pe lampa de carbid, ţinând-o de un capăt înfăşurat în pânză spre a-şi feri mâna — aşa calcă şi întorcându-şi faţa jenată spre noi, spuse sfuzându-se:

— Este o treabă cu care nu sunt obişnuit mister Lensen... Dar merge.

Este de mirat cum descendentul acesta al samurailor a fost atât de deştept încât să întindă o pânză peste pantaloni, căci altfel pantalonii albi s'ar fi ales cu pete de pârleală.

— Nu te deranja, spun eu aşezându-mă într'un colţ şi privindu-l. Ai dormit suficient? caut eu să încep discuţia.

Ţine ferul peste flacăra care şuieră încet, îl suceşte încoace şi încolo.

— Da, sunt foarte rezistent, mister Lensen, iar două ore de somn îmi sunt pentru moment mai mult decât îndestulătoare. Eşti drăguţ să mă tratezi cu o ţigare?

Începem să discutăm. Simisato povesteşte... Şi nu începe nici o îndoială că minte. Sau poate că nu?

— ...Voiam să plec la San Francisco, mister Lensen... cu un mic ocol... Yachtul meu mic, dar foarte bun, s'a ciocnit din păcate în timpul unei furtuni de acum trei nopţi cu un vapor şi s'a scufundat. Mă tem că sunt singurul supravieţuitor. Mă aflam tocmai pe punte şi am mai avut tocmai timpul să pun mâna pe doui colaci de salvare. După aceea am dat în apă peste barca de salvare sfărâmată, care se mai ţinea la suprafaţă datorită flotoarelor cu aer. Mai târziu am fost pescuit de... oamenii aceia de peste drum.

— Dar vaporul nu s'a interesat de loc de victimele pe care le-a făcut?

— Nu... Simisato rostogolea încet vergeaua încinsă peste pantalon. Hu'eb îl privea foarte interesat

— ...A plecat mai departe, mister Lensen.

— Ce ticăloşie!

Zâmbi impe[illegible].

— Poate că totuşi nu, mister Lensen. Aş fi procedat la fel. Împrejurările cereau partidei adverse o totală lipsă de scrupule. Aţi citit doar scrisoarea de recomandaţie a d-lui Stepkins către domnul Grant Webster, aşa că sunteţi iniţiat în oarecare măsură. Nu v'o iau de loc în nume de rău, că aţi voit să ştiţi cu cine aveţi de a face.

După cum am mai spus am un somn foarte uşor, dar mă trezesc şi mai uşor, simţurile mele sunt extrem de agere, aceasta din cauza vieţii mele nestatornice, mister Lensen, căci în bani englezeşti capul meu valorează trei mii de lire sterline, acesta este premiul care se oferă pentru el. Până în momentul de faţă nu l-a câştigat încă nimeni şi capul îmi mai stă pe umeri.

Imi luase graiul.

— Dar ce Dumnezeu ai făcut? întrebai eu uluit.

Mă privi drept în faţă:

— Trei asasinate, mister Lensen.

Ridică imperceptibil umerii.

— Bineînţeles că nu erau crime pentru jaf, mister Lensen. Nu am nevoie, căci sunt foarte bogat, iar Banca Angliei ar plăti orice cec eliberat de mine. Crimele pe care le-am făcut constituiau o datorie pentru mine.

Se întoarnă spre lucrul lui, după care continuă:

— Dumneata care eşti european, vei condamna felul meu de a proceda, eu însă ca japonez mă orientez după tradiţia străvechei mele familii: sânge pentru sânge! — Aceia pe cari i-am împuşcat au ucis pe tatăl şi pe cei doi fraţi ai mei. Amănuntele îţi sunt probabil indiferente. In orice caz, sunt un om fără patrie şi numai devotamentul câtorva subalterni ai mei şi prietenia unor europeni influenţi m'au ferit până în momentul de faţă de o arestare.

Continuă să calce pantalonii.

— Oare te deranjează trecutul meu, mister Lensen?

— De loc, spusei eu sincer. Ne aflăm în aceeaş situaţie prinţ Simisato. Şi pe urmele mele este

un fel de hârtie tipărită, care este numită mandat de arestare. Am chiar un avantaj faţă de dumneata căci eu am fost la închisoare, am evadat, am ajuns în primul rând în America de sud şi de atunci sunt aventurier.

Işi întoarse din nou faţa lui de păpuşe spre mine. Ochii lui întunecaţi mă priveau foarte pătrunzători.

— Atunci dumneata eşti mister Abelsen, prietenul lui Chi Api, spuse el zâmbind. Il cunosc foarte bine pe Chi Api, am vorbit cu el acum jumătate an la Honolulu şi cu acel prilej mi-a povestit tot felul de lucruri despre un suedez faţă de care este foarte îndatorat. In genere nu-i prea iubesc pe chinezi, dar Chi Api este malmult internaţional şi în orice caz un om de onoare fără prihană. Mă bucur nespus de mult că am făcut aici cunoştinţă cu dumneata şi sper că nu vei regreta niciodată faptul că mi-ai acordat adăpost.

Ţigarea mea se stinsese. Mi se iviră în minte imagini de mult uitate, cari recăpătară formă şi conţinut şi care erau toate în legătură cu personalitatea stranie a lui Chi Api, pe care-l scăpasem pe vremuri de spânzurătoare.

Simisato continua să calce şi-l întrebai puţin zăpăcit şi emotionat de starea lui Chi Api.

Ştiam că trăeşte la San Francisco ca mare comerciant — asta era totul... De când mă despărţisem de el, nu mai aflasem nimic unul despre celălalt.

— Ii merge foarte bine, declară slabul dar vânjosul meu tovarăş puţin cam distrat... Adăugă fără nici o legătură: M'ai conduce cu pinasa până la Honolulu? Treburile mele sunt

urgente şi am pierdut, destul de multă vreme prin faptul că am trebuit să abat depe urmele mele poliţia şi pe lordul Morspan. Am dat crezare iluziei înşelătoare că am reuşit. Yachtul cu motor al lordului Morspan a lovit şi a scufundat yachtul meu, căci el este capul partidei adverse, mister Abelsen.

— Şi — ce este Simivara? întrebai eu fără ocol.

— E o veche mină de cărbuni situată pe o insulă din Marea chineză de răsărit, răspunse el vădit ezitând.

Discuţia noastră se întrerupse însă brusc, deoarece Men Huleb se repezi fulgerător în sus pe scări, după ce pusese tot atât de repede mâna pe pistolul lui, pe care-l încărcasem din nou.

Sus se auzeau focuri de armă — îl urmai grabnic pe Men Huleb — când eşii din grotă. Lumina crudă a unui reflector mă lovi drept în faţă, şi o ploaie de gloanţe trecu peste stâncă. Îl apucai pe Men de ceafă şi furăm fulgerător la adăpost în spatele unui bloc de piatră.

Văzui atunci afară un vas mare, străin — cineva se strecură alături de mine, iar Simisato îmi şopti cu glas răguşit şi cu dinţii clănţănind:

— E lordul Cecil Morspan! E... e cel mai periculos ticălos care a existat vreodată pe lume!

O nouă grindină de gloanţe ne înconjură.

Dinţii lui Simisato băteau direct tactul unui galop. Era gâtuit de ură şi spuse aproape fără să poată fi înţeles:

— Morspan ar face bine să se ferească! Fiica lui a dispărut...

— Şi dumneata ştii unde se află?

— Spre norocul amândorura, mister Abe'sen! spuse el deodată râzând sarcastic. Elsie Morspan ne va apăra, te rog să mă crezi.

Observai că legat de flancul vasului se legăna o barcă de război indigenă. Domnul Lingser găsise un aliat de acelaş calibru cu el.

CAPITOLUL III

PLANUL LUI SIMISATO

— Este suficient ca Men Huleb să rămâie aici sus de pază, îl liniştii eu pe Simisato. — Refluxul mai ţine până spre ora zece înainte de amiază şi înainte de revenirea fluxului nu se va încumeta nimeni să intre în bătaia carabinelor noastre. Vezi bine că yachtul întoarce şi pleacă înapoi. Probabil că Lingser i-a atras atenţia lordului asupra stâncilor submarine.

Coborârăm scările, iar micul japonez îşi reluă munca lui ostenitoare, în timp ce eu fierbeam ceaiul şi deschideam o cutie de conserve.

Acela care cunoaşte răbdarea şi meticulozitatea fantastică a meşteşugarilor niponi, nu se va mira de fel că prinţul a reuşit după două ore să-şi calce impecabil costumul, ba mai mult, chiar şi gulerul şi cravata.

Acel Simisato care sta acuma la masă în faţa mea, mâncând şi bând cu delicateţă şi poate chiar puţin cam feminin, era un cu totul alt om.

— Nu trebue să dispreţuim niciodată va- 29

loarea unei forme exterioare îngrijite mister Abelsen, spuse el surâzând politicos. Din parte-mi mă simt foarte rău atunci când s'ar putea reproşa ceva hainelor mele. Ştiu că dumneata consideri lucrul acesta ca o slăbiciune, dar educaţia şi anturajul ne dau o notă specială, caracteristică. Tinereţea mi-am petrecut-o în condiţiuni strălucite. Am fost camaradul de joacă al actualului Mikado iar clubul englez din Tokio şi Yokohama, ca şi studiile pe care le-am făcut în Europa au făcut să trăesc mereu în societatea europenilor, pentru cari eleganţa exterioară este un lucru dela sine înţeles.

Imi cunoşteam prea bine tovarăşul şi ştiam că este în stare să pereoreze la nesfârşit pe tema asta. Mi-ar fi fost cu mult mai plăcut dacă mi-ar fi dat răspunsuri tot atât de amănunţite şi la alte întrebări; dar nu voia de loc să priceapă aluziile mele în această direcţie şi când am pus adineauri o întrebare foarte prudentă în legătură cu Elsie Morspan, a trecut-o pur şi simplu cu vederea. In fine nu caut să intru sub pielea nimănui. Simisato n'are decât să-şi ţie secretele pentru el. Va veni ora în care va trebui să vorbească.

Acum doarme din nou. S'a desbrăcat rămânând numai cu lingeria de mătase, iar eu am acoperit lampa în partea care dă spre pat. Lumina albă desvăluie cu atât mai mult cei lalţi pereţi ai grotei cu neregularităţile, adâncimile şi asprimile lor, care dovedesc că nici o mână omenească n'a încercat vreodată să-i netezească. Grota este o formaţiune naturală, întocmai ca şi gangul prin care se pătrunde

în ea şi înainte vreme se întindea până sub muntele verde al Malmotei. Odată cu scufundarea insulei s'au produs alunecări şi compresiuni ale stâncilor şi din fostul coridor n'a mai rămas decât gangul acesta lung de aproape şase metri.

...Am căscat din nou... Voi lua două pături şi mă voi culca sus alături de Men Huleb. Nu poţi şti ce te aşteaptă şi vreau să fiu în formă mâine.

Imi strâng manuscrisul. Am o cutie de zinc cu margini de cauciuc, care se închide ermetic, având şi un lacăt. Socot cel mai indicat lucru să îmi pun în siguranţă jurnalul. In jurnalul acesta poţi găsi sub titlul „Ferma leilor" multe lucruri pe care prinţul nu este nevoie să le ştie şi el. Deşi n'am mai mult de treizeci şi cinci de ani, ultimii ani contează înzecit, iar experienţa m'a învăţat că o neîncredere sănătoasă nu poate fi niciodată dăunătoare, atât faţă de cunoştinţele mai vechi ca şi faţă de cele mai noi. Nu este nevoie să-ţi arăţi neapărat neîncrederea. Nu e vorba nici de viclenie şi nici de atitudine inofensivă. Este înţelepciunea vieţii de toate zilele.

Men Huleb m'a primit foarte prietenește. Dar degetele lui sunt grozav de lipicioase şi bănuesc că a repetat experienţa cu o a doua cutie de pere.

Marea s'a acoperit cu o ceaţă uşoară. Ceaţa este un fenomen foarte rar prin meleagurile acestea. Dar în faţa mea, am văluri de negură... Vântul bate ca totdeauna în altă direcţie spre dimineaţă. Acuma suflă dinspre

nord est, direcţie în care se văd şi luminile cabinelor ca şi lanternele de poziţie multicolore ale yachtului — crucişetor al acestui lord Morspan — yachtul se numeşte „Elsie" iar după spusele prinţului Simisato, văduvul lordă Morspan îşi idolatrizează copila.

Negurile se apropie, sunt foarte joase, yachtul devine tot mai nelimpede iar Men Huleb adulmecă, adulmecă, ca şi când...

Şi atunci simţii şi eu mirosul. Nu era negură ci fum, acea ceaţă artificială întrebuinţată în războiul naval, pentru ca duşmanii să se poată camufla unii în faţa altora.

Înălţimea sa lordul acoperea stânca mea cu ceaţă. Fără îndoială că voia să-mi facă o vizită pe ceaţă, iar Lingser îi va fi explicat poate că în timpul refluxului pinasa mea rămânea pe uscat şi îmi va fi, prin urmare, cu neputinţă să fug.

Mulţumesc mylord — dacă aşa stau lucrurile, atunci ne vom folosi şi noi de ceaţă şi o să vă prezentăm omagiile noastre.

Sărmanul Simisato, n'a mai avut decât foarte puţine minute pentru toaleta lui. Cravata îi sta strâmb, iar cămaşa lui impecabil călcată şi mânuţele lui foarte îngrijite au avut mult de suferit în urma transportării lăzilor jos în pinasă. Am părăsit cetăţuia de calcar, am condus în mijlocul fumului usturător mica noastră imbarcaţiune prin canalurile înguste, după care am făcut o scurtă oprire dincolo în faţa mormintelor. Am coborît, i-am spus rămas bun Janei, am îngenunchiat pe placa de piatră în faţa crucii grosolane şi m'am rugat aşa cum se roagă singuratecii, cari şi-au regăsit pe Dumnezeul lor în natură.

Motorul puternic începu apoi să duduie încet. Navigăm spre vest, iar Simisato stă alături de mine la cârmă şi-mi luminează harta marină cu lampa de carbid, indică cu degetul un anumit loc din Marea Chineză de răsă it, unde nenumărate puncte indică un arhipelag....

— Mister Abelsen, acestea sunt insulele Liu Kiu, care formează aproape o punte din Japonia până la marea insulă Formoza, pe care noi o numim Tai Wan. Dacă harta aceasta ar fi de un format mai mare, sau dacă am avea o hartă specială a insulelor Liu Kiu, atunci ţi-aş putea arăta insula minune Ikima.

Se pleacă mai tare asupra hărţii, râse strident şi strigă:

— Iat-o! Poftim! Aici la sud de Mijaka, cea mai însemnată insulă din grupul sudic al Liu Kiuului. Bineînţeles că alături de punctul minuscul este un semn de întrebare tot atât de mic. Priveşte. Un semn de întrebare! Ştii ce înseamnă asta? In limbajul hărţi'or marine aceasta înseamnă că existenţa ei este pusă la îndoială.

Il privii intimidat pe furiş.

— Acolo o ţii prizonieră pe Elsie Morspan?

Işi ridică brusc capul.

— Cum de ai ajuns la bănuiala asta?

Mă privi pătrunzător, iar ochii lui mici deveniră niște ace înţepătoare.

— Cred că-ţi vei învinge în scurtă vreme duşmanul, îi spusei eu rece. Cum ai ajuns să pui mâna pe miss Elsie?

Ezită. Privirile înţepătoare mă scrutară încă o-dată.

— De n'ai fi prietenul lui Chi Api te-aş ucide, spuse el fioros de calm, iar şueratul subtil al felului în care vorbea engleza se accentuă mai mult. Am însă încredere în dumneata şi de aceea rămâi în viaţă. Este vorba de lucruri, în care sângele, sângele omenesc, viaţa omenească nu prezintă nici o însemnătate.

Gura lui cu buze subţiri se schimonosi, zâmbetul îi deveni satanic, iar faţa de păpuşe • mască diavolească.

— ...Nu exagerez, mister Abelsen, adăugă el mai rece. — Aş vrea de altfel să-ţi atrag dela început atenţia, că vei avea drept duşmani pe cei mai periculoşi ogari din lume, de îndată ce te vei hotărî să treci realmente de partea mea. La început, te-am rugat numai să mă conduci până la Honolulu, unde sunt aşteptat cu nerăbdare de mister Grant Webster; Stepkins m'a anunţat acolo, iar Webster trebue să fie disperat, deoarece n'a mai primit de patru-săptămâni nici o telegramă din partea mea. Postul de emisiune al yachtului meu era deranjat de o lună. Un post de emisiune este un aparat foarte sensibil şi o ghiulea de tun cu tragere rapidă nu contribue de loc la punerea la punct a unui asemenea post. Ghiuleaua lordului Morspan a nimerit exact în cabină, a ucis doi oameni şi a distrus aparatele. De aceea au rămas prietenii mei fără ştiri. Cu toate acestea sunt foarte mulţumit că proectil n'a nimerit cu trei metri mai jos, căci yachtul meu s'ar fi scufundat depe atunci. Aşa, am putut scăpa de „Elsie" şi am fugit spre Sud. Intermezzo-ul acesta s'a petrecut de altfel pe coasta sud-estică a Formosei. — Aş dori să-ţi atrag atenţia mister

Abelsen că o alianţă cu mine este lucrul cel mai riscat pe care-l poate face cineva. Gândeşte-te bine la toate astea.

Eşisem de mult cu sprintena noastră pinasă din norii de fum. Simisato manevră cârma de data aceasta cu hotărîre, aşa ca îmbarcaţiunea noastră mare şi acoperită să se îndrepte spre nord.

Declarai după puţină gândire:

— In afacerea aceasta este vorba de lucruri care contravin onoarei?

— Da... în ceeace priveşte tabăra adversă, răspunse scurt japonezul. Noi vom lupta pentru dreptate, mister Abelsen — ceilalţi pentru nedreptate. Iţi este suficient asta pentru moment?

Mă privi drept în ochi. Trăsăturile lui aveau din nou expresia aceea prietenoasă şi amabilă, care ar fi făcut pe un mai prost cunoscător de oameni să-l socoată pe acest Simisato drept un individ inofensiv, vanitos, preocupat numai de forma exterioară.

Mâna mea se întinse spre a lui, ne-am strâns mâinile fără să spunem nici un cuvânt, o strângere de mână care avea să ne înfrăţească pentru multă vreme.

— Să revenim mai întâi la yachtul de piraţi al lordului Morspan, dragă Abelsen. Vreau să dovedesc unui părinte care este un perfect ticălos, că trebue să procedeze cu ceva mai multă atenţie dacă nu vrea să-şi piardă pentru totdeauna copila. Ia dumneata cârma. Trebue să scriu o scrisoare şi să iau şi alte câteva măsuri preliminarii. Mă ierţi de rog...

Se ridică şi deschise uşa micei cabine a pinasei. Cabina aceasta se afla în mijlocul vasului, avea ferestre rotunde, un acoperiş de tablă, uşor înclinat şi corespundea în ceeace privea aranjamentul interior luxului general care domnea la bordul yachtului cu motor al Janei mele, „Star of London", care ţinea acum de urât Malmotei pe fundul mării.

Simisato se mai întoarse odată din uşă.

— Imi vei îngădui să întrebuinţez unul din butoaiele de zinc în vederea scopurilor mele, Abelsen?

N'avui nimic contra.

Deabea după aceea închise uşa. Auzii cum trage perdelele groase în faţa fe estrelor rotunde. Reapăru alături de mine după zece minute, puse pe podeaua pupei butoiul de tablă pe care-l îngreunase jos cu o bucată de fer, după ce-l închisese şi-l prevăzuse cu o lanternă şi spuse:

— Aceasta este scrisoarea.

Lângă lanternă era o pungă ermetic închisă.

— Trebue acum să ne apropiem foarte prudent dinspre nord de „Elsie", Abelsen. Mersipan trebue să găsească farul acesta p'utitor primitiv. După ce va citi scrisoarea se va cam schimba la faţă. Crede că fata lui se mai află la Shanghai la niste cunoştinţe. N'a fost chiar atât de uşor s'o răpim pe tânăra lady. Au fost necesare tertipuri diplomatice care erau menite să înducă în primul rând în eroare pe prietenii lui miss Elsie şi în al doilea rând pe tatăl ei. Legăturile mele sunt vaste, iar chinezii pot fi cumpăraţi întocmai unor câini mici, pe care-i 16 îneci apoi dacă vezi că te-ai înşelat şi nu sunt

de rasă. Scrisori falsificate au fost foarte uti'e, iar lordul Morspan mai speră încă şi azi, că Stepkins şi cu mine nu ştim unde se află fata lui.

Se aşeză şi puse mâna pe binoclu.

— ...Ne aflăm probabil în apropierea yachtului... Iată-l... Are toate luminile stinse... Cred că suntem la aproape două mii de metri depărtare. Ce viteză are pinasa?

— Poate cincisprezece noduri.

— Hm, prea puţin... „Elsie" ajunge la douăzeci pe oră, iar după jumătate de oră am fi în bătaia armelor lui Morspan. Asta ne ridică noi greutăţi, Abelsen. Culoarea albă a pinasei este cam stingheritoare. Dacă vreunuia dintre banditii de pe „Elsie" îi trece prin minte să cerceteze marea şi spre nord, atunci suntem...

O dungă luminoasă fulgeră subit întinderea mării şi se îndreptă încet spre nord-vest.

— Ne caută, şuieră furios Simisato. Ce pu'em...

Sărisem în picioare. Mă repezii la proră, deschisei magazia şi trăsei un bal de ve'e pe punte. Era vela de rezervă a pinasei, iar pânza deveni-se băţoasă şi se pătase din pricina aerului umed al tropicelor, căpătând o culoare verde-cenuşie.

Desfăcui balul — planul meu nu era nou, ci un vicleşug vechiu...

Simisato mă ajută. Intinsem dela proră vela peste pinasă — până la pupă. Pânza se târa în apă. Era cu neputinţă să bănueşti că sub acoperământul acesta, care se confunda cu valurile verzi şi întunecate şi crestele spumate, se află o îmbarcaţiune. Ba mai mult, ar fi fost cu neputinţă ca pinasa să fie descoperită sub ca-

nuflaju' acesta.

Ne ghemuirăm abea respirând la cârmă şi navigarăm spre sud cu jumătate viteză. Lumina reflectorului trecu de mai multe ori peste noi. Siguranţă spori şi ne apropiam mereu mai mult de „Elsie". Norii de fum se risipiseră de mult. Văzui cu ajutorul binoclului stânca mea, văzui sus pe creastă câteva siluete, văzui şi două bărci care se aflau legate de primele stânci.

— Simisato, îi spusei tovarăşului meu, ideea dumitale cu farul pluitor este bună. Numai, că în acelaş moment în care vom aprinde lanterna de pe butoi, ne vom trăda prezenţa.

Îl subestimasem pe micul japonez.

— Lanterna nu va fi vizibilă, decât atunci când noi vom avea un avans suficient, răspunse el rece şi-mi arătă un ghem mare cu sârmă subţire şi rezistentă care era utilizată pentru sondagii. Voi acoperi bine lanterna şi nu voi lăsa liberă decât o dungă subţire cam de vreo trei degete. Leg sârma de butoiu în aşa fel, încât după ce vom întoarce şi ne vom îndrepta din nou spre nord, lumina subţire să arate mereu spre noi. Voi lăsa ca sârma să mi se desfăşoare cu încetul între degete, şi abea atunci când va fi complet desfăşurată, valurile vor întoarce butoiul purtându-l mai aproape de yacht.

— De acord, îl aprobai eu.

Ne aflam la numai opt sute de metri distanţă de yacht.

Simisato înfăşură lanterna cu o pătură, o legă cu sârmă, aşa încât acoperământul să nu alunece.

Reflectorul se stinse, iar lordul Morspan

care vedea că ne pierde din mână, părea că vrea să schimbe metoda urmăririi. Sirena yachtului urlă rechemând cele două bărci!

— Repede Simisato, repede!

Aprinse un chibrit, lanterna începu să lumineze, iar el ridică butoiul peste marginea bordului...

Pinasa începu să facă încet drumul înapoi, iar sârma sondei se desfăşura încet prin mâna fină a japonezului, în timp ce lumina ce bătea numai spre noi devenea mereu mai palidă.

Cu toate acestea, trecură minute de încordare — minute care păreau că nu se mai termină...

Sârma avea numai vreo o mie de metri lungime, şi când se termină, farul plutitor se întoarse imediat — tocmai în momentul acela „Elsie" luă direcţia spre nord...

Aproape că nici nu mai îndrăzneam să ne ridicăm privirile...

Reflectorul fulgeră din nou întinderea apelor, fuiorul luminos cerceta locul, după care se opri asupra farului plutitor.

Ce lucruri ridicole sunt adesea hotărîtoare pentru soarta omenească... Era comic că Men Hueb pe care-l legasem în cabină reuşi să se dezlege tocmai acum, deschide uşa şi începu să danseze fericit pe acoperişul cabinei.

— Inapoi Men! Inapoi!

...Era prea târziu.

Fuiorul luminos se ridicase, cerceta îmbarcaţiunea noastră mascată...

Eram învăluiţi de lumină orbitoare, iar nebunul de Men săria ca un nebun încoace şi încolo... ca pe o scenă de varieteu...

Ne descoperisera.

— Jos cu vela, Simisato!

Il apucai pe Men şi-l aruncai în cabină.

Aruncarăm pânza în apă. Pinasa eliberată de mantia ce o trasă porni ca săgeata, dar... fuiorul de raze continua să ne urmărească, iar „Elsie" se apropia turburător de repede.

Se văzu atunci un fulger, urmat de o detunătură...

Granada căzu şuerând în apă lângă noi...

Urmă o a doua....

Simisato şedea lângă mine şi zâmbea.

— Am pierdut partida asta, Abelsen... Nu face nimic. Lordul Morspan ne va primi cu multă amabilitate...

— Cum adică?

— Ne va lua în primire — după care ne va aşeza poate pe un scaun de fer sub care va arde un vas cu spirt. A chinuit în felul acesta pe trei dintre oamenii mei, forţându-i să trădeze. Opreşte! Nu mai are nici un rost!

Motorul se opri.

Simisato îşi scoase cordonul şi-l aruncă în apă.

— Morspan se şi vede acum. învingător. — Leagă-mă Abelsen — dar brutal — să mai simulăm înainte de toate o luptă — haide — dumneata trebue să constitui surpriza în lupta aceasta — dă-mi una în cap. Trebue să arate cât se poate de serios, altfel ticălosul acela nu se va lăsa înşelat.

Înţelesei. Simisato acesta îmi era fără discuţie superior. Ideea aceasta era ultima noastră salvare.

Mă repezii la gâtul lui în lumina reflectorului — îl isbii cu patul pistolului — iar un diavol de mărime mijlocie şi păros îmi dădea o mână de ajutor — Men Huleb sări ca trăznetul în spinarea japonezului agitând ferul de călcat al lui Simisato — duşmanul nostru se prăbuşi plin de sânge.

Tunul yachtului încetă să mai tragă.

Scriu toate acestea la bordul lui „Elsie", într'o cabină elegantă.

Lordul Morspan vrea să-l pună mâine pe Simisato pe scaunul de fer.

CAPITOLOL IV

OASPEŢII LORDULUI MORSPAN

...La bord se afla o societatea foarte pestriţă, adunată din toate vânturile. Prima mea grijă a fost să cercetez dacă există cineva la bord care să ştie limba suedeză. Mă mai chinuiau şi alte chestiuni, care pentru moment trecuseră pe al doilea plan, deoarece evoluţia evenimentelor îmi era foarte favorabilă. M'am obişnuit cu toate acestea, ca tocmai prin aceste note ale mele să pun ordine în mijlocul năvalei evenimentelor şi de n'aş fi avut certitudinea că la bord nu există nimeni care să priceapă limba suedeză în care scriam, n'aş fi trebuit în nici un caz să notez toate lucrurile acestea şi cele ce vor urma.

Năvala evenimentelor! Nu exagerez. Chiar şi ultimele minute petrecute la bordul pinasei justifică această caracterizare. Simisato aproape că

nu a mai avut răgaz să se înţeleagă cu mine privitor la ceeace aveam să spunem lordului Morspan. Trebuia să ne bizuim pe vicleniа noastră, aşa ca să nu ne încurcăm în contradicţii. Atunci se produse intervenţia cu totul protivnică programului din partea lui Men Hu'eb, care credea că sunt în pericol şi sări în consecinţă ca un diavol la gâtul lui Simisato. In primul moment mă cam speriasem de lovitura brutală a prietenului Men. Mare noroc, că micuţul japonez purta pe cap o cască cu fund de plută. căci craniul lui s'ar fi fărâmat întocmai u ei coji de ou dege urma loviturii formidabile date de Men cu vergeaua de fer. Lovitura pe care i-am dat-o eu cu patul pistolului era mai mult în joacă.

Cu toate acestea nu eram supărat pe prietenul meu cu patru mâini. Privelişlea pe care o văzu lordul Morspan la pupa pinasei nu se putea să fie mai convingătoare pentru schimbarea raporturilor dintre mine şi Simisato, căci acesta zăcea plin de sânge la pământ, nu mişca şi părea aproape să-şi dea sufletul. Cu toate acestea nu-şi pierduse măcar cunoştinţa, şi reuşia numai şi mai apucase să-mi şoptească vreo câteva fraze neînsemnate. Marele yacht se apropiase însă cu totul de noi, pinasa fu trasă alături de scara de frânghie, iar reflectorul lumină un teren de luptă iluzoriu.

Morspan sta singur pe scară, în timp ce sus pe punte văzui un număr de domni şi doamne, marinari şi ofiţeri de marină. Eram uimit de mulţime, căci „Elsie" părea să adăpostească aproape o sută de oameni, ceeace era mult pentru un yacht particular.

 Prin urmare acesta era lordul Cecil Morspan

pe care japonezul îl taxase drept cel mai mare ticălos de pe faţa pământului. Prima impresie pe care mi-o făcu apariţia aceasta distinsă, de mintea cu totul spurcate lui Simisato. Morspan era un aristocrat englez cu trăsături marcante şi de o politeţă calculată.

Părea că nu se interesează de faptul dacă mai era cineva martor al primelor cuvinte pe care le am schimbat. Întrebă cu glas poliţist plecându se spre mine:

— Deci l-ai doborât pe omul acesta? Părea să început că eşti un truc şi un suflet cu el. Nu şiai cu cine te-ai aliat?

Morspan arătînea cu monoclul şi cu chipul lui slab şi uşor blazat pe un bine cunoscut om de stat englez. Avea ochi cenuşii, tinereşti, un nas mic şi drept, nu purta barbă şi era atât de ars de soare, încât cutele din jurul ochilor şi gurii păreau că nici nu se vedeau. Să tot fi avut cincizeci de ani, deşi i s'ar fi putut da şi cincisprezece ani mai puţin. Privirile îi erau stăpânite, fără nici o asprime, felul de a vorbi ales, fără să fie căutat, iar glasul plăcut deşi puţin cam monoton

— L-am doborât pe acest Yiata, răspunsei cu intenţionat tare, deoarece m'a ameninţat pe neaşteptate cu pistolul. N'am avut niciodată prea mare încredere în băiatul ăsta, prea făcea pe misteriosul şi la urma urmii nu eliberezi pe cineva din mâinile unei bande de ticăloşi pentru ca drept mulţumire să se învăluie în tăcerea cea mai de nepătruns. Cred că voia să mă împuşte deoarece încerca să scape într'un fel oarecare singur.

Morspan dădu din cap.

— L-ai prețuit la justa lui valoare, mister Abelsen. Lingser mi-a spus cum te cheamă. Individul acela cu cei cinci canaci ai lui a rămas pe stâncă deoarece i-am scufundat barca... Nu-mi place să am de a face cu asemenea ticăloși. Te rog urmează-mă... Ești oaspetele meu, dumneata și mai mulți dumitale...

Îmi întinse mâna, iar eu sării pe scara de frânghie. Men veni pe urma mea. Nu avea nici un fel de mustrare de conștiință din cauza lui Simisato, iar pe de altă parte eu nu trebuia să arăt cu nimic, că pentru moment ceea ce mă interesa mai mult era starea japonezului.

Morspan strigă spre punte, iar felul cum sună ordinul mi-l arătă pe omul acesta în cu totul altă lumină:

— Doctor Fellow, ai grijă de rănit. Va fi păzit de Astrahan. Băgați-l în celulă.

Când am ajuns sus pe punte (Huleb sta pe umărul meu) Morspan mă prezentă cu un gest amabil cunoscuților și ofițerilor săi.

— Mai am de discutat unele lucruri cu mister Abelsen, așa că ne veți scuza...

Numele și titlurile mi-au intrat pe o ureche și mi-au eșit pe alta. Am cercetat fugar multe chipuri, am văzut femei frumoase în rochii de seară, domni în frac și toate acestea mi se păreau un vis. Mai apoi în fața lordului Morspan, în cabina acestuia, lângă un birou mare, într'un fotoliu comod, fumam și mă întremam cu un pahar de șampanie, pe care mi-l întinsese un tăcut steward chinez, iar privirile mele erau fixate neliniștite asupra unei pungi din pânză impermiabilă și unei scrisori care era pe masă.

Morspan mă rugă să-i fac o expunere amă-

munţii a şederii mele împreună cu Ylata. Am menţinut că japonezul se prezentase numai a, a şi că nu l-am putut determina să-mi dea nici o informaţie asupra persoanei sale. In timpul acestui aproximativ interogatoriu au fost momente foarte critice, dar cei patru ani de rătăcire prin lume îmi ascuţiseră mintea.

— Ylata acesta n'a spus nimic privitor la scopul farului plutitor? întrebă ca din întâmplare lordul.

— Nimic mylord. L-am lăsat pur şi simplu în voia lui... Sunt pornit pe aventuri şi întreaga chestiune mă amuza... — zâmbii spunând toate acestea. — Am văzut barca de război indigenă alături de yachtul dumitale şi credeam că Lingser acesta vă va contamina de lăcomia lui de aur, mylord. Nu există aur pe stâncă. A fost, altă dată. Insula s'a scufundat însă, iar barele au dispărut în adâncime.

Morspan se juca cu un cuţit de tăiat hârtia sale fildeş.

— Da, Lingser mi-a spus că eşti un aventurier... — îmi supraveghea necontenit faţa. — A fost spre norocul dumitale că l-ai doborât pe Ylata... Omul acesta a comis trei crime şi-l voi preda poliţiei.

De data aceasta, simţeam ceva ascuns în purtarea lui Morspan. Eram atent. Şi spre a nu da loc la nici o bănuială împotriva mea, întrebai puţin cam direct:

— Probabil că Ylata vă cunoaşte foarte bine mylord, nu-i aşa? Ce rost ar fi avut altfel scrisoarea asta? Ce cuprinde?

— Din ce tragi concluzia că mă cunoaşte? întrebă Morspan indiferent.

— Din câteva afirmaţii ale japonezului, care sunau puţin a amenzi ţare, dar n'am prea priceput despre ce este vorba.

Spre marea mea surprindere, lordul îmi întinse scrisoarea.

— Citeşte... Individul ăsta este puţin nebun.

Scrisul delicat cu caractere latine al lui Ylata Sinisato, amintea de cuta pantalonilor lui bine călcaţi.

Mylord!

Te previn! Renunţă însfârşit la întreaga chestiune. Dacă mă vei mai stinghereri şi în viitor, atunci nu-ţi vei mai revedea niciodată copila. Miss Elsie nu se află la Shanghai, ci este în puterea mea. Iţi iubeşti copila şi mă cunoşti!

M. Y. S.

Simulai o deosebită uimire.

— Ce este cu asta, mylord? Aveţi o fiică?

Morspan îmi luă scrisoarea.

— Da, mister Abelsen... O fiică foarte drăguţă... — zâmbi satisfăcut. Elsie este prima în saloanele de modă, la întrecerile de cai şi matchurile de tennis. Copilul meu nu poate fi răpit cu atîta uşurinţă.

Căscai discret, căci aveam tot interesul să termin această discuţie, care ar fi putut lua la un moment dat cu totul altă întorsătură, chiar foarte penibilă pentru mine. Lordul Morspan spuse dealtfel imediat:

— Înţeleg că trebue să fii foarte obosit, mister Abelsen. Urmă o scurtă pauză părând că se gândeşte la ceva, după care continuă oarecum distrat: Cred că-mi vei putea fi de folos. Vom

mai vorbi despre asta. Tu'an îţi va arăta cabina dumitale.

Apăsă pe un buton depe marginea biroului, iar stewardul chinez intră tiptil înăuntru, rămânând în picioare lângă uşa de mahon.

Făcusem o descoperire foarte ciudată chiar în clipa aceea, când lordul Morspan apăsase pe butonul soneriei. In primul rând se vedeau cinci butoni de culori deosebite, pe care îi observasem mai dinainte, atunci când mă plecasem peste masă spre a lua scrisoarea de amenintare a lui Sir Isato. Descoperirea mea, care era mai mult o constatare întâmplătoare, se referea la ceasul depe marginea biroului, care avea un postament de forma unui faun care sta ghemuit şi cu ochii verzui de sticlă. Ceasul sta strâmb. Puteam vedea atât partea din spate a găoacei de bronz ca şi faţa cu mirutarele. Partea din spate era acoperită cu un tul verde, iar butonii pentru montatul arcului şi punerea la punct a ceasului erau puse lateral. Când Morspan sună, ochii figurinei de marmură se luminară o clipă, iar acul mare sări simultan la cifra VI, adică la indicele de „jumătate", după care reveni în poziţia sa iniţială.

— Tu'an este din păcate surdomut, îmi explică lordul care mă fixă foarte pătrunzător. Prin urmare, va trebui să vă exprimaţi dorinţele în scris în limbă engleză.

— Păcat! sărmanul băiat! şi căscai din nou.

Morspan făcu un semn cu mâna, iar chinezul se plecă servil de câteva ori după care îmi făcu semn. După o amabilă plecăciune reciprocă şi o strângere neglijentă de mână, îmi luat rămas bun dela lord.

Men îmi sări în braţe, iar eu îl urmai pe chinezul acela tăcut pe coridorul lung al cabinelor, spre noul meu domiciliu. In timpul drumului, se întâmplă însă ceva curios. Uşa unei cabine se deschise subit pe mâna dreaptă şi putui vedea în salonul îmbrăcat în mătase de un albastru deschis, la lumina unui bec, pe o femeie într'un kimonou de culoare liliachie foarte delicată, amenințând cu o sabie curbată de samurai pe un individ scund şi chel, care sta cu spatele spre uşă şi care spuse furios:

— O să ne socotim noi, Mia!

Chinezul tuşi tare, femeea ne observă, trânti uşa, iar eu mai putui să constat numai că ochii ei întunecaţi priveau aproape înspăimântaţi chipul meu ars de soare.

Yachtul „Elsie" părea să adăpostească la bordul lui personalităţi destul de bizare.

CAPITOLUL V

SICRIUL PLUTITOR

Dormii până la ora şase după amiază. Am dormit într'un pat minunat şi într'o cabină ca o cutie de bijuterii. Mi-am găsit hainele spălate şi călcate, am găsit lingerie nouă, guler şi cravată. Probabil că dormisem ca un mort. Pe masa de sub fereastră se afla cutia de zinc încuiată în care se afla jurnalul meu.

Eram mulţumit.

Seara la opt se servi cina în marele salon. Intre timp am făcut mai îndeaproape cunoştinţă cu persoanele aflate la bord, pe puntea de promenadă.

Era o societate cât se poate de internaţională: un prinţ rus cu o soţie minunat de fardată, un viconte francez cu o păpuşe cu capul sec drept nevastă... şi aşa mai departe.

Şi doamna în kimono care ameninţase pe chelul acela cu sabia de samurai mă sa'ută cu o intimitate exagerată: era o văduvă, Mia van Buizendahl, o olandeză, foarte nostimă, foarte distinsă.

Chelul era un american, Robinson Tupperdyl. Leagănul său trebue să fi fost însă fără îndoială vreun sat păduchios de prin Galiţia.

In general, la bordul lui „Elsie" se aflau în afara celor cincizeci de oameni din echipaj, în mare majoritate chinezi — numai ofiţerii erau englezi, — vreo patruşprezece oaspeţi. Lordul Morspan era al cincisprezecelea, după care mai trebue amintit medicul doctor Fellow, cei doi secretari ai lui Morspan şi subretele câtorva dintre doamne.

Nu am frecventat niciodată cercurile înalte, dar atât ca inginer cât şi ca glob-trotter am avut suficient ocazia să pot distinge dela prima vedere autenticii gentlemeni şi autentice le lady.

Banda asta era amestecătură. Tot ce se poate ca titlurile şi blazoanele lor să fi fost autentice, tot ce se poate ca adunătura aceasta pestriţă să fi decăzut într'un fel oarecare din punct de vedere social: purtarea lor nu era însă aceea a unor oameni cari fac realmente o călătorie de „plăcere" în tovărăşia scumpului lor prieten Morspan.

Era vădit că aveau o spaimă nemaipomenită de el. Când apărea pe punte, conversaţiile amu-

ţeau, cei de faţă se strecurau cu încetul, până ce nu mai rămâneam în şezlonguri decât frumoasa doamnă Buizendahl, mister Tupperdyl, lordul şi cu mine.

Spuneam mai sus că discuţiile amuţeau.

Discuţiile noastre se învârteau în jurul lucrurilor dintre cele mai banale, nu se refereau niciodată la persoana lui Morspan, nici la yacht, la ţinta călătoriei, sau la chestiuni personale. Toţi inchizii aceştia evitau orice răspuns chiar şi la întrebările cele mai naturale, toţi se străduiau să vorbească pe cât posibil numai despre subiecte cât mai străine.

Semănau cu o societate de excroci, cari voiau să mă înşele pe mine străinul cu privire la adevăratele lor intenţiuni.

Şi noi patru cari mai rămâneam pe şezlonguri respectam acest obiceiu şi vorbeam despre câte în lună şi în stele. Numai Mia van Buizendahl îl tachina pe Tupperdyl, în timp ce acesta îşi ştergea necontenit nasul de sudoare, luând de cele mai multe ori faţă de Morspan un ton de intimitate greoaie, până ce privirea rece şi lipsită de strălucire a lordului îl făcea să se ghemuiască temător în sine.

In orice caz, nu mă învârtisem niciodată într'o societate mai dubioasă ca aceasta. Eram în gardă şi-mi dădeam seama că toţi cei de faţă erau ticăloşi din cea mai josnică speţă şi exclusiv numai instrumente ale lordului. Imi făcea impresia că mă aflu într'o mare ouşcă cu hiene. Situaţia era nouă pentru mine.

Venea apoi cina. O masă minunată, toaletă extraordinare, — eu eram singurul corb (alb) între atâtea smokinguri şi fracuri.

Nu-mi amintesc să mai fi luat vreodată parte la o masă atât de luxoasă. In fund, se auzea muzica discretă ce venea dintr'un amplificator. Oamenii se purtau fără reproş, stewarzii chinezi serveau îndemânatec, iar vecina mea de masă Mia îşi dădea toată silinţa să fie spirituală şi cochetă. Lordul prezida adunătura aceasta diavolească, tăcut, laconic şi de cele mai multe ori avea priviri atât de orgolioase şi dispreţuitoare pentru saumpii săi oaspeţi, încât comedia aceasta fadă devenea cu totul străvezie.

Mă gândii la Simisato. Programul meu era pus la punct. Societatea aleasă de bandiţi mă socotea probabil foarte inofensiv. Iar eu făceam tot ce-mi sta în putinţă spre a le întări cât mai mult această convingere. Totodată simţeam însă privirile de nepătruns ale lordului Morspan şi atunci nu mă mai simţeam chiar în largul meu. Eram bucuros când se termina masa, iar stewarzii deschideau uşile ce dădeau spre salon, unde se aflau câteva mese de joc gata pregătite dealungul pereţilor, în timp ce în mijloc rămăsese liber pentru dans. Amplificatorul fu adus în salon, muzica unui post de radio oarecare inundă salonul iar vecina mea de masă mă întrebă cu o vagă ir... dacă cunosc dansurile moderne. Negai puţin cam dur — în aceeaş clipă se ivi alături de noi lordul, care mă rugă să-l întovărăşesc sus pe punte.

— Aş mai avea de discutat unele lucruri cu dumneata mister Abelsen... Probabil că nici nu eşti obişnuit cu sgomotul mulţimii... — şi o privire stranie se opri asupra doamnei de Buizendahl, care vădit revoltată făcu gura pungă şi se depărtă fără să mai spuie un cuvânt. Cum

îți plac oaspeții mei? continuă Morspan, arătând spre trei perechi care dansau și spre mister Tupperdyl care amesteca febril cărțile la una din mese, având în fața sa un respectabil pachet de bancnote. O societate cât se poate de feudală, mister Abelsen, este un lucru pe care trebue să-l recunoști și dumneata. Toți au sânge albastru strămoșesc — poate și verde, nu crează tu nici eu bine... Hai... Tufan ne va aduce țigări și câte o cucă de șampanie sus pe punte. Imi plac orele acestea de visare — îmi face impresia că vorbele curg mai ușor sub bolta înstelată...

Ce atitudine puteam lua eu față de omul acesta, care cu câteva clipe mai înainte își umilise atât de neîndoielnic oaspeții și care spunea acum cuvinte sentimentale care nu puteau fi altceva decât tot ironie? Cum trebuia să mă port față de lordul Cecil Morspan, în prezența căruia oricare cuvânt trebuia cumpănit cu cea mai mare atenție? Mă simții foarte prost atunci când urcai în fața lui treptele acoperite cu covor. Era sentimentul pe care-l are un delicvent care urcă treptele eșafodului în fața călăului său, care poartă joben și mănuși albe. Nu simțisem niciodată o mai vădită superioritate, ca acum alături de lordul Morspan, care arăta fără îndoială întregii lumi o mască viclean alcătuită, care ascundea însă chipul unui tigru.

Surdo-mutul Tufan sta cu toate pregătite sus pe punte. După ce ne-a umplut cupele de șampanie, așezându-ne așa ca numai eu să fiu complet luminat, dispăru în felul său tăcut.

Morspan privea liniștit în depărtare, ținând paharul de șampanie în mână. Secera lunii trasa pe apa aproape nemișcată o largă bandă argintie,

în văile valurilor scânteiau puncte luminoase, dela proră se auzeau tonurile stridente ale micului pian, iar sus pe puntea de comandă se plimba cu paşi mari în sus şi în jos ofiţerul de cvart.

— Noroc, mister Abelsen... Sper, că ne vom înţelege, spuse lordul sumbru.

An băut, iar Morspan luă o ţigare. Intre noi se afla o mică masă de fumat.

— Cum să ne înţelegem? întrebai eu tot atât de încet şi prezentai celui din faţa mea bricheta aprinsă.

Morspan trase trei fumuri adânci. Mâna lui svelţă şi albă (în timpul zilei purta totdeauna mănuşi) se sprijinea pe fotoliul lui de răchită, iar degetele subţiri se mişcau necontenit — ca picioarele unui păianjen, al cărui trup este fixat cu un ac.

— Simisato a voit să te împuşte, spuse Morspan foarte obiectiv. N'ar fi fost prima sa crimă... Are exerciţiu.

Eram pregătit pentru orice. Imi dădui seama de încercarea greoaie a lordului de a-mi dovedi reaua mea credinţă pomenindu-mi de numele lui Simisato, In faţa lui, nu pomenisem niciodată numele de Simisato, ci totdeauna Ylata.

— Vorbiţi de Ylata, mylord? şi suflai în ţigarea mea care ardea puţin cam strâmb.

— Da, Numele lui este Manu Ylata Simisato, mister Abelsen.

— Foarte sonor. Dar, ce mai face de fapt...?

— Bine. Men Hules al dumitale tot nu l-a lovit suficient de tare.

Sărmanul Men — avea arest de cameră în ca-

bina mea şi nu prea era obişnuit cu limitarea libertăţii s.. de mişcare.

— Fiindcă vorbiţi tocmai de Men Huleb, nu l-aş putea ajunge oare sus, mylord? E un animal curat. Vorbiserm ceva mai vroi, iar Morspan râse.

— Iţi sunt dragi animalele?

— Foarte...

— Păcat. Numai poporele care văd în animale fiinţe subordonate ajung la ceva în viaţă. Din partea mea adu-l...

Râsei locului.

— Sunteţi poate aşa de bun să-l chemaţi pe Tufan, mylord... Este suficient să deschidă lada lui Men Huleb, fiindcă drumul îl găseşte singur.

Fusese dorinţa expresă a lui Morspan ca bravul meu Men să fie închis într'o ladă cu gratii de lemn, iar lordul accentuase că maimuţa asta este cu mult prea vicleană. Din spre parte-mi, îmi făcusem şi eu gândurile mele. Nu puteam avea un paznic mai bun ca Men — voia oare Morspan să-l îndepărteze?

Morspan râse din nou în felul lui neplăcut.

— Nu uita că Tufan este surdomut. Nu am la îndemână o sonerie care să facă să se aprindă luminile colorate. Du-te singur Abelsen.

Făcusem timida încercare, de a mă orienta asupra stării lui Tufan. Începusem însă lucrurile poate prea neîndemânatec, aşa că spre a nu agrava situaţia, mă ridicai şi coborâi scara. In coridorul cabinelor nu era nimeni, iar din salon se auzeau glasuri, râsete, paşii oamenilor cari dansau şi ciocănitul paharelor.

Uşa cabinei mele era numai sprijinită. Înăuntru ardea lumina. Deschisei uşa — în faţa lăzii lui Men sta Mia van Buizentahl, hrănindu-mi

prietenul cu banane. Intoarse încet capul...

— Speram că vei veni, îmi şopti ea repede. Fugi la prima ocazie, mister Abelsen — fugi! — Faţa ei fardată se schimonosi subit. Vaporul ăsta este un sicriu mare... Taci!

Trecu prin faţa mea, lăsându-mă cât se poate de uluit.

Deschisei distrat uşa greoaie a lăzii care era pusă pe două capre. Men îmi sări dintr'odată de gât, mă îmbrăţişă şi-şi puse botul lui rece de câine pe obrazul meu.

— Dragul şi bătrânul meu Men! îl strânsei la piept. Eşti cinstit, fidel şi viteaz... Dragul meu Men, aş vrea să mai fim încă pe stânca noastră... Aici?!... Spune-s'ar că acesta este un sicriu, Men, dar astea sunt lucruri pe care tu nu le pricepi... Am fost prevenit, sau femeea asta svelţă şi frumoasă joacă pe ambele mese... Să mergem...

Morspan ne primi spunând ironic:

— Iată-ţi şi sălbăteciunea, Abelsen! N'are decât să facă mişcare...

Men se execută. Alergă la bastingaj, se urcă sus şi...

Morspan râse.

— E într'adevăr un animal foarte curat!... Să revenim prin urmare la Simisato... Mă tem că scrisoarea sa nu era totuşi o ameninţare fără fond. Am telegrafiat la Shanghai şi la Kuenling acolo unde am plantaţiile mele — pe insula Formosa... Elsie nu este nici la Shanghai şi nici la Kuenling. Simisato se va urca mâine la ora şase pe scaunul de fer. (Vorbea fără nici o emoţie... Numai degetele sale se agitau mai tare). Până în momentul de faţă n'a făcut nici o destăinuire,

așa că trebuie să purcedăm la mijloace mai energice...

— Scaunul de fer?! întrebai eu indiferent.

— Da, un scaun de fer pe trei picioare, sus cu un cerc de fer și lanțuri, iar dedesubt cu o tavă pe care arde spirt. Aici în Orient trebue să te adapiezi caracterului locului, Abelsen. Nici un chinez sau un japonez nu va spune adevărul fără să fie torturat, iar pentru oamenii goi șederea pe scaunul meu de fer nu este chiar atât de comodă. Te rog să recunoști sinceritatea mea. Aș putea să fac teatru în fața dumitale, te socot însă foarte inteligent și nu vreau să mă compromit. (Se plecă puțin peste masă). Abelsen, situația este aceasta, că vreau să aflu ceva anumit dela Simisato, nu este vorba numai de copilul meu. Poate că Simisato a pomenit vreodată în fața dumitale numele de „Shimivara?“ Nu-mi prea vine să cred, dar este posibil...

— Nu! Ce este aceea Shimivara? Men sărise tocmai în brațele mele și se instală comod după cum îi era obiceiul. Coama lui deasă și mare îmi era de folos căci îmi acoperea aproape intregul obraz

Morspan îl privi pe Men și surâse.

— Shimivara este o expresie în dialectul stâlcit al locuitorilor depe insulele Liu Kiu, îmi explică el. Cuvântul acesta ar trebui să fie de fapt împărțit în două. De fapt, corect, ar trebui să sune Shima Wara, adică apa care pute.

— Simisato este fabricant de parfumuri.

— Da, într'un anumit sens... Își obține de undeva parfumul și tocmai acest „undeva" vreau să-l aflu eu. De patru ani de zile, mă străduesc în direcția asta. căci de atunci sunt stabilit la

Kuenling, Plantaţiile mele depe Formosa sunt mai întinse decât jumătate Irlanda şi... — tăcu —, dar toate acestea cred că nici nu te interesează. Iţi ofer cincizeci de mii de lire sterline dacă-l determini pe Simisato să-ţi destăinuească locul cu pricina. După care dumneata mi-l vei spune mie. Cred că este o afacere limpede, Abelsen. Aş vrea să evit scaunul de fer, care trebue să rămâie ultimul mijloc. Vrei?!

Tot ce se poate că aspectul meu cu Men de gât, să fi fost cât se poate de neobişnuit. Uitai totuşi de Men şi toate celelalte şi doream numai ca Morspan să continue să lucreze tot atât de mult în vederea planurilor mele ca şi până acuma. Cu toate acestea rămăsei cât se poate de prudent.

— Cum ar putea oare să mi se destăinuiască tocmai mie, Morspan? spusei eu refuzând. Asta este o prostie. Băiatul acela este prea viclean.

Este un obiceiu al meu să mă adresez oamenilor cari îmi spun pe nume, la fel. Lordul îşi dădu seama de greşala făcută.

— Fără îndoială mister Abelsen că întreaga chestiune este legată pentru dumneata de oarecari neplăceri, spuse el cu glas ceva mai tăios, Trebue să punem în scenă o mică intrigă — s'ar putea să fi dus ca prizonier în celula lui Simisato şi...

Il întrerupsei scurt...

— Intriga aceasta este apă de ploaie mylord. Dă-mi timp de gândit până mâine de dimineaţă. Până în prezent n'am făcut niciodată nimic ce ar fi putut contraveni regulelor de onoare, iar cele cincizeci de mii de lire sterline nu înseamnă nimic pentru mine, căci n'aş şti ce să fac

cu ele. Dacă aş fi de acord, aş face-o numai fiindcă japonezul s'a purtat ca un ticălos cu mine. L-am eliberat şi atunci când lucrurile au luat o întorsătură defavorabilă a voit să mă împuşte. Poate că faptul acesta ar putea domoli conştinţa mea subtilă. Iţi voi comunica mâine de dimineaţă la ora şapte hotărîrea mea.

Nu puteam vedea prea mult din faţa lui Morspan. Replica sa îmi trădă însă gândurile pe care le nutrea.

— Să sperăm că hotărîrea dumitale va fi pozitivă, mister Abelsen, căci mi-ar fi penibil dacă aş trebui să te predau unui vas de război pe care am putea să-l întâlnim... Am auzit că eşti urmărit cu mandat de arestare, şi poţi înţelege, că un om cu situaţia mea nu poate să... sustragă legii pe un delicvent evadat. Te rog să nu consideri cuvintele acestea ca o ameninţare. Situaţia ar fi cu mult mai simplă, dacă te-aş încă'uşa, numai în vederea scopurilor noastre, şi aş evita politicos orice vas de răsboi... Prin urmare pe mâine la ora şapte... suntem înţeleşi.

Cecil Morspan îşi ridicase puţin masca. Tigrul mă amenintase, dar tigrul acesta era totuşi un prost, cu toată vicleania lui.

Am mai discutat despre tot felul de lucruri indiferente. Spre miezul nopţii m'am retras. In salon, sgomotul s'a domolit abea pe la ora trei de dimineaţă.

Sicriul ăsta era un sicriu foarte vesel după părerea mea, sau... oaspeţii lui Morspan încercau numai să se amuţească. Ipoteza asta îmi părea mai verosimilă. Ticălosul acesta îi avea pe aceî doi a bord la dispoziţia lui, iar teama de el îi

nesiguranța zilei de mâine, împingea societatea aceasta jalnică la orgii. Nu dormea n. Auzii pași împleticiți pe coridor, strigătele încete și limpezi ale „doamnelor”...

Era de mirat numai că lordul tolera sgomotul.

CAPITOLUL VI

MARTIRIUL LUI MEN HULEB

Sunt exact patrusprezece zile... exact.

O altă scenă...

Cunosc acum insula cu „?”... Cunosc ceiloasa Ikima, pe blonda Elsie și locuim într'un castel care nu-și mai are asemuire. Nu a fost creiat de mâini omenești, numai forțele formidabile ale prietenoasei mame Natura au fost în stare să înșurămădească asemenea masse de stâncă unele peste altele, atingând înălțimea de două sute de metri și lăsând în interior spații libere, care au putut fi transformate cu ușurință în săli, camere și coridoare.

Acesta este castelul Ikima, cetatea strămoșilor străvechei familii de samurai Ylata Simisato, al căror ultim urmaș este fratele meu Manu Simisato.

Salonul meu dă spre nord, ca și camera de culcare. In fața mea, sub mine, se întinde marea, și pe această întindere fără sfârșit și agitată de valuri, ochiul nu găsește nici un punct de odihnă, decât o linie foarte depărtată spre orizont, care este tot o insuiă ce poartă numele melodic de Ymasal Loka...

La stânga mea, într'un fotoliu de răchită, ta-

pisat, ale cărui perne pestriţe sunt insuficiente pentru drăgălăşenia fără seamăn a Elsiei (i s'ar cuveni un tron de fildeş şi aur) fiica lui Morspan visează cu mâinile în poală la libertatea pe care n'o poate obţine.

Este o prizonieră şi va rămâne atâta vreme cât va trăi tatăl ei, iar mare'e yacht cu motor va încrucişa fără odihnă marea cu încărcătura lui suspectă de domni şi doamne. Es'e o ruşine că vasul acela a fost botezat „Elsie", căci zâna blondă cu kimonoul ei albastru deschis şi brodat cu fir n'are nici un amestec în afacerile întunecate ale tatălui ei şi nici nu bănueşte ce suflet putred ascunde mantia aceasta de distincţie aparentă. Sărmana fată...

In camera mea se mai află şi un al treilea, în timp ce eu îmi completez notele în jurnalul meu, pe care l-am salvat din fericire. Nu mai este nevoie să spun cine este acela. Bineînţeles Men Huleb. Dar nu mai este acel Men Huleb cu coama deasă, care sta în braţele mele în timp ce lordul „îşi pierdea faţa" cum spun chinezii foarte poetic despre aceia cari îşi arată părţile lor rele, demascându-şi firea lor adevărată. Men Huleb nu mai are coamă. Pieptul lui este acoperit de arsuri grele, care abea s'au cicatrizat, şi chiar şi botul lui de câine mai poartă încă urmele grase ale unei alifii. Prietenul meu cu patru mâini a devenit un pavian foarte liniştit şi trist, fără mantie.

Elsie Morspan (găsesc că numele Morspan are în sine ceva brutal şi viclean, iar lui Elsie i s'ar potrivi un nume foarte delicat, cum ar fi de pildă Wellington. Numele acesta este muzical şi a-

minteşte şi istoria mondială) — [illegible] Elsie Morspan nu ştie nici o boabă de suedeză ca şi banda de ticăloşi depe yacht[illegible] lul meu este asigurat faţă de ea şi când mă apuc să-i citesc ceva din el, o înşel aşa cum am mai făcut şi cu alte femei: citesc şi cu toate acestea nu citesc, ci inventez lucruri care n'au fost scrise niciodată.

Când mă gândesc la toate cele care mai trebue să le scriu, mă sperii aproape de mulţimea materialului. Cu toate acestea am timp — foarte mult timp. Fratele meu Simisato este [illegible] — nu ştiu unde şi va lipsi vreme mai îndelungată, iar Elsie, Men şi cu mine trăim în munţii [illegible] împreună cu vreo treizeci de japonezi extrem de politicoşi şi — lucrul acesta l-am lăsat într'adins mai la urmă — împreună cu drăgălaşa Iko San şi cele şase servitoare ale ei.

Iko San este sora lui Simisato, are patruzeci de ani, dar este complet înflorită şi poate cea mai graţioasă şi mai delicată fiinţă pe care a produs-o vreodată imperiul Japonez. Este prietena mea şi duşmana ascunsă a Elsiei... Cauza acestor relaţiuni încordate între cele două fete sunt... ei.

Cred că încep iarăşi să încurc povestirea cu felul meu de a scrie. Fac aluzie la una şi alta, deşi ar trebui să mă menţin strict după ordinea cronologică în care s'au produs evenimentele.

...In noaptea aceea, după îndelungata conversbire cu lordul Morspan, abea dacă dormii două ore. Pe la ora şase de dimineaţă, bătrânul surdomut Tufan intră în camera mea şi mă anunţă prin tot felul de semne că baia este gata.

Baia este peste drum de cabină.

Mi-am făcut un duş, m'am fricţionat, mă simţii ca nou născut. Găsii masa pusă la mine în cabină, mâncai, îmi luai unele lucruri cu mine, legai cutia plată de ... c în care este jurnalul meu peste piept, alături de amintirea pe care o am dela Jane şi fui gata să întâmpin momentul critic.

Morspan nu se arată. Am crezut că va veni să se informeze, dacă sunt de acord să-i smulg secre'ul lui Simisato, despre care ştiu numai că este în legătură cu „apa care pute". Il găsesc însă abea sus pe punte.

Sunt încă trei minute până la ora şapte. „Elcie" se îndreaptă spre nord-vest, vremea este limpede, iar în lumina soare'ui văd în apă alături de yacht suita fidelă a câtorva rechini, bestii de patru, până la cinci metri lungime, fusu'i arginţii, care se ţin fără osteneală în pas cu yachtul.

Morspan stă sprijinit de suprastructura coman-zii şi vorbeşte cu căpitanul, un englez foarte tânăr, cu ţinută militară, extrem de distant şi cu ochi neliniştiţi de puşlama.

In faţa uşii bucătăriei se află o tăblie mare peste care este pus un scaun de fier, sus cu un inel de metal, iar dedesubt cu o tavă în care se pune spirt. Metalul scaunului şi căţuşele de fier sunt acoperite cu sdrenţe şi coji arse. Ochii îmi rămân fixaţi de resturile crimelor din trecut, prin care Morspan a voit să deslege limbile acelora cari nu voiau să destăinuiască ceva preţios sau însemnat. Simt un fior rece prin spate, muşchii mi se încordează şi chiar în clipa aceea ştiu că sentinţa de condamnare la moarte a lui Morspan a fost pronunţată.

Imi ridic privirile dela oribilul instrument de tor-

fură şi le întâlnesc pe cele reci şi politicoase ale lordului, care se înclină încet şi în jurul buzelor căruia svâcneşte un râjet impertinent.

— Bună dimineaţa, Abelsen!

— Bună dimineaţa Morspan. — Ţin pumnii strânşi în buzunarele hainei. Men Huleb adulmecă scaunul de fer şi — poate că mi se pare numai — din instrumentul acela oribil că îmi pătrunde în nas un miros de putreziciune.

Pentru Morspan, faptul că i-am spus pe nu e fără să adaug cuvântul lord este vădit penibil. Muschii obrajilor i se încordează. Aruncă ţigarea peste bord şi-l concediază pe căpitanul care stă ţeapăn cu un:

— Mulţumesc, Winston!

Winston se reîntoarce pe punte şi nici nu mă ia în seamă. Este un avertisment, îmi spun, căci căpitanul a păstrat până acuma măcar o minimă măsură de politeţe.

In jurul meu se mai învârtesc încă vreo câţiva marinari chinezi — din punct de vedere exterior nu se poate reproşa nimic indivizilor aceştia, toţi sunt bine îmbrăcaţi, dar îmi pot da fără greutate seama de unde provin: din speluncile de tâlhari ale marilor porturi chineze, unde se pun la cale planurile tuturor pirateriil r îndrăzneţe.

Morspan se apropiă de mine. — Păcat de individul acela. Făcea fără discuţie o impresie foarte distinsă. Avea mişcările ponderate a acelor aristocraţi de rasă britanici, cari au fondat fără scrupule şi gata de sacrificii imperiul mondial al Marei Britanii şi cari consideră moartea în mirosul de pulbere ca o onoare, şi ca o datorie dela sine înţeleasă faţă de naţiune.

Morspan şi-a ridicat totuşi şi de data aceasta pe jumătate masca. Pe faţa lui arsă de soare se citeşte ironia rece.

— Ei, mister Abelsen?

Îl privesc drept în ochi. Până mai acum o clipă eram decis să fiu diplomat şi să accept orice. Dar bestia asta de om, instrumentul acela de fer — îmi schimbară subit hotărîrea.

— Ei milord? Şi două perechi de ochi se privesc cu ură neîmpăcată.

Lordul dădu din umeri şi ţugui buzele. Fluieră câteva măsuri ale unui oarecare marş englezesc... atât de strident, încât îmi ţiuie urechile Bătrânul Tufan apare ca o umbră alături de noi, cu mâinile încrucişate pe piept, iar din una îi atârna o funie unsă cu ulei.

Toate se desfăşurară în câteva secunde. Lordul a făcut probabil puţin mai înainte repetiţie generală ca toate să meargă ca pe roate. Intr'adevăr şi merge.

Milord se înclină.

— Eşti un iubitor de animale, Abelsen? Bărbia lui puternică iese în afară. Îi văd dinţii perfecţi cari sunt numai puţin prea mari spre a face impresia de frumos.

Men Huleb care n'are habar de nimic a sărit între timp pe acoperişul bucătăriei şi a întins capul în jos. Depe scări se ridică mirosurile atrăgătoare, iar Men este un mâncăcios.

Lordul nu aşteaptă nici un răspuns din partea mea, ci scoate tabachera de argint şi o deschide.

— Poftim Abelsen...

Totul a fost calculat...

Trebue să scot mâna din buzunar, lucru pe

care-l şi fac într'un moment de orbire...

Tabachera cade zângănind pe lemnele spălate ale punţii, iar Morspan întinde ambele mâini după ea, în timp ce mie-mi sar în spate câteva din maimuţele aceea galbene, dându-mă peste cap.

Văd un singur lucru: bătrânul Tufan a aruncat îndemânatec ca un cowboy laţul în jurul gâtului lui Men Huleb, trage funia brusc, iar Huleb sboară prin aer şi cade la picioarele mele....

După aceea nu mai văd nimic, ci aud numai strigătele furioase ale lui Men şi simt strânsoarea căuşelor în jurul încheetu ilor mâinii.

Sunt ridicat cu un brânci.

Ticăloşii îl legaseră tocmai pe Men Huleb pe scaunul de fer — i-au pus un sac de piele pe cap, iar Morspan se joacă neglijent cu un pistol.

— Ciesc şi limba suedeză! mă batjocoreşte el... Jurnalul dumitale este plin de învăţăminte, minunoase. Din păcate conţinutul lui nu-mi este suficient...

Simt cum îmi năvăleşte sângele în cap.

Tufan aprinde un chibrit şi-l aruncă pe tava cu spirt, care din cauza tangajului alunecă ba într'o parte, ba în cealaltă...

Spirt care arde — arde — îl vezi foarte greu, căci flacările sunt aproape fără culoare. Văd însă cum Men Huleb se svârcoleşte încoace şi încolo în laţuri, cum începe să scoată fum, cum părul coamei lui începe să se bucleze şi să se închircească sub efectul căldurii...

— Ei? mă mai întreabă odată Morspan şi

bărbia lui iese şi mai mult în afară. — Dă-mi cuvântul dumitale de onoare prietene al animalelor, că voi afla de unde-şi procură Simisato „apa lui care pute!"

Mutra lui dispare din faţa ochilor mei, valuri roşii îl acoperă... sângele îmi vuieşte fierbând în urechi, ca o orgă.

Imi revin — primul strigăt de durere al lui Men Huleb îmi limpezeşte mintea.

— Dă-mi cuvântul dumitale de onoare că animalul va fi eliberat imediat şi va fi pansat! spun eu gâfăind...

— Mă rog, aşa va fi. Eşti de acord?

— Da! Da!

Strigătul de durere al lui Men Huleb mă înebuneşte...

— Da — eliberează-l — da!... Abea dacă mai îmi dau seama ce spun....

Morspan împinge deoparte cu gheata tava cu spirt...

Mă repede — mirosul de păr ars, de carne friptă îmi intră în nări.

— Huleb! Huleb!

Strânsei la pieptul meu pachetul de păr care arde încă — un val de apă mă inundă apoi pe mine şi animalul torturat...

Mă întorc încet. Morspan zâmbeşte.

Ne privim... Citim unul în ochii celuilalt ura neîmpăcată...

Iar eu... îi scuip ticălosului drept în obraz.

Probabil că în expresia ochilor mei este ceva care-l împiedică să mă doboare cu un foc... Lovitura porneşte. A ridicat însă arma în ultima clipă, iar glontele trece prin calota pălăriei mele de împletituri de pai.

Morspan îmi întoarse repede spate'e şi plecă ştergându-şi faţa cu batista de mătase. Se îndreaptă spre punte.

Ticăloşii mă târăsc la pravă şi mă aruncă într'o cămară — un pachet sboară după mine, un pachet care se sbate şi se vaită înfăşurat într'o pă'ură de lână: Men Hu'eb!

Buzunarele me'e fuseseră goli'e... Numai cutia plată de zinc a scăpat din mâini'e lor. In încăpe ea îngustă apare după aceea doctorul Fellow cu un mic geamanten — medicul de bord doctor Fellow, un individ bătrâior, cu barbişon, ochelari de baga şi miros de rachiu. Trebui să-i vorbesc vreme îndelungată lui Men al meu mai înainte de a-l lăsa pe doctorul acesta al ticăloşilor să se apropie de el. In uşa deschisă a celulei apăru subit şi Simisato, ca o fantomă, legat la cap, cu braţele legate pe piept — faţa îi e cenuşie, ochii îi sunt nenatural de mari...

Peste capul meu se leagănă o lampă cu abat-jur de tinichea...

Fellow usucă blana lui Men, pune un praf alb în răni, înfăşoară în bandaje albe carnea arsă — maimuţa se vaită, dar eu mi-am lipit obrazul de botul ei şi trebue să mă mărginesc la această dovadă de dragoste, deoarece mâinile îmi sunt legate la spate în cătuşe de oţel.

Buza de sus al lui Simisato se retrânge. Gura lui seamănă acuma cu aceea a lui Men Huleb când ar vrea să muşte nebun de furie.

Marinarii îl împing apoi pe Simisato de o parte — înapoi în celula lui, o uşă pocneşte, iar glasul profund ca de bas, din cauza whiskyului al doctorului Fellow îmi susură la ureche:

— Va regreta toate. Prudentă!

Nu știu dacă Tufan, surdomutul a observat ceva.

— Tufan intră înăuntru și ne observă...

Profilul lui mototolit, viclean și aparent nevinovat, merită o lovitură de picior.

Mă pot încrede oare în Fellow? Să găsesc oare realmente ajutoare aici la bord?

Rămân acoi singur cu prietenul meu cu patru mâini, care se află într'o stare jalnică. Zace pe pături, se încovoaie, se vaită, schelălăe — ochii lui căprii lăcrimează de durere, mă imploră să-l ajut — impresia jalnică a acestei scene s'a întipărit adânc în sufletul meu... s'a întipărit ca și cum ar fi arsă cu ferul roșu.

...Au trecut zile de atunci, zile în care m'am temut pentru viața lui Men Hu'eh, în care doctorul Fellow readucea dela frontiere'e morții cu ajutorul injecțiior de camfor trupul acesta suferind de mainuță, într'o viață plină de chin. Fellow n'a venit niciodată singur, iar coridorul din fața ușii nu este niciodată pustiu. Totdeauna se află câte un chinez care privește prin vizetă și atunci când vorbesc în șoaptă cu Simisato, căci ușa dintre celulele noastre este totdeauna deschisă, atunci lampa se leagănă peste capul nostru...

...Cu abatjurul ei mare de tinichea...

Lampă?

Fellow m'a prevenit. Fellow a procedat foarte prudent... Scrisese pe unul din bandaje atunci când a reînoit pansamentul lui Men, trei cuvinte:

Asta a scăpat perspicacității lui Tufan:

„Abatjurul este microfon".

Morspan a aranjat atât de rafinat toate și cu toate acestea asta era un nimica totul din me-

todele diabolice de supraveghere care existau la bordul acestui „sicriu" vesel, care străbătea Pacificul spre ţinte necunoscute. Fantezia nesecată a lui Morspan inventase mu't mai multe. Ştia la ce se putea aştepta din partea oaspeţilor săi, era un tiran sângeros în haină de gentleman şi nu mai dădea drumul cuiva care-i căzuse odată în plasă.

Simisato şi cu mine ne puteam vizita fără nici o piedică, putem lua mesele împreună, putem savura mâncărurile delicioase ale bucătăriei yachtu'ui în prezenţa a două ţevi de pistol. Ne eliberau atunci câte o mână, dar nici nu putea fi vorba de fugă în faţa atâtor măsuri de pază complicate: ar fi fost o nebunie.

Am jucat în felul acesta comedia de intrigă „Apele care put". Aş putea recomanda tit'ul autorilor moderni. Dădeam i'uzia ca şi cum aş fi căutat prin viclenie să aflu din gura tovarăşului meu de suferinţă, secretul său. Se prefăcea că-şi pierde treptat rezistenţa şi ca şi cum noi nici n'am fi bănuit că fiecare silabă a noastră se auzea întărită de nenumărate ori în hautparleur-ul din cabina lui Morspan.

„Apa care pute"...!

Luptam în aparenţă pentru un secret care mi-era cu totul străin. Trebuia să aflu de unde şi-o procură Simisato. Eram de altfel curios să aflu şi eu despre ce este vorba: apa care pute, Shimi Wara!

Simisato îşi pierdea rezistenţa.

Noaptea stam unul lângă celălalt — nu aveam voie să stăm decât pe o anumită bancă de lemn şi numai acolo... Ne şopteam, ne susuram, eram actorii unei mari drame — lăsam să treacă zilele

In care timp Men Huleb se întrema treptat. Speram că doctorul Fellow va face ceva. Dar acesta nu mai venea de două zile, iar domnul viconte, un individ ca un patron de bordel, făcea pe doctorul... Il întrebai ce este cu Fellow.

— A avut un accident, spuse el prefăcut. S'a împiedicat de o fâşie de bandaj scrisă şi a căzut între coltii unui rechin.

Din ziua aceea furăm şi mai prudenţi şi mai autentic intriganţi.

Cu toate acestea când stam uneori treaz pe salteaua mea mângâindu-l pe Men Huleb, mă simţeam cuprins de disperare şi lipsă de curaj.

Aveau oare toate acestea vreun rost? Nu ne păştea oare moartea în mod sigur pe toţi trei? Un Morspan nu se lasă indus în eroare cu atâta uşurinţă. Un Morspan era un ticălos, iar ticăloşii au auzul bun şi simt ticăloşiile altora.

Starea în care mă aflam în zilele acelea se termină prin a deveni un mare desgust pentru mine însumi. Intr'o singură noapte însă, una din acele nopţi calde şi fără somn se produse marea schimbare.

Morspan trebuia să moară.

Eram sătul de comedia asta.

Era cea de a şasea noapte a încarcerării mele.

CAPITOLUL VI

PE INSULA IKIMA

In aceeaş noapte, în aceeaş clipă în care a fost hotărâtă moartea lui Morspan, lampa de sub abatjurul imens s'a stins pentru prima oară după şase zile... zile şi nopţi. Era un bec de aproximativ cincizeci de vaţi.

S'a stins, iar întunericul neobişnuit a năvălit asupra mea ca ceva străin, ca un animal monstruos pe care nu-l ştiam, isgonindu-mă dincolo la Simisato — şi dincolo era întunerec -- iar el era treaz...

— Simisato, toate acestea trebue să aibe un sfârşit..., îi spusei eu la ureche. Mâine îmi vei spune adevărul, voi fi dus în faţa lui Morspan, îi voi sdrobi pieptul cu capul meu, aşa încât să-i sfâşii plămânii cu coastele lui rupte! Să moară!

O mână rece mă făcu să mă ridic...

— Auzi, Abelsen?

Ascultam...

Valurile vuiau lovind flancurile vasului, motoarele pufăiau încet — dar afară pe coridor nu se auzea nimic.

Până azi totdeauna un paznic ne turbura liniştea cu mersul lui.

Acum nimic.

Şi deabea atunci îmi dădui seama că mâna rece a lui Simisato se afla pe fruntea mea care ardea...

Mâna lui era liberă.

Până acuma nu fusese. Era legată întocmai mâinilor mele la spate.

— Am cheia Abelsen...

Mi se părea că aud o poveste. Eram cătuşe cu încuetori foarte complicate.

— Cheile? Dela cine?

— Mia van Buizendahl, fiica lui Fellow...

— Dela ea? Cum asta?

— Printr'o spărtură a tavanului... Peste capul nostru este camera velelor, Abelsen... A lăsat-o în jos legată cu un fir de mătase — fulgerător, mi-a atins obrazul, am prins-o cu gura şi am

tăiat aţa cu dinţii şi — o aveam. Asta a fost eri, Abelsen.

In jurul nostru era întunerec.

Şoaptele răguşite se stinseră... In faţa uşii se văzu o dungă subţire de lumină şi înăuntru se strecură un bărbat — nu era un bărbat, ci frumoasa văduvă van Buizendahl, în haine de marinar.

— Repede... plouă... E întunerec... Pinasa mai este remorcată încă de yacht... Dă-mi repede cheia Simisato...

I-o scuipă în mână...

Eram liber...

Il învelii pe Men Huleb într'o pătură... Afară, pe coridor, doi indivizi zăceau la lumina slabă a lămpii cu feţe îngrozitor de schimonosite...

Ii dezarmarăm — apoi urcarăm scările, furişându-ne — ne-am strecurat până la cupă, apoi în jos pe funie în pinasă. Am deslegat îmbarcaţiunea...

Domnul să binecuvinteze ploile torenţiale. Turna cu găleata.

Şi... luminile depe „Elsie“ dispărură din vederea noastră. Mă aflam la motor... Carburanţi erau suficienţi... Motorul uruie... navigam spre sud în mijlocul ploii, a tunetelor străbătând crestele înspumate ale valurilor...

Suntem ca nişte nebuni, vorbim, ţipăm, tremurăm, bem whisky, nervii vibrează, degetele vibrează, sărmanele noastre cadavre tremură...

Trece jumătate oră...

Incă una...

Nebunii redevin oameni.

Avem o oră avans — este suficient. Pinasa sboară spre apus, o ia spre nord...

Incă o oră...

— Curent! urlă Simisato, iar eu inversez turaţiile elicei — găsim un loc fără stânci al unei coaste necunoscute, urcăm braţul unui fluviu, legăm pinasa...

Am scăpat... In jurul nostru sunt ramurile unui arbore uriaş din pădurile seculare, care miroase puternic a camfor. Mai încolo atârnă liane, unele ca nişte funii, fără frunze — altele acoperite cu flori dese... în fine, altele pline cu frunze lăsate, parcă ar fi fost de piele... Miroase a putregai şi putrefacţie, dar ascunzătoarea asta este bună şi dacă se va ivi şi refluxul, ceeace trebue să se producă dintr'un moment în altul, atunci vom fi aici în mijlocul mlaştinilor, iar fluviul nu va putea fi urcat nici de o barcă măcar.

Nu ştim ce loc, ce insulă este aceea care ne adăposteşte. Suntem şi prea sdrobiţi după eforturile formidabile, iar Simisato cu mine avem în urma noastră nopţi întregi în care nu îndrăzneam să dormim şi atunci când adormeam cruda lumină electrică ne înţepa ochii, iar căldura şi lumina făcea ca somnul nostru să fie un chin.

Deabea acuma îmi dau seama de starea în care mă aflu. Capul îmi pare că este umflat, de plumb, ochii îmi ard insuportabil, pe cap mă apasă o povară de tone, ceeace-mi provoacă dureri grozave. Orice ridicare a capului mă face să am ameţeli, ideile par să rămâie lipite de creer şi nu se pot elibera din cupa strâmtă a craniului.

— Să dorm — numai să dorm! spusei eu cu glas înăbuşit celorlalţi, cari sunt tot atât de uzi ca mine. Ploaia, valurile ne-au udat, hainele sunt leoarcă întocmai unor cârpe, iar curentul a aruncat pete ciudate şi verzi pe sdrenţele acestea

şi pe feţele noastre: arătăm ca nişte chipuri de panopticum, spoite cu verde.

Dar nu ne interesează. Chiar şi vanitatea feminină încetează, iar Mia van Buizendahl ale cărei mâini manichiurate sunt nişte labe noroioase, cade alături de noi pe perne'e cabinei. Ne aşezăm, suntem adormiţi. Simt în somn cum se apropie Men Huleb de mine — simt medicamentele cu care sunt unse rănile lui — somn, somn de plumb, somn fără sfârşit, până ce linia cea mai scăzută a refluxului a trecut de mult, iar soarele de amiază rânjeşte printre culisele de liane şi pădurea umedă exhală miasmele ei aducătoare de friguri. Sar surprins, uluit sus pe punte...

Singur cu Huleb!

Simisato a plecat...

Mia a plecat...

Unde să fie?!

Răpiţi? Ideile mele nu mai sunt atât de lipicioase, ci roesc sprintene întocmai gândăceilor aceia din jurul pomului secular şi putrezit — ca furnicile pe coaja lui — soarele râde, jungla verde şi fluviul leneş strălucesc... pieptul se umflă, se umflă şi... inhalează otravă...

E otrava frigurilor depe marea şi strania insulă Formosa, pe care n'am mai văzut-o niciodată până azi...

Deodată apare o statură printre copaci. Simisato sare pe punte, iar chipul lui are o expresie ca şi cum ar fi aruncat o privire în iad.

— De unde vii Simisato?

Imi evită privirile.

Ce aspect turburat are? Oare şi hainele mele sunt ca nişte platoşe de argilă verde?

La fel...

— Formosa, spuse el încet... Coasta de sud est, ţara morţii, Olaf...! Am îngropat-o chiar acum pe salvatoarea noastră... a murit în două ore... Repede, să plecăm de aici... repede!...

In privirile lui suprastrălucitoare luceşte nebunia. Fuge şi desleagă otgoanele; părăsim fluviul, trecem şi de data aceasta fără nici un incident printre stânci şi inspirăm boarea curată a oceanului.

Mia?! Sărmana femee... Ştiu că o singură boală poate doborâ pe aici oamenii în câteva ore: frigurile negre, frigurile mlaştinilor tropicale, cari au tot atât de puţină legătură cu malaria ca un guturai cu o congestie pulmonară. Am văzut oameni murind de boala aceasta.

Mia a murit, iar eu ca european sunt expus în fiecare clipă să fiu cuprins de friguri...

Inghit chinină şi beau whisky din proviziile pinasei, iar Simisato mă constrânge, în cele din urmă, şi la alt mijloc, în urma căruia intestinele mele rămân absolut goale ca nişte furtunuri. El este un asiat şi speră să rămâie sănătos.

Acum suntem din nou în larg, dar moartea este cu noi.

Frigurile negre...

Ne spălăm hainele, turnăm pe noi şi lui Men Huleb câteva găleţi în cap. Punem pinasa pe jumătate sub apă şi... sperăm...

Frigurile negre...

In seara următoare apar la orizontul nordic nori de fum.

— Ikima! spune prietenul meu, iar ochii lui străluces...

Ne apropiăm de Ikima şi de „?“ le înconjurăm —

se întunecă şi văd numai munţii din spre sud cari scot fum — după aceea ne strecurăm prin numeroase rânduri de stânci prin care nu poate trece decât un cunoscător al locurilor, pătrundem într'un întortochiat golf nordic, un fjord sterp cu pereţi de stâncă, pe care se văd ici şi colo tufişuri de palmieri mai prietenoşi — apoi debarcăm.

Simisato sare pe prundişul ţărmului, îngenunchie şi sărută solul care a aparţinut şi strămoşilor lui.

IKIMA

INSULA FOCULUI VEŞNIC

In atitudinea lui Simisato nu este nimic teatral, nimic romantic sau sentimental. Felul acesta de a saluta pământul natal a fost pentru el o necesitate intimă. Pentru neiniţiaţi s'ar putea să pară că Japonia are multă poză, prea multe elemente teatrale exterioare — totul numai aparent. Nu există cu toate acestea nici un alt popor care să fi trecut într-un interval numai de şase decenii complet la cultura europeană, din care a preluat numai ce este practic şi necesar, popor care să fie înclinat spre partea practică stricată, ca aceşti britanici ai Extremului Orient.

A mai fost cineva care s'a bucurat în acelaş fel de debarcarea noastră: Men Huleb! Pe ţărmul mlăştinos n'a avut decât o posibilitate limitată de a păşi pe solul moale şi înşelător. Aici, unde stâncile dure îi amintesc lui Men îndepărtata sa patrie abisiniană, sare ca un derviş în tranşă. Işi manifestează bucuria în salturi groteşti şi când dădu şi peste un tufiş cu fructe bune de mâncat uită

cu totul pentru un răstimp de Simisato şi de mine.

Simisato se ridică. Intre timp cercetasem împrejurimile. Ingustul golf stâncos era mărginit aici în partea sudică, spre răsărit de un perete de piatră care cădea vertical în valuri. Spre apus era mărginit de un teren fertil şi o pădure seculară, în care nu se putea pătrunde decât cu cuţitul în mână. Nu se vedea nici o urmă care să arate că fjordul acesta ar fi mai des vizitat. Totul purta nota virginităţii naturale.

Era o noapte senină cu lună plină, iar văgăunile pereţilor abrupti aruncau umbre de nepătruns. Până în momentul de faţă, Simisato făcuse aluzie despre insula cu semnul de întrebare, spunând numai, că este de secole proprietatea familiei sale, dar că ar fi fost achiziţionată prin tot felul de maşinaţiuni necurate de un concern străin. Imi dădeam perfect de bine seama cine era în fruntea acestui consorţiu: lordul Morspan! Nu voiam să întreb nimic. Ştiam că prietenul meu îmi va încredinţa dela sine într'o bună zi întregul secret.

Simisato cercetă mai întâi cu cea mai mare atenţie întreaga împrejurime, reveni apoi alături de mine şi mă potti în felul său politicos în cabină.

— Aş dori să discut unele lucruri cu dumneata Olaf.

Momentul aşteptat de mine sosise.

Stam faţă în faţă la mica masă pliantă, peste capul nostru ardea lampa, care ne lumina egal feţele serioase.

— Prietene Olaf, începu Simisato în felul său simplu şi distins, probabil că ştii foarte puţine despre evoluţia istorică a Japoniei. Ceeace-ţi voi spune din toate acestea te va face să înţelegi mai bine

propria mea situaţie şi împrejurările care au făcut din mine un criminal. In Japonia au existat totdeauna două curente protivnice. Pe de o parte era nobilimea de curte a mikadoului, a împăratului, iar de cealaltă parte era daimyo — samurai cari s'au contopit tot mai mult — sunt în aceiaş măsură daimyo ca şi samurai, iar concepţia de onoare rigidă şi legile acestei caste au determinat cu toate războaiele civile unitatea Japoniei ridicând-o la rangul de mare putere. Daimyo-samuraii au avut şi au dinastiile lor faimoase şi numele de Simisato. Unul dintre strămoşii mei a luptat în bătălia dela Sokigahara, după care a fost supusă în cele din urmă şi partea sudică a patriei noastre, iar mikadoul i-a dăruit drept multumire, între altele şi insula Ikima, pe care se stabiliseră fugarii politici din Japonia. Ikima nu era pe vremea aceea proprietatea cuiva. Când în urma războiului cu China arhipelagul Liu Kiu şi insula Formosa au fost atribuite Japoniei — în 1895 — Mikadoul a confirmat proprietatea insulei Ikima pentru familia noastră care fusese ridicată între timp la rang princiar. Tatăl meu aproape că nici nu se ocupa de insulă. Trăiam în palatul nostru nu departe de Tokio, iar eu fiind cel mai tânăr dintre fii mă bucuram de o educaţie exclusiv europeană.

„Tatăl meu era o fire bolnăvicioasă. In schimb fratele meu care era cu zece ani mai mare ca mine era foarte activ. In realitate el era capul familiei.

„Când mi-am terminat în 1922 studiile în Europa şi am revenit după o lipsă de trei ani de zile, fratele meu mai mare Sadato reuşise să refacă averea noastră care era suficient de mică. Era totdeauna foarte misterios, îşi petrecea mult timp în afară

granițelor, avea o mulțime de agenți — pe mine, care era cel mai tânăr nu mă inițiă în nimic.

„Intre străvechea familie de daimyo Iwakura și a noastră domnea o dușmănie din tată în fiu. Ne isgoniseră dela curtea mikadoului și exact la trei luni dela revenirea mea, tata și cei doi frați mai mari ai mei fură găsiți morți în templu. Părea-u să-și fi făcut harakiri, adică să se fi sinucis prin spintecarea pântecelui — dece ar fi făcut lucrul acesta nu se putu afla.

„Eram acum ultimul reprezentant al familiei Simisato. Mă aflam în fața unor probleme enigmatice, nu bănuiam care ar fi putut fi cauzele pentru intreitul harakiri, pe care noi îl mai numim și soppuku. Nu știam care sunt isvoarele averei noastre refăcute, iar în hârtiile tatălui și ale fraților mei nu găsii nici un indiciu privitor la isvoarele de încasări. Prin asimilarea culturii apusene devenisem însă mai perspicace și mai înțelegător decât aceia cari ne doreau distrugerea. Bănuii imediat că rudele mele au fost asasinate, [illegible] atru săptămâni după înmormântarea lor solemnă, crezui că am găsit primele indicii în sprijinul bănuelilor mele.

„Reprezentantul unui consorțiu străin veni la mine și-mi oferi o sumă fabuloasă pentru insula Ikima. Individul era un american și se numea Robinson Tupperdyl. Cerui timp de gândire, și cum în aceeaș vreme pierdui un proces care era în legătură cu o avere însemnată a familiei mele, deoarece Ikima îmi părea fără valoarea din cauza vulcanilor activi pe care îi mai avea în partea de sud, fui de acord în cele din urmă, deși un prieten al tatălui meu James Howard Stepkins din Yokohama un mare comerciant căuta insistent să mă

împiedice. Mikadoul dădu învoirea, iar contractul de vânzare fu perfectat.

„In ziua următoare, văzui pe cel mai bătrân servitor al familiei mele care trecea drept dispărut de ani de zile, că reapare pe neașteptate. Sosi în cel mai mare secret în timpul nopții la mine și... îmi deschise ochii, îmi aduse dovezi că dușmanii noștri Iwakura i-au ucis pe ai mei și că au insistat la curte așa ca eu să cedez fără să-mi dau seama drepturile asupra insulei Ikima.

„Noi descendenții vechilor familii de daimyo-samurai avem conceptiile noastre privitoare la onoare. Știam că familia Iwakura nu va putea fi trasă niciodată la răspundere pe cale legală. Vândui în cea mai mare taină toate moșiile mele cu ajutorul lui Tainio, acesta este vechiul meu servitor, păstrai numai palatul, cumpărai un yacht cu motor puternic, o dusei departe pe singura mea rudă care mai era în viață, mica mea soră Iko San, luai paloșul de sa[illegible] al strămunilor mei, îl ascuții pe piatra sfântă, îl infășurai în mătase sfințită, mă dusei în timpul nopții la palatul Iwakura și-l ucisei pe tată și pe cei doi fii mai vârstnici — avea cinci copi — și fugii.

„Stepkins voi să mă ajute să adune în așa fel materialul impotriva lui Iwakura încât să pot obține grațierea mikadoului. Stepkins mă făcu să mă adresez domnului Grant Webster din Honolulu, deoarece americanul acesta activase mai înainte în poliția din New York, unde avusese un post foarte însemnat și care trecea drept un om foarte inteligent.

„Dar lordul Morspan care este în realitate directorul general al sindicatului care a cumpărat in-

sula Ikima, m'a urmărit cu energie înverşunată. Ştii că am răpit-o pe fata lui, că mi-a scufundat după aceea yachtul, că... — Simisato ezită — că a încerca să obţie cu sila dela mine un secret pe care-l ştiu numai foarte puţini oameni: misterul apei care pute. Nu întreba ce este aceasta, Olaf. Este mai bine să nu fii iniţiat din punctul acesta de vedere. In cazul acesta nu vei putea fi constrâns de nimeni să desvălui ceva care este mai preţios decât tot aurul lumii.

Tăcu un moment după care continuă mai încet:

— Casta de războinici a samurailor are ceremoniile ei precise, atunci când este vorba de primirea unui novice. Samuraii devin fraţi între ei — ba mai mult chiar — un samurai se sacrifică cu plăcere pentru celălalt, iar fraţii n'ar face totdeauna aşa ceva. Sunt obiceiuri barbare fără discuţie — dar tu poţi fi fratele meu, îţi ofer acest lucru că te iubesc.

Ii întinse fără ezitare mâna.

— Sunt fratele tău Simisato.

Clătină încet capul.

— Trebue să fii mai mult Olaf... Vreau să te fac samurai. Cheamă-l pe Men Huleb. Vom ascunde în altă parte pinasa, după care voi face cunoştinţă cu Elsie Morspan. Iko San şi fidelul Tainio. Luna apune şi de îndată ce peretele de stâncă din faţa noastră, care cade perpendicular în apă, va fi cufundat în întuneric, piatra se va deschide, iar tu vei vedea ceeace n'a mai văzut niciodată un european în viaţa lui.

Vorbele logice ale lui Simisato aveau efectul opiumului. Fui cuprins de o beţie curioasă şi aşteptam nerăbdător cele ce aveau să urmeze. Nu-i

reproşam cu nimic fratelui meu, că nu voia să spuie nimic despre Shimavara. Avea de fapt dreptate să-mi ascundă sâmburele acestor lucruri întunecate, căci era de nediscutat că lordul Morspan nu avea să ne dea răgaz niciodată.

La flueratul meu Men Huleb sosi în grabă. Desfăcurăm pinasa şi ne îndreptarăm spre peretele răsăritean. Luna dispărea tocmai în spatele coroanelor arborilor seculari şi atunci când întunecimea era suficientă după părerea prudentă a fratelui meu. apropiă pinasa rare de o stâncă ce iesea în afară din peretele altfel foarte neted. Era o bucată întunecată de granit în forma unui corn intors în sus, iar piatra aceasta fusese potrivită acolo cu mult mai târziu, fapt care-i aflai abea după aceea. Era... clanţa uşii...

— Ajută-mă Olaf!

Legarăm pinasa de cornul acela şi dădurăm drumul motorului. Bănuiam ceeace avea să se întâmple şi realmente o parte a peretelui de stâncă se desprinse, iar o suprafaţă de aproape doisprezece metri pătraţi se suci pe nişte balamale nevăzute cşind în afară. Era o placă imensă de piatră, care era folosită drept uşă la intrarea unei grote în care pătrundeau apele şi care era fixată pe şase articulaţii de oţel. Totul era atât de bine lucrat, încât stânca se potrivea perfect în granitul înconjurător. In partea de jos intra cu aproximativ un metru şi jumătate în apă, iar Simisato spuse mândru:

— Este opera fratelui meu!

Trecurăm prin poarta aceasta în interiorul grotei o închiserăm la loc şi acostarăm pe un ţărm jos. Simisato îmi arătă spre fundul grotei un altar

pe care era o statuie de Budha, ce lucea auriu în lumina lanternelor.

— Este altarul palatului nostru, în faţa căruia s'au rugat vreme de sute de ani strămoşii mei.

Tot acolo mai era şi un podeţ de grinzi şi un chei bine întreţinut. Intreaga grotă mirosea tare a carbolineum, cu care erau unse fără îndoială grinzile punţii. Mai ne aflam încă pe ea atunci când se aprinseră subit şase mari lămpi electrice, luminând grota până în cele mai retrase colţuri ale ei. Comutatorul se afla pe balustrada punţii.

— Generosul meu frate Sadato, spuse prinţului foarte respectos, a folosit într'un mod foarte inteligent forţele hidraulice ale acestei insule. Auzi vuetul îndepărtat Olaf? Căderea de apă subterană pune în mişcare două turbine, iar castelul are şi el lumină electrică. Ikima, insula focului veşnic este socotită un loc sălbatec. Nu este nimic mai puţin exact ca presupunerea aceasta. Ikima, care are numai o întindere de două mile pătrate, este o mare enigmă, plină de minuni tehnice. Onorabilul meu frate Sadato a fost un mare inginer.

Nu ştiam ce să răspund. Ştiam un singur lucru: Japonezii au dat de deslegat omenirii şi alte enigme, au învins imensa Rusie şi sunt cei mai periculoşi rivali ai Americii în Pacific. Şi poate că într'o bună zi se vor stabili chiar şi în California, căci suprapopularea ei o forţează să facă o politică hotărîtă de expansiune.

Simisato mă rugă să-l închid pe Men Huleb în cabină.

— Altarul străbunilor mei şi ceeace se va petrece în faţa lui, nu îngăduie prezenţa unui animal.

Urcarăm apoi opt trepte şi văzui întinse tocmai

în faţa altarului covoare preţioase, pe care se aflau vase cu tămâie joase cu picioare de aur. Altarul era împodobit cu flori proaspete, iar zeul Budha purta o coroană de flori roşi asemuitoare lalelelor.

Ceeace amestecă apoi Simisato în cupă, spre a pregăti băutura ce avea să ne înfrăţească, nici nu vreau să spun. A proferat apoi rugăciuni şi mătănii şi cu acest prilej uitai de partea barbară a ceremoniei, căci păr omenesc ars, scuipat şi nici sângele nu prea erau pe gustul meu.

Am băut amestecul ţinându-ne reciproc mâinile pe creştet. Dealtfel ceremonia nu este de origină japoneză ci coreană, după cum dealtfel şi civilizaţia fostului imperiu Coreea absorbit cu totul de Japonia, este cu mult mai veche. Cât despre evenimentele străvechii Japoniei s'a aflat tot din isvoare coreane.

După ce am băut, Simisato spuse câteva cuvinte de rigoare:

— Tu eşti fratele meu şi eşti o parte din mine şi mai mult ca mine!

Repetai spusele lui, iar Simisato căzu în genunchi în faţa altarului lovind de trei ori cu fruntea podeaua din faţa lui. Când se ridică, fui forţat de politeţe să fac acelaş lucru.

— A fost o mare plăcere pentru mine Olaf, îţi mulţumesc!

Privirile mele erau fixate însă asupra siluetei delicate, care apăruse pe neaşteptate în spatele stâncilor din fundul grotei.

Se apropiă cu paşi mici, kimonoul ei de mătase neagră, grea, foşnea, iar peste chipul ei uşor fardat de păpuşe se boltea părul negru, coafat înalt, în care străluceau ace de păr din aur şi nestemate.

Aşa am cunoscut-o pe Iko San.

Se plecă adânc în faţa fratelui ei, care reprezenta dinastia prinţilor Simisato şi spuse în idiomul ei câteva fraze încete.

Simisato jubila. O aduse încântat alături de mine....

— Singura mea rudă care mai este în viaţă, Olaf e sora mea...

Iko San mi se adresă în limba engleză. Ochii ei întunecaţi străluceau de bucurie. Era totuşi o femeie de lume şi mi se adresă cu câteva cuvinte care s'ar fi potrivit mai degrabă într'un salon.

— Este fratele meu, accentuă prinţul mai aspru.

O privire uimită — după aceia mi se adresă fără ocol că „tu“ şi după jumătate de oră eram atât de intimi, ca şi cum am fi fost crescuţi împreună de mici copii.

Simisato ne lăsase singuri pe pinasă. Părea că mai are o intenţie oarecare şi voia fără îndoială să mai rămânem în cabină.

Iko San era o păpuşică cu liniile uşor rotunjite ale femeei coapte. Pentru o japoneză era neîndoios frumoasă, avea inteligenţă şi darul plăcut de a putea discuta fără greutate despre orice. Nu mă împrietenisem încă niciodată atât de repede cu o femeie. Şi Men Huleb se împrieteni repede cu ea. Era ciudat că nici nu puse vrea întrebare asupra împrejurărilor în care m'am împrietenit cu fratele ei. Ceru numai informaţii privitor la rănile lui Men Huleb şi în felul acesta am ajuns să-i vorbesc despre cele întâmplate.

Nu spuse nimic. Nici o europeană n'ar fi fost în stare să se stăpânească aşa.

Simisato intră în tovărăşia unui japonez cu barbă albă şi mare.

Tainio, servitorul lui fidel îmi întinse mâna.

— Domnule, drumurile dumitale au dus prin toate ţările până la noi. Fii binevenit.

Pornirăm.

Cunoscui astfel o parte din misterele Ikimei.

CAPITOLUL VII

IN SPATELE CASCADEI

...Pe balconul natural care se află în faţa camerii mele din castelul Simisato, a apărut fără sgomot Iko San, în pantofiorii ei de lac şi-mi întinse fără să spuie un cuvânt, un bilet, pe care i l-a predat pentru mine telegrafistul castelului.

Incântătoarea Iko San nici n'o ia în seamă pe Elsie, se aplecă, îl mângâie pe Men Huleb şi vrea să plece. Duşmănia între cele două fete, care devine pe zi ce trece mai evidentă, îmi este foarte penibilă. Poate că nu sunt eu exclusiv cauza acestei aversiuni; în orice caz, eu sunt acela care a făcut să sporească antipatia, fără să vreau, fără a fi preferat pe una sau pe cealaltă dintre micuţele mele prietene. Imi împart cât se poate de drept timpul meu liber. O distrez pe Iko San ca şi pe Elsie aşa cum se poate şi mai ales aşa cum îngăduie împrejurările neobişnuite.

Elsie Morspan...

Un sfinx, îmi spun adesea... — Mai apoi îmi spun însă că sunt nedrept faţă de ea. Fără îndoială că este o lady în cu totul alt fel decât păpuşica Iko San. Reaua dispoziţie a Elsiei

trebue să fie pusă neapărat în legătură cu faptul că este conştientă în fiecare clipă că este o prizonieră. Este supravegheată foarte sever. O încercare de fugă din partea ei ar fi însă o mare prostie, căci cum ar putea oare să părăsească singură insula aceasta care se aseamănă unei cetăţui? Elsie este tratată bineînţeles, ca un oaspete răsfăţat, nu este lipsită de nimic şi este înconjurată chiar de prea mult lux şi atenţii — toate acestea păstrează însă nuanţă amară de prizonierat.

Simisato m'a rugat să nu-i vorbesc niciodată despre tatăl ei şi în consecinţă toate încercările ei de a mă face să-i vorbesc despre motivele răpirii şi încarcerării ei (fără îndoială că termenul este foarte nepotrivit) au dat greş. Elsie nu mi-a ascuns niciodată revolta ei faţă de apucăturile banditeşti ale lui Simisato.

— Tatăl meu nu este capabil de o faptă ruşinoasă! i-a strigat ea odată revoltată lui Simisato. Ce ai împotriva noastră? Este cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată şi tatăl cel mai drăgăstos...

In faţa privirilor îngheţate ale lui Simisato s'a oprit brusc din vorbire.

Mai târziu a discutat cu mine.

— Mister Abelsen, spuse ea agitată, aflându-se direct într'o stare de febrilitate din cauza emoţiei, îţi cer dumitale lămuriri. Până atunci răsese perfect stăpână pe sine. — Dacă eşti un gentleman atunci vei vorbi. Te rog! — Oh! — în ochii ei limpezi şi cenuşii are şi ea o amenintare înflăcărată şi atunci mi-a trecut prin minte că este posibil ca şi ea să poarte o mască. Pusese mâna pe umărul meu, degetele i se cram-

ponaseră de haină, iar dinţii ei ireproşabili străluceau dintre buzele frumos formate ca şi colţii unei pisicuţe întărâtate.

I-am spus adevărul.

— Simisato este fratele meu, miss Elsie, şi i-am făgăduit să nu vorbesc despre anumite chestiuni şi nu voi vorbi. Il judeci cu totul greşit pe Simisato. Luptă pentru un lucru drept — alţii luptă pentru nedreptate — alţii!

Ştia la cine mă refer. Mă privi cu ochi mari, iar mâna ei se lăsă în jos. Pe chipul ei turburat apăru o trăsătură de deprimare şi fără să mai îmi spuie un cuvânt se întoarse şi plecă.

Biletul pe care mi l-a adus Iko San este o radiotelegramă. Unde a fost predată, nu ştiu. Inteligentul radiotelegrafist japonez care stă sus în turnuleţ — aşa numim noi postul — a descifrat textul şi l-a tradus în limba engleză.

Acum două zile s'a mai constatat un lucru foarte însemnat pe plantaţiile lordului depe insula Kuen Ling. Ai grijă ca Elsie să fie şi mai bine supravegheată, iar la nevoie poate fi închisă, Morspan este în drum spre insulă. Prudenţă. — Simisato. — Lui Olaf K. Abelsen.

Imi zisei că lucrurile devin mereu mai nelimpezi. Aş fi dorit ca Simisato să nu-mi încredinţeze tocmai mie cetatea, pe Elsie Morspan şi pe sora lui. Dacă aş ştie cât de vag în ce constă valoarea Ikimei! „Apele care put" ce să fie asta? Mi-am frământat de nenumărate ori mintea în privinţa aceasta. O întrebai odată pe

Iko San, dar ea îmi răspunse cu sinceritatea ei ireproşabilă:

— Nu ştiu Olaf.

Când îl întreb pe vreunul dintre japonezi, atunci acesta îşi fereşte jenat privirile, dă din umeri şi... minte:

— Nu ştiu.

Nimeni nu va afla dela un asiatic ceva ce el nu vrea să desvăluie. Mint cu un sânge rece uluitor.

Şi acuma, ce să fie cu telegrama, care este prima dela plecarea lui Simisato. Plecare? A luat pinasa cu el? Are un alt vas la dispoziţie? Intrebări fără răspuns.

— Plec! acesta a fost fe'ul în care şi-a luat rămas bun dela mine. S'ar putea să revin peste o săptămână. Pe Tainio îl iau cu mine. Tu rămâi stăpânul castelului Olaf.

Aşa a fost.

Mă aflu acuma în faţa unei hotărîri şi mai penibile. Elsie să fie supravegheată cu şi mai mare stricteţe.

Aprind un chibrit, biletul ia foc, iar cenuşa cade la pământ.

— Te rog să mai stai un moment Iko San.

O urmez în camera mea şi după ce perdeaua din faţa dormitorului, s'a lăsat, o întreb pe soptite pe sora lui Simisato:

— Ştii care este cuprinsul telegramei Iko San. Ce părere ai?

Ochii ei întunecaţi se îndreaptă spre fereastră. După aceea mă trage de o parte şi văd cum Elsie se pleacă tocmai lângă masa mea, ridică cu băgare de seamă o parte a cenuşei, care nu s'a fărămiţat şi o ţine în palma stângă.

— Şi-a făcut o scară de frânghie, îmi şopteşte păpuşica. Fii cu băgare de seamă Olaf, căci are două feţe.

— Unde este scara de frânghie?

— In patul ei... A tăiat şase cearceafuri de mătase... Tu i-ai dat forfecuţa de unghii Olaf, nu ţi-a mai dat-o înapoi.

Iko San fuge apoi, iar mă reîntorc afară pe balcon.

In cazul acesta este fără îndoială numai o întâmplare că privirile mele cercetează valea în tot lungul ei, înainte de a se întoarce spre palida şi turburata Elsie, care închide grabnic palma în care ţine resturile arse ale biletului şi mă priveşte conştientă de vina ei.

...A fost voia soartei că am întors privirile înapoi spre canion—o făcui instinctiv—deoarece fără să-mi dau seama m'a frapat ceva străin. Cunosc în calea aceasta îngustă şi pietroasă fiecare pom, fiecare stâncă, fiecare tufiş. Imaginea aceasta a fost adesea în faţa ochilor mai şi ştiu „să văd", adică să sesizez imediat toate amănuntele.

Mă plec tot atât de repede, o apuc pe Elsie de umeri şi o fac să îngenuncheze.

— Taci!

Devine mai palidă. Pe faţa mea trebue să fie o expresie, care face să amuţească în gâtlej strigătul ei de spaimă şi de uimire.

Stăm ghemuiţi unul în faţa celuilalt şi-i şoptesc din nou aspru şi ameninţător:

— Nici un sunet! Urmează-mă, târăşte-te — nu, târăşte-te înaintea mea în cameră.

— Nu m'am... gândit... la nimica rău, se bâlbâi ea grăbit şi vinovată. Dar Elsie Morspan

este fiica acelui bărbat care stă pe jumătate ascuns în spatele unui tufiş de jos din vale.

Morspan este pe insulă. Şi însemnătatea acestui lucru nici nu mai trebue cercetată multă vreme. E periculos, pericolul cel mai mare, dacă observă că acul acesta de stâncă, minunea aceasta a naturii, adăposteşte oameni.

— Inainte! Te previn... un singur strigăt şi...

Işi recăpătă curând stăpânirea de sine. Este şi Morspan şi tatăl ca şi fiica au nervi solizi şi poartă o mască similară.

Elsie sesizează umilinţa care este în porunca mea aspră şi se revoltă dispreţuitoare împotriva ei.

— Banditismele scad pe om! spune ea încet — ascultă însă, dă de o parte perdeaua şi nu se ridică în picioare decât după ce este în cameră.

Un semn şi Hu'eb este alături de noi.

— Ce înseamnă asta, mister Abelsen? Nici nu se poate un ton mai rece.

O privesc necontenit, merg deandaratelea spre uşa de lemn lăcuit care duce spre coridorul unde este scara şi apăs pe butonul soneriei.

Mă observă, îmi dau seama că încearcă să priceapă care este motivul schimbării neaşteptate a purtării mele. Este inteligentă şi-şi spune fără îndoială cu toată dreptatea, că hârtia aceea arsă nu poate fi singura cauză pentru care am pus atât de brutal mâna pe ea trântind-o la pământ.

— Te ocupi de preferinţă cu lucrări de frânghierie, miss Morspan? Scara de frânghie a fost găsită, iar forfecuţa mea de unghii probabil că ţi-a servit altor scopuri.

Roşeşte. Strânge gura aşa încât buzele îi răs-

mân numai ca o dungă subţire — ochii ei întunecaţi mă săgetează, în adâncurile lor mocnind un foc periculos.

Uşa locuită se deschise, semnalul de alarmă a pus în gardă pe locuitorii stâncii, iar cinci tineri sprinteni în haine cafenii intră înăuntru.

— Duceţi-o pe miss Morspan într'una din celule! Tu rămâi aici Hodutu... Inainte!

Fiica lui Morspan nu mă învredniceşte nici măcar cu o singură privire. Uşa se închide, iar Hodutu, locţiitorul meu la comanda castelului mă întreabă ce s'a întâmplat.

— Morspan este în vale, Hodutu!

Bătrânul japonez care nu este cu mult mai tânăr ca Tainio şi care se află de o viaţă de om în serviciul casei Simisato, respiră şuerând...

— Am citit telegrama, sir... Morspan s'a grăbit.

Surâde apoi cu faţa lui numai cute.

— Nu va găsi nimic, sir... Nu va descoperi nici o singură urmă... Trăim numai între stânci. Iar castelul? Ar trebui să aibe scări de treizeci de metri înălţime spre a putea pătrunde aici.

— Ai dreptate Hodutu. Cu toate acestea sunt neliniştit... Intovărăşeşte-mă în golf. N'am mai fost acolo dela plecarea lui Simisato. Spune-mi adevărul, stăpânul tău a întrebuinţat pinasa?

— Nu!

— Mai aveţi şi alte vase pe aici?

Pleacă privirile.

— Nu... nu trebue să vorbesc, sir. Te rog să nu mă întrebi. Te temi că Morspan ar fi putut descoperi grota cu marea uşă de stâncă?

— Vreau să fiu sigur Hodutu. Să mergem!...

Il iau cu mine pe Men Huleb. Este cea mai

 sigură avantgardă pătrunzând în măruntaiele in-

sulei. Imi pun centura, pistoalele îmi lovesc uşor pulpele şi înaintăm pe coridorul luminat în permanenţă de becuri voalate şi a cărui podea de ciment este acoperită cu preşuri groase din fibre de cocotier.

Pornim la drum spre grotă, iar eu mă gândesc necontenit la minunea în care locuim. In primul rând vine castelul. La începutul începuturilor a fost o stâncă uriaşă, al cărei interior era parţial gol, iar în parte era formată din imense blocuri de piatră călărite unele peste altele. După ce insula a devenit proprietatea lor, prinţii Simisato şi-au creat treptat acest refugiu din spirit de prudenţă. Cetatea aceasta naturală, care a fost transformată numai superficial de mâna omenească, întrece tot ceeace îşi poate imagina o minte omenească.

In valea prăpăstioasă despre care am mai vorbit şi care se mărgineşte spre nord cu pădurea seculară, în timp ce spre sud se pierde în mlaştini şi desiş, locuri pe unde este cu neputinţă să pătrundă picior omenesc, se ridică, în locul cel mai spaţios, cetatea. Partea de jos este un bloc de granit aproape unitar, cu pereţi perpendiculari, de aproape treizeci de metri înălţime, de formă pentagonală, fără crăpături mari. In puţinele spărturi au prins rădăcini liane, care au aspectul unor funii verzi, presărate din loc în loc cu ţepi ruginite şi ascuţite — sunt liane otrăvitoare şi este sigur că un necunoscător care ar încerca să se caţăre pe ele, ar cădea mort sau paralizat. Pe fundamentul acesta este situată cetatea propriu zisă, o îngrămădire neregulată de stânci care se subţiază neregulat spre vârf, depăşind pereţii perpendiculari ai văii pre-

săr tă ici şi colo cu pomi, mici luminişuri cu iarbă, tufişuri şi covoare de liane care atârnă în jos.

Un neiniţiat n'ar bănui niciodată că sub stâncile acestea s'ar putea adăposti sute de oameni, că înăuntrul muntelui acesta se află săli şi camere, magazii cu provizii şi sus de tot... un post de radiotelegrafie.

Mâinile sitoare ale unor servitori devotaţi au intervenit aici în opera Naturii, au făcut coridoare în stâncă, au împrumutat locului caracteristica unui stup de albine, în care există lumină electrică, sonerii de alarmă, telefon, amplificatoare şi în genere toate perfecţiunile tehnice. S'au gândit la toate. Răposatul Sadato a imprimat o notă ultramodernă interioru'ui castelului său, în timp ce exteriorul nu trădează nimic din toate acestea. Stoluri de porumbei, pescăruşi şi păsări cântătoare şi-au făcut cuiburile în stânci, iar cântecul lor nu înceteză nici ziua nici noaptea.

Ceeace cântă este cântecul despre secretele Ikimei, căci ele îi cunosc toate secretele. Pentru ele pădurea seculară nu este un perete de netreout, iar ochii lor pătrunzători privesc chiar şi leagănul clocotitor al lavei din partea sudică a insulei.

Un singur lucru a rămas ascuns şi pentru vecinii noştri înaripaţi şi anume încăperile noastre de locuit: coridorul îngust care duce prin baza castelului şi care formează intrarea în clădirea propriu zisă, în grotele superioare.

Grotele sunt umede şi reci, calcaroase şi după un mars de zece minute prin linişte şi frig, calea este tăiată de un râu subteran, care formând o cascadă se prăbuşeşte în străfunduri.

 Hodutu, Men şi cu mine ne-am oprit întâi în

fața cascadei, căci aici se află „cheia" grotei, prin care duce drumul mai departe. Aici a construit Sadato cu zece ani mai înainte turbinele, bine mascate, tot aici a montat în ascuns motoarele, a întins sârmele electrice — toate acestea sunt nevăzute. Numai grota dinspre nord și castelul care este mai la sud sunt luminate de becuri și acolo se aude zumzetul transformatorilor. Dacă i-ar reuși cuiva să pătrundă realmente în grotă, dacă ar găsi poarta din stâncă și ar deschide-o tot n'ar putea ajunge în castel, căci cascada este de netrecut.

Asta este convingerea tuturor.

Hodutu, Men și cu mine știm însă mai bine.

Bătrânul japonez scoate de sub o stâncă cheia, un instrument de oțel bine uns, un fel de cheie, care este de format uriaș. O introduce într'o gaură oarecare, ce se află pe stânga în peretele stâncos, o întoarce și cascada se oprește cu încetul, până ce nu mai picură decât foarte puțină apă. Acolo unde vălul apelor cădea în adâncuri, vedem coridorul din stâncă și un salt peste prăpastie ne trece de partea cealaltă, unde „cheia" descrie iarăși calea cascadei, închizând drumul pentru nechemați.

Sadato a fost un geniu.

Așa ajungem după alte cinci minute în grota în care am devenit frații lui Simisato, conform tradiției samurailor.

L-am trimis pe Men Huleb înainte, dar în grotă nu se află nici un străin. Budha ne zâmbește prietenos depe altarul său, iar pinasa este legată de puntea de grinzi...

Acesta este filmul pe care l-am proectat deandaratelea și aceasta este tot ce știu până în mo-

mentul de față despre Ikima, căci Simisato ne-a interzis cu severitate să părăsim galeriile subterane sau castelul, pentruca nu cumva vreo urmă să trădeze unui spion prezența oamenilor în aceste locuri.

Hodutu ne conduce dealungul peretelui grotei pe o îngustă galerie de stâncă și printr'o deschizătură îngustă văd în fața mea colțul sudic al fjordului și un eelgant vas d elux de culoare cenușie deschisă, cu litere strălucitoare la proră. Văd marinari chinezi foarte activi și europeni lenevoși cari stau întinși sub umbrare.

„Elsie" este ancorată acolo—consorțiul internațional, care a sustras prin viclenie insula fratelui meu, a sosit la fața locului. Lipsesc numai doi: doctorul Fellow, pe care l-au mâncat rechinii și sărmana și frumoasa Mia van Buizendahl pe care am îngropat-o pe coasta bântuită de friguri a Fromosei.

In schimb stau sprijiniți pe bastingaj trei japonezi foarte eleganți, la a căror vedere Hodutu se încovoaie de ură...

Este prințul Iwakura și fiul său, un băiat. E fiul și fratele acelor trei cari și-au pierdut capetele sub sabia sfințită a fratelui meu Simisato.

— Iwakura! șuieră bătrânul de lângă mine. In fine!...

— Dece în fine, Hodutu?

— Fiindcă avem nevoie de dovezi, că Iwakura i-a asasinat pe înalții mei stăpâni în templu, sir. Trebue să-i prindem, pe tată și pe fiu și să-l așezăm pe tată pe scaunul de fer, care-l așteaptă de mult... Scaunul de fer pentru tortură nu este o invenție a lordului Morspan —

samuraii îl ştiu încă depe vremea când mikadoul lupta împotriva vasalilor rebeli.

Cuvintele îi şuieră printre dinţi iar faţa îi e cenuşie de ură.

Mă tem că voi simţi pe insu'a asta mirosuri mai neplăcu'e decât vaporul de sulf din cazanul clocotitor de lavă din partea sudică.

CAPITOLUL VIII

ELSIE IŞI PIERDE CUMPĂTUL

Şi ziua aceasta înclină spre apus. Am fost mai adineauri cu Men Hu'eb sus în camera de piatră a radiotelegrafistului nostru, un tânăr cult care e nepotul bătrânului Tainio.

Omul acesta trăeşte zi şi noapte în columbarul îngust care este postul de telegrafie şi la care nu poţi ajunge decât căţărându-te pe patru scări de fer înguste. Antena este foarte abil construită din patru fire, care duc în jos spre o eşitură de stâncă. Ochiul omenesc nu le-ar putea descoperi nici cu ajutorul ce'ui mai bun binoclu.

In faţa mesei sa'e lungi acoperite cu tot felul de aparate stă răbdător telegrafistul cu casca pe urechi, în aşteptare, ascultând gata să noteze cu creionul bine ascuţit ori e semna'e care ar fi prinse pe unde'e e'e ice.

Numele te'egrafistului este Teno.

L-am întrebat dacă nu ştie cumva de unde a telegrafiat prinţul, dacă există cumva pe insula Formosa un post de emisiune, Teno dă răspunsuri evazive.

Am coborît apoi la cele trei celule de stâncă cu uşi de fer. In cea din mijloc a fost băgată Elsie. In faţa uşii este o sentinelă care este schimbată din trei în trei ore. Japonezul mi-a deschis uşa şi am intrat după ce i-am cerut voie Elsiei s'o vizitez.

Camera aceasta n'are fereastre. In uşă este instalat un ventilator, în plafon două becuri electrice. Patul este în spatele unui paravan, iar mobilierul este cu totul îndestulător. Elsiei nu-i lipseşte nimic — numai că de data aceasta este realmente o prizonieră.

Sta la o măsuţă, într'un fotoliu de răchită şi citea. Nici nu mă luă în seamă. Mi-am dat toată silinţa s'o conving că împrejurările sunt împotriva ei şi că a abuzat de libertăţile care i-au fost acordate.

Parcă vorbeam în van.

Iritat fiind, mi-a scăpat afirmaţia că îl supraestimează pe tatăl ei...

Sări în sus ca o pisică. Nu mai era stăpână pe nervii ei şi-mi strigă cuvinte pe care nu le-aş fi atribuit niciodată.

Işi smulse cu o mişcare violentă medalionul plat pe care-l purta la gât, îl deschise cu degete tremurătoare şi mi-l întinse...

— Iată... aşa arată un aristocrat englez... vagabondule...

Nici ea nu se mai recunoştea. Tatăl ei era un Dumnezeu pentru ea. Faptul de a-l bănui era o pângărire.

Rămăsei nesdruncinat. Imi părea rău pentru ea, căci din clipa în care-mi fusese prezentată de Simisato aici în castel, îmi fusese o tovarăşe agreabilă.

Elsie nu era prea înaltă, dar avea o statură armonioasă. Chipul ei trăda sângele nobil, iar ochii erau oglinda unui spirit vioi, chiar dacă era enigmatic. Gura îi era dură şi aspră, iar părul blond şi ondulat natural era dat peste cap. In ţinuta şi mişcările ei era forţă şi siguranţă de sine.

Luai medalionul mai mult din politeţe şi aruncai o privire fotografiei foarte bună a lordului Morspan. Il cunoşteam doar. Era omul cu două feţe. In dosul măştii de gentleman sta la pândă tigrul.

Privirile mele rămăseseră însă fixate mai mult decât ar fi fost nevoie pe această imagine.

Sau mai bine spus fotografia asta mă captiva.

Când i-o înapoiai Elsiei, îi apucai mâna şi i-o ţinui.

Mă fixă:

— Ce doreşti?

In sufletul meu singuratec, s'a ivit din dorerea şi jalea mea pentru Jane, cu toate acestea, un sentiment mai cald.

— Elsie am fost doar camarazi atât de buni!

Rise aspru:

— Am fost... am fost...!!! Te... te urăsc — dumneata care eşti european te ai unit cu nişte tâlhari josnici, cari n'au nici măcar curajul să-mi spuie dece sunt reţinută aici de atâtea luni de zile.

Şi atunci se produse o schimbare subită, o recădere în feminitate...

Isbucni în lacrimi, îşi acoperi fără voie părul, mă sprijinii de ea — poate ca un tată care încearcă să-şi consoleze copilul.

Elsie Morspan făcuse o scară de frânghie.

Ar fi trebuit să mă gândesc la toate acestea.

Nu observai că mâna ei stângă alunecă în jos — simţii svâcnitura centurii de piele, mă împinse înapoi, sări în spatele mesei şi mă ameninţă cu unul din pistoalele mele.

Trăsăturile ei erau poate mai ameninţătoare. Ştia să tragă, mi-era cunoscut lucrul acesta.... Şi în clipa aceea o credeam capabilă de orice.

— Abelsen, spuse ea nenatural de calmă, — îţi jur pe tatăl meu pe care-l iubesc şi-l respect — nu vei părăsi viu celula asta, dacă nu-mi vei jura, că mă vei ajuta să fug. La prima mişcare suspectă trag — ţine minte asta. Iţi dau trei minute timp de gândire. Nu te voi cruţa — n'au decât maimuţele acestea galbene să se poarte, după aceia cum vor voi cu mine, am arma asta şi...

Uitase un singur lucru cu acest prilej.

Huleb era cu mine. Chiar dacă viteazul meu Men mai era încă în convalescenţă, chiar dacă se înţelesese cât se poate de bine până atunci cu Elsie — era inteligent, judecă just scena. Făcuse curios ca totdeauna o excursie în dosul paravanului...

Elsie strigă — Men Huleb îi sărise în spate, cu faţa schimonosită de furie, cu colţii desgoliţi... mă temeam să nu muşte...

Un foc porni...

Plumbul se turti de piatră.

— Aici Men, strigai eu...

Ridicai cu pieptul braţul fetii. Un al doilea foc...

Îi smulsei arma.

Mă gândesc cu neplăcere la intermezzoul acesta sgomotos. Nu-i port pică. Elsiei. Atitudi-

nea ei este suzabilă, mai ales că ştiu sigur că voia numai să mă sperie şi că nu m'ar fi ucis în nici un caz. Cunosc destul de bine femeile. Din ziua aceea s'a evidenţiat mai mult ca ori când un lucru: gelozia ei pe Iko San, blânda, drăgălaşa, pisicuţa aceea care toarce — gelozia pe micuţa Iko San care era diametral opusă Elsiei

Iubire?

Poate...

Ceeace era mai rău era că cele două focuri atrăseseră pe Hodutu şi pe Iko San, că nu mai puteam ascunde nimic şi că Hodutu căruia îi povestii mai târziu toate acestea mă privi pieziş şi straniu. I se părea cu totul inutil că am încercat s'o consolez pe Elsie şi i s'a părut şi mai ciudat că mă apropiasem într'atâta de Elsie, încât aceasta a putut să-mi smulgă pistolul din toc.

Bineînţeles că ulterior am discutat în toate amănuntele şi cealaltă chestiune. Hodutu îşi menţine părerea că trebue să punem mâna într'un fel oarecare pe tânărul prinţ Iwakura, pentru ca adevărul să iasă în cele din urmă la iveală. Bătrânul japonez nu încetează să-mi expuie planul său de a ataca yachtul în timpul nopţii şi de a încarcera aici şi pe toţi ceilalţi europeni. Echipajul chinez nici nu conta la el. Imi făcu o socoteală limpede în care granatele de mână, bombele cu gaze şi alte lucruri de acelaş fel din arsenal, constituiau factorii principali. Era foarte greu să-l faci să renunţe la planul acesta şi nu ne despărţirăm decât după ce i-am făgăduit că îl voi aduce pe Iwakura cu un sistem mult mai puţin sângeros înăuntru în castel.

Acuma este ora zece. In camera mea, ferestrele şi uşile sunt perfect camuflate ca de altfel pretutindeni în castel. Scriu, Men Huleb doarme într'un fotoliu lângă mine şi atunci când condeiul face o pauză, mă gândesc la acceptarea mea puţin cam grăbită. Mă frământ cum aş putea să scot din marele yacht o singură persoană, despre care nu ştiu măcar în care cabină doarme.

In afară de aceasta, noaptea este luminată de lună, iar Hodutu este un încăpăţânat; va utiliza forţa, îmi dau seama, căci nu are încredere în mine care sunt european. Pielea sa colorată acoperă un suflet, în care nu pot fi treziţe reticenţe în genul celor ale mele.

Fără indoială că am putea lua cu acest yachtul, căci suntem treizeci şi cinci de oameni aici şi am învinge, deoarece în arsenalul nostru sunt bombe speciale cu ajutorul cărora am putea scufunda yachtul...

Dar nu pot îngădui asemenea lucruri. De azi dupăamiază nu mai pot s'o fac. Am fost în celula Elsiei şi acolo mi-au venit unele gânduri care trebue să fie controlate.

...Voi încerca. Hodutu vine la miezul nopţii. Atunci vom porni. Mai bine să dorm până atunci...

Rămân totuşi locului, iau o nouă ţigare şi răsfoiesc paginile scrise des, ici şi colo dăte un rând, dau de cuvântul Shimawara.

Shimawara — apele care put...

Oricât de nepoetic ar suna: bănuesc că totul roteşte în jurul acestui Shimawara, că aceasta este valoarea insulei. Morspan şi consorţiul lui urmăresc să puie mâna pe Shimawara.

Ce este însă?

Oricât aş suci-o şi învârti-o, rămâne cu toate acestea numai „apa care pute".

Oare în partea centrală a Ikimei, în mijlocul mlaştinilor, să se găsească pe un teren uscat de stâncă, metale preţioase — poate o vână auriferă — poate că pe porţiunile nisipoase să se găsească pietre preţioase, diamante? Imi pare ridicol să presupun asemenea lucruri, căci n'am auzit şi nici n'am citit vreodată că grupul acesta lunguieţ de insule, care leagă Japonia propriu zisă de Formosa, să aibe diamante sau aur.

Trebue să fie vorba de alte valori.

Cărbuni? Poate o mină care ar fi foarte uşor de exploatat?

Nu — cu neputinţă ca Morspan să fi plătit un milion pentru o exploatare de ale cărei rezultate nu era sigur dinainte...

Dece cercetez la urma urmii cu atâta încăpăţânare toate acestea?

In spatele meu se deschide o uşă, mătasea grea foşneşte, Iko San intră, se opreş'e lângă mine şi spune foarte precis:

— Te întovărăşesc frate Olaf.

Işi desface kimonoul şi o văd în faţa mea în haine de sport bărbăteşti — un tânăr...

Surâse jenată ca o păpuşe.

Men Huleb mârâie supărat şi o priveşte pieziş...

— Te însoţesc, repetă ea.

La centură poartă un cuţit simplu, pus într'o teacă de piele şi cu mâner de lemn. Il scoate, braţul ei descrie o curbă scurtă şi cuţitul străbate camera înfigându-se în perete, alături de fotografia Janei pe care am fixat-o peste patul meu.

Cuţitul a atins puţin fotografia la baza de jos.

Iko San se p'ecă apoi spre mine şi mi se urcă în braţe, mă îmbrăţişează şi mă sărută cu patimă nebună...

Dela uşă se aude glasul profund al lui Hodutu:

— Peste jumătate oră va fi furtună sir.

Iko San sare în sus, se duce spre pere'e, ia cuţitul şi pleacă. Hodutu se înclină adânc şi închide uşa.

— Iţi mulţumesc Hodutu...

Surâde circumspect.

— Eşti ca un copac de camfor, sir... Albinele vin şi cad ameţite din cauza mirosului puternic pe crengile verzi. Iko San şi-a pierdut inima...

— Şi-o va regăsi aiurea, Hodutu.

Pornim. Iko San ne întovărăşeşte. N'ar fi avut nici un rost să încercăm să-i schimbăm hotărîrea. Fiicele acestui străvechiu neam de samurai stăteau în timpul luptelor în spa'ele lin'ei de bătaie şi-şi înfigeau pumnale'e în piept dacă neamul lor era învins. Sunt păpuşi cu sufleie de oţel.

CAPITOLUL IX

SIMISATO APARE

Coborîm scările până la acea uşă secretă de piatră, care duce în fondamentul castelului. Aici stau în permanenţă două sentinele, care au instrucţiuni precise ce feresc castelul de orice sur-

 prindere.

Cu cât coborîm mai adânc, cu atât ne simţim mai separaţi de lumea din afară. Liniştea marilor grote este întreruptă numai de sgomotul făcut de paşii noştri, de picăturile de apă care cad din bolta calcaroasă şi de vuetul îndepărtat al râului care se prăbuşeşte în adâncuri. Nu auzim nimic din furtuna de afară.

Insoţitorii mei sunt mulţi. Men Huleb a fi trebuit să rămâie la început în camera mea. M'am hotărît cu toate acestea să-l iau cu mine, căci poate fi folositor, mai ales fiindcă i-am îndepărtat bandajele, aşa ca să recapete mlădierea membrelor sale puternice şi svelte. Iko San în hainele ei de sport, este înarmată şi ea şi poate tot atât de folositoare ca şi fidelul Men. Nu se arată de loc stingherită sau jenată din cauza erupţiunei tumultoase a sentimentelor ei faţă de mine.

Vuetul cascadei sporeşte. Intrăm repede în grotă, după ce cheia aceea lungă şi-a făcut datoria oprind cascada. Ne camuflăm lanţurile, desfacem pinasa de punte şi deschidem marea uşă de stâncă, exact atât cât avem nevoie să aruncăm o privire afară în golf. Nu vedem nimic, ploaia cade torenţial şi chiar şi descărcările electrice, mănunchiurile acelea de trăznete fac numai impresia unei vagi lumini turburi. Ecoul tunetelor se amplifică însă cu atât mai mult în vale, iar o înţelegere prin viu grai este aproape cu neputinţă.

De abea acuma îmi dau seama de nebunia încercării noastre, la care am de gând să iau parte. Hodutu îmi face semn, iar buzele lui îmi sunt aproape lipite de uureche.

— Sir, yachtul a plecat...

Abea a spus cuvintele acestea când se aud depe malul apusean focuri de armă. După aceea apăru la suprafaţa apei o lumină orbitoare de un verde strident, care dispăru, apoi urmă o lumină roşie, apoi una galbenă. Până la aceste fâşii de lumină poate să fie treizeci de metri. Nu poate fi vorba despre luminile de poziţie ale yachtului, căci sunt prea joase.

Hodutu (suntem cufundaţi în întunerec pe pinasă) îmi strigă din nou la ureche:

— Să închidem poarta de stâncă, sir, şi să ne reîntoarcem.

Glasul lui este ciudat de strident.

Bănuesc că afară trebue să se petreacă lucruri la care nu trebue să asist. Iko San trădează aceeaş agitaţie. Inchidem cu greutate marea poartă, iar aventura pare terminată. Facem cale întoarsă am legat la loc pinasa, dar bătrânul Hodutu îşi exprimă dorinţa de a face o mică rugăciune în faţa lui Budha, Iko San îngenunchiază şi ea în faţa statuii aurite a prea înteleptului. Aprind beţişoare bine mirositoare în tămăelniţele alăturate, aşa că mirosul pătrunzător de carbolineum dispare. Intre timp stau pe chei, iar razele lanternei mele aruncă reflexe violete în apa înfurecată a grotei. Reflexele acestea îmi par ciudate şi nenaturale. Privesc cu atenţia încordată şi cred să văd în apă o lumină vagă poate să mă înşel, poate sunt nişte polipi uriaşi cu ochi luminoşi, Atenţia îmi este din nou abătută, căci simt un miros nou.

In afara miresmelor care vin din altar, în afara mirosului de carbolineum, simt şi un oarecare miros chimic, dar nu-mi pot da seama despre ce este vorba.

Cei doi se ridică în cele din urmă. Hodutu îmi face semn şi plecăm mai departe...

— Unde este Men Huleb? întreabă uluită Iko San.

Cunosc preferinţa lui Men pentru excursiuni. Fluer...

— Va veni el, Iko San.

Dar nu vine.

Fluer încă odată...

Neîncrederea mea este oarecum trezită.

Iko San şi Hodutu schimbă priviri şi-şi fac semne misterioase. Sunt uimit... Toate câte mi-au fost ascunse până în momentul de faţă, rolul de jumătate iniţiat pe care l-am jucat până acum, toate acestea îmi apar subit limpede în minte. Sunt aici singurul european într'un mediu de asiatici, cari s'ar lăsa sfâşiaţi în bucăţi pentru fratele meu Simisato. Ce se petrece aici? Sunt prostit de oamenii aceştia printr'o atitudine înşelătoare?

Prăpastia dintre Europa şi Asia îmi apare subit uriaşă.

— Nu părăsesc groţa fără Men Huleb, tonul meu este aspru, aşa încât Hodutu se ghemueşte, iar Iko San întoarce capul.

— Halo Men — vino încoace!

Ordinul acesta n'a dat niciodată greş...

— Poate că este la cascadă şi nu te aude, sir, murmură Hodutu.

Alerg înapoi pe coridor, lumina lanternei cade pe valul de apă.

Pe solul umed al coridorului se văd pete roşii. Le cercetez, miros: sânge, sânge proaspăt.

In asemenea clipe creerul lucrează cu cea mai mare repeziciune. Mă gândesc la încercarea

mea de a îmbuna atitudinea Elsiei — poate că japonezii mă cred acuma duşman, poate că şi-au schimbat atitudinea faţă de mine?

— Hoduiu, ce s'a întâmplat aici... asta-i sânge!

Bătrânul şi complicea lui se schimbă la faţă...

— Hodutu faceţi un joc înşelător! Nu mă cunoaşteţi însă! De unde este sângele acesta proaspăt? Men Huleb era în calea voastră? S'a strecurat oare în urma noastră unul dintre voi, care l-a prins pe Men cu un laţ, aşa ca chinezul acela ticălos depe yacht?

Bărbia lui Hodutu, cade în jos, tremură...

— Toate... toate se vor lămuri, sir... crede-mă!

Glasul lui Iko San confirmă:

— Frate Olaf, nimeni n'a făcut vreun rău lui Men. Trebue să fie în castel.

Ii râd în faţă.

— Poate că Men Huleb a sărit prin cascadă spre a trece dincolo. Minţi!

Şi elevul lui Cloy Cala simte paloarea fu-riei...

— Mâinile sus amândoi... Daţi armele încoace... repede!

Ciudat că ascultă imediat, iar Iko San spune cu un vag reproş:

— Iţi va fi ruşine mai târziu frate Olaf!

Poate. Vreau să fiu sigur. Hodutu trebue să închidă cascada... Trecem dincolo şi nu-i scap pe cei doi din vedere.

Dăm dincolo din nou drumul cascadei, râul cade din nou în adâncuri — şi în grota în care ne aflăm văd iarăşi urme de sânge...

Când ajungem în castel, la primul etaj, văd

alături de sentinelele dela uşa de piatră pe un bătrân...

Tainio!

— Tu... aici Tainio?

— Prinţul Simisato te aşteaptă în camera dumitale sir... Men Huleb este la el. Sper că nu ai fost prea îngrijorat pentru animalul dumitale.

Râsul argintiu al lui Iko San mă face să roşesc.

— Ştiam eu frate Olaf... — mâna ei o mângâie pe a mea, iar eu pun ruşinat pistolul înapoi în toc.

CAPITOLUL X

MOARTEA LUI IWAKURA

Bătrânul Tainio, a cărui bătrâneţe este de fapt o ironie având în vedere sprinteneala celor optzeci şi trei de ani ai lui, clipeşte numai puţin din ochi, atunci când înapoiez lui Hodutu şi lui Iko San armele lor. Este cu toate acestea suficient de amabil spre a nu scoate în relief incidentul care s'a produs în urma neînţelegerii situaţiei din partea mea. Merge la stânga mea prin coridoare, pe scări, prin săli înalte, după care ezită şi deschide uşa lăcuită albastru a unei săli, care până azi a fost totdeauna încuiată. In încăperea tapisată cu mătase albastră şi în care se află vreo duzină de altare, iar pe pereţi sunt picturi vechi, armuri, arme şi tot felul de alte lucruri care amintesc de evoluţia sângeroasă a istoriei Japoniei, se află cinci catafalcuri de lemn de bambu, acoperite cu mătase galbenă, sub care se văd cinci trupuri nemişcate.

Tainio se pleacă în faţa morţilor, le jertfeşte

cinci noi beţe mirositoare, după care ridică lin-
ţoliile.

Pe unul din catafalcuri îl recunosc pe nepo-
tul mai în vârstă al lui Tainio, pe Tanu, un
bărbat de statură herculeană, aşa cum se vede
foarte rar între supuşii de talie mijlocie al ma-
relui imperiu al mikadoului.

— Trei gloanţe, spune bătrânul mândru. Şi
şase chinezi.

Înţeleg imediat. Mă gândesc la focurile trase
pe malul apei, iar petele de sânge care m'au
obsedat atâta îmi par acuma explicabile.

— Unde este yachtul Tainio?

Reacoperă cadavrul, iar glasul său înfrigurat,
aspru, devine misterios ca acela al unui poves-
titor de basme.

— Golful nordic sir, care alimentează şi gro-
ta, este foarte adânc. Se spune că acolo ar locui
şarpele mărilor Rai, pe care-l poţi vedea pe
altâtea picturi japoneze. Are un cap ca o plat-
formă de fer şi el este acela care, l-a adus pe
primul mikadou din ţări străine în insulele ai-
noşilor, cari trăiau ca barbarii şi cari au trebuit
să moară mai întâiu, pentru ca poporul meu să
se nască din pământul udat cu sânge, întocmai
ca orezul. Sfântul Rai (spune Ra Hi) a trans-
format plantele în războinici ai mikadoului, iar
Japonia a devenit mare şi puternică. Poate că
Rai a tras yachtul în fundul mării.

Aş fi putut îndrepta povestirea lui Tainio.
Rai, erau de fapt săbiile piraţilor malaezi,
iar mikadoul a fost un şef de piraţi malaez,
care a făcut o îngrozitoare baie de sânge între
locuitorii străvechi ai Japoniei, în timp ce o
bombă va fi scufundat fără îndoială de data ce-

ceasta yachtul „Elsie".

Tainio mă conduse mai departe după ce mai dădu odată toate onorurile morţilor. Ne îndreptarăm tăcuţi spre camera mea care se afla în partea nordică a castelului. Nu întrebam nimic căci ştiam acuma că lordul Morspan şi supravieţuitorii depe „Elsie" erau vânat liber pe Lokima — bestii reţinute de barierele uriaşe de apă ale oceanului, prizonieri între mlaştinile, stâncile şi pădurile seculare, ale acestei insule depe care nu mai exista scăpare.

Ştiam lucrul acesta. Dar mai erau foarte multe alte lucruri pe care nu le ştiam încă.

Tainio se opri în faţa uşii mele.

— Sir, întăreşte-ţi sufletul cu oţel, îmi şopti el. Prinţul să nu treacă prea grăbit la faptă.

Mă privi rugător şi-l înţelesei şi de data aceasta. Anii lui maturi îl desvăţaseră de acţiune grăbită, înţelepciunea sa încercată venise în conflict cu dorinţele cu mult prea tinereşti ale lui Simisato, de a lăsa să cadă pradă ureii dogoritoare pe cei cari se aflau în puterea sa.

Simisato sta pe stânga pe sofaua de bambus acoperită cu nenumărate perne de mătase multicoloră, iar lângă el sta Men Huleb, care-mi sări imediat înainte, fiind dintr'un salt în braţele mele. Huleb se purta aşa ca şi cum nu ne-am mai fi văzut de multe zile. Cu toate acestea veselia şi dragostea lui nu erau lipsite de oarecare ponderaţiune, ca şi cum şi-ar fi dat seama că un animal de mărimea şi forţa lui nu trebue să aibe slăbiciuni femeeşti.

Îl pun după aceea jos pe covor, îi dau mâna lui Simisato, care mi-a venit şi el în întâmpinare şi care spre marea mea uimire poartă

astăzi hainele de ceremonie japoneze ale străbunilor lui, aşa încât îmi face impresia unui străin aproape în decoraţiunea aceasta tearală, mai ales fiindcă împrejurimea — mobilele sunt mai toate de model european — se potriveşte foarte puţin apariţiei lui.

Imi dau perfect de bine seama că numai un motiv foarte solemn a putut elimina preferinţa vădită a lui Simisato pentru pantalonii călcaţi pe dungă, gulere tari şi cravate frumoase.

Spuse strângându-mi mâna:

— Iwakura stă pe scaunul de fer care desleagă toate limbile, şi fiul lui băiatul este şi el în castel. Este o noapte sfântă frate Olaf, căci adevărul va fi scris în ce'e din urmă pe hârtie, iar documen'u' lui Iwakura, împreună cu autorul moral al asasinării alor mei vor fi duşi la Tokio.

Avertismentul bătrânu'ui Tainio mai era încă vi[illegible]n mintea mea, aşa că trebui să fiu odată r[illegible]ult d'plomat, deşi sentimentele mele pentru consorţiul acesta de ticăloşi e'au tot atât de binevoitoare ca şi cele ale lui Simisato.

— Te felicit Simisato... bucuria ta este şi a mea... Tainio mi-a arătat pe cei morţi şi...

Chipul lui Simisato îmi apăru îmbătrânit. Mă întrerupse:

— Nu aici Olaf, nu aici! Este noaptea ultimelor adevăruri, iar Tainio ne va chema. Ia loc.

Nu-i veni prea uşor să se aşeze, căci în latul brâu de mătase purta trei săbii scurte cu lama lată, exact sub piept.

Sta ţeapăn, privea drept înaintea sa, iar gura îi era strânsă şi nemiloasă.

Urmă o tăcere penibilă. Men Huleb sta în braţele mele. Imi luasem o ţigare, dar mi se păru totuşi nepotrivit să fumez acum, aşa că o puşi din nou de o parte şi... devenii nervos. Furtuna care urmase ploii sufla cu putere în grelele perdele din faţa ferestrelor, inelele metalice sunau pe barele de alamă, iar stofa umflată părea că vrea să smulgă barele din perete. Uraganul vuia, şuera pe toate tonurile printre stâncile giganticei cetăţui naturale. Sunete profunde de orgă se succedau cu fluerături ascuţite, şi niste strigăte de demoni chinuiţi păreau să înconjoare în sbor castelul lui Simisato.

Tăcerea dintre noi mi se părea un chin.

Noi europenii n'avem niciodată calitatea aceasta de a puţea aştepta a asiaticilor. Pe Simisato nici nu-l interesa că aştepta împietrit sosirea lui Tainio...

Şi apoi?!

Când privii intimidat trăsăturile schimbate ale lui Simisato, atunci mi-am dat seama că nici intervenţia mea n'ar mai fi suficientă în cazul acesta, spre a-l salva pe prinţul Iwakura dela oribilul scaun de fer pe care fusese cât pe ci să-şi piardă viaţa arzând şi Men al meu.

— Ai pus mâna şi pe Morspan? întrebai eu fără să dau în aparenţă prea multă atenţie cuvintelor mele.

— Da, este pe insulă şi acest lucru este suficient. Il vom prinde mâine.

Tainio apăru atunci puţin cam grăbit, se plecă adânc şi deschise uşa.

Purta şi el hainele naţionale, în brâul de mătase, purta şi el o sabie şcurtă şi lată. Ghe-

tele lui de mătase neagră erau brodate cu roşu — cele ale lui Simisato aveau flori de aur foarte bogate. Pe coridor aşteptau opt japonezi în acelaş port cu un baldachin de mătase, care era aproape tot atât de lat ca şi coridorul şi care trebuia să fie foarte vechiu căci mătasea lui era tăiată, iar lampa de ulei care atârna la mijloc era fără discuţie veche de mai multe sute de ani.

Îmi trecu un gând rapid prin minte în legătură cu urcarea pe tron a mikadoului pe care am văzut-o într'o imagine colorată oarecare. Obiceiurile traditionale ale Angliei sunt cu mult întrecute de ceremoniile rigide ale imperiului insular răsăritean.

Cu toate acestea, nu era nimic ridicol în pompa această modestă, cu care porni prinţul Simisato spre templul castelului, o încăpere octogonală, ale cărei podoabe bogate, picturi şi obiecte de valoare reprezentau o avere de milioane... Simisato vânduse insula Ikima deoarece sărăcise, după părerea lui. Secretul acestui colos înalt de stâncă nu-l vânduse însă, şi cu atât mai puţin moştenirea sfântă a strămoşilor săi care era adăpostită între pereţii de granit...

În faţa uşii templului se ridica pe un podium de lemne lăcuite altarul festiv cu un Budha de lemn, o statuie sculptată grosolan, pe care numai un cunoscător ar fi putut s'o aprecieze la justa ei valoare.

In faţa podiumului se afla pe podeaua de piatră şlefuită scaunul de fer. Un japonez despuiat sta înlănţuit de cercul de fer sub care se afla tipsia plină cu spirt, iar faţa lui era întoarsă spre grotă.

Pe mâna stângă se înşiraseră oamenii castelului, toţi în haine vechi bogat colorate. In faţa lor sta Elsie Morspan pe un fotoliu tapisat cu mătase neagră. Era palidă şi sdrobită, iar mâinile ei pe care le ţinea în poale nu se mai odihneau nici o clipă.

La dreapta pe un podium mai mic luă loc Simisato. Imi făcu semn, iar cele două fotolii de fildeş îmi dovedeau că aici sunt considerat ca un egal al lui. In spatele nostru stăteau Iko San. Tainio, Hodutu şi Tenro radiotelegrafistul.

Vedeam numai profilul lui Iwakura, victima. Iwakura privea drept înaintea sa.

Incăperea era plină de nori grei de tămâie, care se ridicau din tipsii de aur...

Prin mintea mea trecură amintiri ca imagini estompate, luminate de conştiinţă numai pe timpul răstimpul unei fracţiuni de secundă. Mă gândeam la grota din muntele sfânt al maimuţelor, unde stătea pe tron mumia bine păzită a unei împărătese abisiniene şi unde doi îndrăgostiţi s'au regăsit după rătăciri îndelungate.

Aici?!

...Văzui chipul turburat al Elsiei, şi-mi dădui atunci brusc seama că trebuia să duc o luptă acerbă pentru ca Simisato să nu facă prostii, ce aveau poate să-i închidă pentru totdeauna portile patriei sale.

Simisato sta din nou ţeapăn, iar gura lui era şi mai nemiloasă.

— Iwakura, spuse el strident, te întreb încă odată dacă eşti dispus să declari toate câte sunt în legătură cu asasinarea tatălui şi a fraţilor mei?

Omul gol care sta pe scaunul de tortură şi

care avea numai un şorţ în jurul taliei, răspunse tot atât de strident:

— N'am nimic de declarat, eşti un mincinos şi un asasin Simisato.

— Cine i-a ucis pe tatăl şi pe fraţii mei? întrebă rece Simisato. Ai luat şi tu parte! Eşti un laş! Aţi fost nişte laşi cari aţi asasinat şi aţi dat iluzia sfântului harakiri. Aţi pătat numele vostru cu ruşine şi nu mai aveţi nume... Vă disprețuesc. V'aţi aliat cu ticălosul acela de Morspan, m'aţi înşelat, aţi pus mâna prin vicleşuguri pe averea noastră, până ce am fost nevoit să vând Ikima...

Aruncai o privire Elsiei. Era palidă ca o moartă, iar ochii ei fulgerau.

— Nu este adevărat,... e o minciună...! se auzi glasul ei limpede. Incercă să se ridice dar recăzu fără putere în scaun...

Simisato spuse numai:

— Nu ştiţi nimic miss Morspan, vă cred. Atunci când au început intrigile tatăl dumneavoastră a dat dispoziţie să fiţi dusă la Shanghai la nişte rude — pretextând ameninţarea unei revolte a lucrătorilor depe Kuen Ling. Când l-aţi văzut ultima dată?

— Poate să fie doi ani de atunci! exclamă Elsie dispretuitoare. Ştii foarte bine lucrul acesta Simisato — spionii dumitale au fost în permanenţă la Shanghai. In nici un caz nu voi îngădui ca tatăl meu să fie insultat — îl cunosc şi ştiu că n'ar fi acceptat niciodată să se facă o nedreptate cuiva. Era chiar prea bun şi s'a purtat cu prea multă blândeţe cu lucrătorii noştri. Tolera agitatorii, credea în partea bună din inima oamenilor, el...

Se opri extenuată şi se prăbuşi şi mai mult în sine. Lupta cu lacrimile care-i veneau în ochi, zadarnic însă şi-şi întoarse capul într'o parte.

Imi părea sincer rău, dar am aşteptat intenţionat să vorbească din nou despre tatăl ei. In faţa lui Simisato şi a celorlalţi fanatici înârjiţi, cu inima curată şi plină de dragoste filială.

Simisato privea jenat şi nesigur. Era momentul de a da lucrurilor întorsătura pe care o socoteam că este ultima soluţie.

Elsie mi-o luă însă înainte. Fata aceasta trebuise să conteze numai pe sine vreme de ani îndelungaţi cât a locuit pe plantaţiile dela Kuen Ling din Formosa, aşa încât caracterul ei nu se lăsa influenţat de interdezourile pe care le petrecea întâmplător în mijlocul civilizaţiei europene sau asiatico-europene. Avea caracter, curaj, hotărâre şi în afară de acestea, inteligenţa, pătrunzătoare a omului cult.

Accesul de deprimare şi melancolie trecuse, iar revolta era din nou vie. Se ridică repede, se apropiă de cel legat în lanţuri şi spuse aspru:

— Iwakura, ne-ai vizitat acum trei ani o singură dată la Kuen Ling. Imi amintesc foarte bine de lucrul acesta. Mi-ai plăcut deoarece te purtai modest şi cu toate acestea sigur de tine şi plin de tact. Ai stat numai câteva zile la noi. Il crezi capabil pe tatăl meu de asemenea crime?

Japonezul îşi ridică privirile şi se uită drept în ochii ei:

— Nu miss Morspan... Pe vremea aceea îl consideram un om de onoare. Plantaţiile sale

treceau drept model. Guvernul fusese acela care m'a trimis şi care...

Işi întoarse privirile şi dădu din umeri, ca şi cum ar fi socotit cu totul inutil orice cuvând în plus. Continuă să fixeze statuia lui Budha.

— Imi dai voie Simisato... — sosise momentul nou. — Miss Elsie îngădue-mi să-ţi pun o întrebare... Ai vreun unchiu din partea tatălui dumitale... tatăl dumitale are cumva vreun frate?

Faţa i se adumbri, iar fruntea i se încruntă.

— Din păcate! spuse ea laconic. Tatăl meu nu mai vorbea niciodată despre unchiul James...

— Povesteşte te rog toate, îi spusei eu cu intonaţie prevenitoare în glas. Este vorba în cazul acesta de o ticăloşie care în amănuntele ei întrece orice se ştie până acum. Dece a părăsit tatăl dumitale Anglia acum zece ani de zile şi a cumpărat Kuen Ling?

Elsie răspunse răguşit:

— Fiindcă numele de Morspan era terfelit, deoarece James Morspan fusese condamnat în India la deportare pe insula Gonnard din pricina unei crime... deaceea!

— Dă-mi te rog medalionul dumitale..., spusei eu ceva mai călduros... iar dumneata prinţ Iwakura să fii atât de bun să ne explici un singur lucru: l-ai revăzut pe lordul Morspan deabea acum? Nu l'ai găsit oarte foarte schimbat?

Omul încătuşat dădu din cap.

— Mă chemase telegrafic la Kuen Ling. Acolo am venit la bordul yachtului şi l-am revăzut după trei ani de zile. Era mult schimbat.

— Da... fiindcă nici nu este lordul Cecil Morspan, ci James Morspan, un ocnaş evadat

sau poate graţiat chiar... Asta este o explicaţie a multor lucruri turburi.

Elsie îmi sorbise direct cuvintele.

— Iată medalionul, îmi spuse ea...

Arată lui Simisato fotografia foarte bună.

— Da, este oarecare asemănare, dar numai asemănare, care prin... Simisato sări în picioare.

— Nu acesta este bărbatul pe care l-am cunoscut eu ca lord Morspan! Era vădit uluit, dar suficient de mărinimos spre a adăuga imediat: Ştiu că tatăl dumitale a concediat acum doi ani tot personalul său şi că procuratorul său general Robinson Tupperdyl a angajat alţi oameni în loc...

— Aceasta a făcut-o James Morspan, nu lordul Morspan, intervenii eu.

Elsie se clătină pe picioare — o apucai şi o sprijinii... Ochii ei foarte mari şi faţa încremenită mă înspăimântară.

— In cazul... acesta... tatăl meu.., a fost,,, înlăturat, murmură ea tremurând. Dumnezeule iar eu căpătam scrisori la Shanghai din partea ucigaşului său, scrise totdeauna numai la maşină, scrisorile cele mai drăgăstoase...

Simisato se afla alături de noi, japonezii ne înconjurau. Solemnitatea fioroasă cu care începuse ora aceasta se risipise şi toate chipurile exprimau numai compătimire pentru fata asta, care fusese amestecată fără nici o vină într'o conspiraţie tenebroasă.

In liniştea aceasta mormântală care urmă strigătului disperat al Elsiei se auzi iritant zângănitul lanţurilor omului care sta pe scaunul de fer — era un avertisment că lămurirea celorlalte enigme se afla în mâna lui.

Simisato se plecă peste el.

— Iwakura, strămoşii noştri au luptat pe vremuri umăr la umăr pentru mikado... Iwakura onorează adevărul... Poate că eşti tot atât de nevinovat ca şi miss Elsie, pe care trebue să o rog să mă erte de foarte multe neajunsuri pe care i le-am făcut. Vorbeşte! Au fost oare ai tăi omorâtori induşi în eroare de un criminal care îşi pusese ochii pe insula aceasta şi pe comorile ei?

Iwakura dădu din cap.

— Aşa a fost Simisato... Eu n'am fost iniţiat... Pe mine m'a trimis tata de aici, atunci presupusul lord Morspan a locuit la noi vreme de zile îndelungate... Il bănuiam — am sosit însă prea târziu Simisato... Voi declara toate acestea în faţa judecăţii — ai mei au fost făptaşii, iar Morspan a fost şi el de faţă. Am tăcut, căci toată lumea mă credea la Tokio. Pe mine nu m'a bănuit nimeni. Descătuşează-mă şi voi scrie toate acestea — lăsaţi-mă singur aici.

Numai japonezii înţeleseseră ce insemnau aceste ultime cuvinte.

Simisato mă rugă s'o conduc afară pe Elsie. Mai văzui numai cum s'a ridicat Iwakura, cum i-a dat Simisato una din vechile săbii ale samurailor şi cum a sărutat Iwakura lama.

O oră mai târziu, prinţul Iwakura era mort.

Tainio mă conduse în templu.

Mortul se afla în faţa altarului lui Buhda, întins pe un covor preţios, într'o baltă de sânge. Era minunat îmbrăcat — pe piept se afla sabia lucie.

Harakiri... sinuciderea acelora cari şi-au pierdut onoarea...

CAP. XI

IN JURUL LORDULUI MORSPAN

...In camera mea erau adunaţi oameni cari ascultau cuvintele alese ale lui Simisato, care re citea tocmai declaraţia lui Iwakura.

Nouă...

Pe canapeaua de bambus, pe pernele moi de mătase şedeau două fete, care fuseseră adversare până atunci. Păunuţica Iko Sin ţinea acum mâna Elsiei şi o îmbia pe aceasta necontenit să guste din vinul greu care se afla în faţa ei.

Mai era Simisato, cei doi servitori bătrâni şi fideli Tainio şi Hodutu, în braţele mele mai era Men Huleb, iar degetele mele îi mângâiau uşurel blana distrusă de flăcări.

— Miss Elsie, nu cred ca unchiul să fi îndrăznit să-l înlăture pe tatăl dumitale căci pericolul în care se afla ca jocul cel înşelător să fie descoperit era mult prea mare. Probabil că-l ţine prizonier undeva, iar fratele meu Olaf dă aprobator din cap. Il vom găsi, căci James Morspan va sta mâine aici în castel pe scaunul de fer al adevărului şi nu va fi scutit de nimic.

Aşa vorbi Simisato, fără patimă. Poate că ovintele lui sunau tocmai din pricina aceea de mai ameninţătoare şi mai dârze.

— Am scufundat yachtul, l-am sabordat, dar nu aveam cu mine decât doisprezece dintre fidelii mei, iar pe noi ne interesa în primul rând să punem mâna pe Iwakura. Lupta depe malul

golfului a fost cu mult prea inegală pentru noi. Morspan, cu oaspeţii şi treizeci de chinezi s'au salvat fugind pe uscat. Mâine vom face curăţenie pe insulă, miss Elsie şi îţi voi arăta dumitale şi lui Olaf ceeace n'a mai văzut încă nici un european, ceeace căuta Morspan care ştia că acel ceva trebue să se afle undeva pe insulă: Shimawara, apele care pot! — Fii liniştită miss Elsie: tatăl dumitale trăeşte! Şi acum, du-te de te culcă. Şi tu Iko San. Noi bărbaţii mai avem de discutat.

Fetele plecară. Mâna lui Elsie stătu mult într'a mea. Voia să vorbească, ochii ei străluceau de lacrimi — după aceea întrebă încet:

— Bănuiai de multă vreme că proprietarul yachtului nu este tatăl meu?

— Da — dar cred că este prea mult spus bănuială. Pe mine m'a şocat un singur lucru şi anume că a rămas atât de indiferent atunci când a auzit că fiica lui este în puterea lui Simisato. Răceala aceasta m'a uimit, căci şi răufăcătorii sunt foarte ataşaţi de copii lor, iar eu credeam, că dumneata miss Elsie eşti o ostatecă foarte preţioasă pentru Simisato... când am ajuns aici am văzut medalionul — uită mai bine toate acestea Elsie, lucrurile urâte ar trebui să fie mai bine stârpite din memorie şi cred că vei reuşi s'o faci... Dacă vrei, Iko San poate să rămâie noaptea aceasta cu dumneata... Noapte bună!

Simisato care purta din nou haine tropicale de culoare deschisă, fiind gentleman din cap până în picioare conduse fetele până în camera lor — în mod ciudat Men Huleb îi urmă şi el şi fui cât se poate de uimit la reîntoarcerea lui Simisato că nu venise cu el. Acesta îmi povesti

că prietenul Men Huleb s'a instalat deîndată foarte comod la picioarele patului lui Elsie. Imi face impresia că l'am subestimat totdeauna pe Men. Instinctul lui extraordinar de fin trebue să-i fi spus că Elsie avea mai mare nevoie de un suflet sincer în noaptea aceea decât aş fi avut eu.

Bărbaţii îşi desvăluesc caracteristicile poate cel mai bine cu prilejul unei consfătuiri, în care este vorba de chestiuni foarte delicate cum ar fi felul în care ar putea fi înlăturată din cale o bandă de ticăloşi de diferite rase, impecabil înarmaţi, dar bineînţeles fără vărsare de sânge. Astfel am gândit atunci când Tainio bătrânul a propus, cu toată seriozitatea, în cursul acestui consiliu de războiu, ca naufragiaţii depe yacht cari se află în golf să fie puşi şi simplu informaţi.

— Toate aceste pot să dureze o săptămână, replică Simisato refuzând. Desigur că i-am putea ţine departe de pădure cu focuri de armă, ca să nu găsească fructe, dar ar trage şi ei. Care este propunerea ta Hodutu?

Hodutu se plecă.

— Luminate stăpâne, vrei să-l prinzi de viu pe Morspan. Cel mai bine este ca eu să mă duc să tratez cu ei, să le explic, că viaţa lor este în mâinile noastre. Ii cunosc pe chinezi. Spre a se salva pe ei, vor ataca pe ceilalţi şi ni-i vor preda.

Simisato clătină din nou capul.

— Morspan te va împuşca mai înainte de a putea spune trei propoziţiuni.

— Sunt bătrân stăpâne, spuse modest fidelul servitor, dar înţelepciunea ta să fie aceea care hotărăşte

Simisato fuma calm o ţigare subţire.

— Îi vom împinge în mlaştini, spuse el. Fratele meu Sadato n'a cumpărat cu ani în urmă numai vapoare, ci şi o mitralieră, iar aceasta este în bună stare. Vor fugi, iar când vor fi în mlaştini se vor preda.

Constatai că nici unul dintre cei trei nu era nare strateg.

— Dar tu frate? se întoarse Simisato spre mine.

— Propun să mergem la culcare, spusei eu prompt. Un ogor odihnit dă roade încincite, iar o minte odihnită află la răsăritul soarelui cele mai bune idei. Căscai din toată inima şi somnul acesta fu suficient pentru politicoşii mei prieteni ca să-mi dea dreptate şi să ne despărţim.

Răşniţa de cafea de alamă mi-a isgonit până în momentul de faţă somnul, aşa că am putut trece în jurnalul meu toate câte s'au întâmplat în cursul nopţii acestea. Cred că am băut şase ceşti de cafea şi am fumat trei ţigări lungi. Mă întreb: ce ar mai fi de notat, ce ar mai fi de amintit?

Poate că întrebările care-mi vin mereu în minte: cum a ajuns Simisato în castel, cum l-a putut lua cu el pe Men Huleb, unde se află vasul cu care a atacat astfel yachtul încât acesta s'a scufundat în puţină vreme? Despre „apele care pot" nici nu mai vreau să pomenesc.

Intre timp, afară s'a luminat de zi. Ceasul meu de mână care a avut mult de suferit indică ora cinci şi — ar fi bine ca să mă culc.

Men Huleb îmi lipseşte. Uşoara nervozitate, această anumită nelinişte, trebue să fie explicată prin aceea că singurătatea aceasta în camera

mea tăcută îmi aminteşte de cele mai singuratece zile ale anilor mei de peregrinare.

Şi afară este tăcere.

Am eşit pe balconul de stâncă şi bine camuflat am admirat încăodată peisagiul care se întinde în faţa mea.

Elsie se află pe neaşteptate în spatele meu...

— Aş avea o rugăminte Olaf...

Obrazul ei prelung îmi pare străin şi tras în bruma zorilor.

— ...Nu pot aştepta Olaf... Teama pe care o am pentru tatăl meu m'a adus aici alături de dumneata. Iko San doarme...

In spatele ei apare cu paşi demni Men Huleb care clipeşte din ochi către mine. Este vădit jenat bunul meu Men şi abea atunci când întind mâna sare dintr'un singur salt în braţele mele, îşi pune botul lui rece pe obrazul meu, mă îmbrăţişează, mârâie foarte încet şi-şi cere scuze în felul acesta că a făcut în noaptea aceasta pe cavalerul de serviciu pe lângă Elsie.

Elsie priveşte spre nord vest. Acolo se află golful, dar nu poate fi văzut de aici.

— Intovărăşeşte-mă Olaf... Poate să avem noroc... Poate că James Morspan se va depărta de locul unde au tabăra şi...

Nu mai este nevoie să-mi spuie altceva.

— Bine Elsie — numai că mai înainte... In maşina de cafea mai este încă un rest din otrava asta pentru inimă, iar Huleb nu se va împotrivi dacă vei lua câteva pişcoturi din cutia lui.

Stăm la măsuţa din faţa sofalei şi-i dau lui Elsie între altele şi un pistol.

— Pentru orice eventualitate Elsie!...

Trecem apoi peste covoarele moi depe co-

ridoarele şi scările acestei cetăţi de granit, ajungem în etajul inferior al castelului, coborâm în [illegible] în peştera de calcar.

Elsie poartă astăzi un costum de sport pe care l-a împrumutat dela Iko San şi care-i vine fără îndoială foarte bine. Men este totdeauna la douăzeci de paşi înaintea noastră. Nu trebue să ne temem de nici o surpriză. Fata de lângă mine se sprijină fără jenă de braţul meu. Ne-am atârnat lanternele pe piept aşa ca să avem mâinile libere, iar fiica lordului Morspan îmi vorbeşte ca o soră unui frate iubit.

Imi povesteşte pentru prima dată fără stingherire de marile plantaţii dela Kuen Ling ale tatălui ei, despre acesta, despre... pustiul existenţei pe care o duce.

— Viaţa mea a fost o necontenită călătorie între Kuen Ling şi veselul Shanghai, între sport, distracţie, vânătoare... De când m'am făcut mai mare nu m'am simţit niciodată cu adevărat fericită, Olaf. Papa mă răsfăţa, nu exista să-mi doresc nimic mai mult şi cu toate acestea... cea mai mare şi mai intimă dorinţă a mea a rămas neîmplinită. Cred că toate fetele bogate simt acelaş lucru ca mine. M'aş fi putut căsători încă dela şaptesprezece ani... Poate însă că tocmai libertatea şi spaţiul întins pe care le-am avut la Kuen Ling, m'au ferit de un sentimentalism necopt, căci aveam totdeauna un spirit critic foarte ascuţit...

Pauză... Şi apoi îmi spuse cu o sinceritate frumoasă, care totuşi nu-mi păru deloc nefeminină:

— Olaf, ţin foarte mult la dumneata... Vino la Kuen Ling şi stabileşte-te...

Apoi mai adăogă foarte încet:

— Sper că te voi face s'o uiţi pe Jane a dumitale!

In jurul nostru se aud picăturile de apă care cad din boltă şi vuetul îndepărtat al râului care se prăbuşeşte în abis. Formaţiuni calcaroase străvezii apar trecător în lumina lanternei. Aerul apasă greu pe pieptul obişnuit cu răcoala.

Elsie îşi ridică privirile spre mine şi zâmbi puţin.

— M'aş mulţumi şi numai cu prietenia dumitale Olaf..., adăogă ea grabnic.

— O ai Els'e...

— Şi — ceeace ar fi să fie mai mult Olaf — nu mai poţi oare să scapi de senzaţia aceasta că existenţa ta n'are nici un rost? Priveşte drept înaintea ei. — Kuen Ling este un paradis, pădurile şi munţii Formosei sunt frumoşi şi plini de tot felul de animale... Stepa cu ierburile ei late şi tufişurile, livezile cu flori pe care le poţi străbate călare în urmărirea fiarelor sălbatece cari mai locuesc încă în pădurile seculare şi pe care le poţi vizita — în doi Olaf — trebue să fie minunat...

— Este minunat Elsie şi toate acestea nu-mi sunt străine. Am vânat pumele în pampasurile Americii de sud, iar acolo mi-a fost tovarăş un simplu indian piele-roşie — în Australia am călătorit peste întinderi nesfârşite de nisip, iar lângă mine era un negru australian, cunosc deşerturile Nubiei — cunosc stepa africană — nu mi-a fost dat să găsesc nicăeri o patrie Elsie, iar insula pe care se afla fericirea mea s'a scufundat, o ştii Elsie...

Adăogai, după o scurtă pauză:

— Şi tu mi-eşti dragă fetiţo. Să mă înţeleg însă, acum când inima mea a rămas pe Malmotta — nu, asta ar fi înşelătorie. Ai fost sinceră şi sunt şi eu. Pentru prietenie, pentru camaraderie pot garanta, sunt suficient de tare. Altceva însă Elsie, aceea nu poate fi niciodată... Sângele meu fierbinte l-am dăruit, unei singure fiinţe, aceea cu care am asistat la reînvierea Malmotei. Şi în afară de ea mai era un mic animal cu botul ascuţit şi ochi mari de tot şi inteligenţi: fenekul! Jane şi fenekul rămân împreună, amândoi au fost ai mei şi pe nici unul dintre ei nu-i voi uita, Elsie.

Îi strânsei mâna şi o picătură fierbinte căzu pe ea, apoi încă una.

— A fost o prostie din partea mea... — Glasul Elsiei sună stingherit, dar tot atât de neprefăcut ca şi până acuma. — Olaf... mă mulţumesc şi numai cu aceea ce-mi poţi da. Un singur lucru te rog să-mi făgăduieşti: După ce-l vom găsi pe tatăl meu, ne vei întovărăşi la Kuen Ling?...

— Cu plăcere Elsie...

Ne oprirăm. In faţa noastră cascada se prăbuşea pe o întindere de şase metri în abisurile necunoscute. Mă plecai şi căutai cheia — apele năvalnice se opriră încetul cu încetul, iar continuarea coridorului de partea cealaltă deveni vizibilă şi....

O lumină orbitoare ne învălui.

Un glas batjocoritor şi aspru porunci, iar un glonte avertizator trecu cu şuerat neplăcut printre noi...

— Mâinile sus dragii mei! spuse râzând satisfăcut Morspan în spatele căruia se aflau trei chinezi... — Ce plăcută revedere Abelsen... O di-

stinsă onoare să fac cunoştinţă şi cu preţioasa mea nepoată. Dar avem tot timpul pentru formulele de politeţă... Săriţi dincoace dacă nu vreţi ca vreo câteva pistoale să se descarce din nebăgare de seamă din partea noastră... A fost cu toate acestea foarte drăguţ din partea voastră că ne-aţi arătat drumul pe care altfel aproape că nu l-am fi descoperit...

Ticălosul acela nu se mai străduia să-şi ascundă firea diavolească, dar era totuşi prost, căci tocmai ordinul acesta de a sări peste prăpastie mi-a dat siguranţa că-i voi doborî şi pe indivizii aceştia.

— Număr, strigă el... Şi la „trei" porniţi... altfel...!!!

Intoarse capul şi şopti câteva cuvinte acoliţilor săi, iar cei trei chinezi înălţară carabinele lor scurte.

In i dădui seama care era intenţia monstrului acela...

Voia să sărim, să ne împuşte în timpul saltului, să ne prăbuşim în prăpastia din care nu mai putea eşi nimeni, odată cuprins de braţele ei negre.

Elsie şi cu mine ne aflam la trei paşi de marginea prăpastiei — lanterna mea lumina puţin pieziş, o aruncătură de ochi îmi fu suficientă spre a vedea o eşitură de stâncă, pe care se afla o siluetă: Men Huleb!

Curiozitatea l-a făcut ca fără ştirea noastră să exploreze adâncurile necunoscute.

O idee — o hotărâre fulgerătoare...

— Morspan, strigai eu, unde l-ai dus pe fratele dumitale? Omule, aibi milă, căci Elsiei îi

este teamă pentru viaţa lui...!

Râse brutal.

— Este inutil, scumpa mea nepoată! Fratele Cecil care are un foarte sensibil simţ al onoarei, a avut marea amabilitate să se mute în locul meu pe insula condamnaţilor. Nici nu va fi crezut că este celălalt Morspan, în hainele lui de ocnă în care l-am pus pe uscat în timpul nopţii după ce am alarmat pe paznici... O glumă reuşită, trebue să recunoaşteţi. Toate au fost bine puse la punct — toate: personalul din gardă fusese tocmai schimbat, iar banii au aranjat restul!... Probabil că excelenţa sa lordul lucrează în momentul de faţă în port cu lanţuri la picioare, de care atârnă o bucată de fer... Aşa şi acum, număr — unu... doi...

Nu termină bine de spus „doi", o apucai pe Elsie şi sării — sării în jos, căzui pe un genunchiu, pe jumătate peste Men Huleb, o trăsei pe Elsie pe balconul de piatră — peste capul nostru se auziră blesteme şi focuri de armă...

La şase metri sub marginile prăpastiei stam pe piatra umedă — sus apăru un cap care cercetă fundul...

Un foc — detunătură — prin faţa noastră se prăbuşeşte vertiginos un diavol sărman în abisul întunecat...

— Stinge lumina Elsie!

Întunerec...

Morspan n'are decât să caute acum cheia ascunsă a cascadei. Nu o va găsi, râul nu se va prăbuşi pentru moment în adâncuri, aşa că suntem la adăpost.

— Unde este Men Huleb? şopteşte sărmana Elsie care este rău lovită.

Da, unde este Huleb?

Fluier...

Mă arcuesc deadungul peretelui — şi simt cu mâinile mele o gaură...

— Aici Elsie!

Deschiderea este suficientă pentru un om care merge deabuşilea. Ceva mai departe gangul se lărgeşte, stăm plecaţi, aprindem din nou lanterna, mergem spre necunoscut. O mică peşteră, văd barele care acţionează stăvilarul cascadei, văd o roată solidă, o întorc... întorc... şi aud râul care porneşte din nou pe calea cea veche, spumegând, vuind...

Elsie se sprijină de perete iar faţa ei are sgârieturi care sângerează. Nu-şi dă încă seama că suntem salvaţi, că pentru Morspan calea către castel este închisă, că am descoperit poate aici un secret al Ikimei

— Hai Elsie...

Peştera curcă puţin, face o cotitură spre apus — câteva minute mai târziu ne aflăm într'o peşteră care are un lac şi care trebue să se afle în imediata apropiere a grotei în care se află altarul...

Men Huleb sare aici ca un nebun pe solul pietros, mârâie şi schelăună — şi atunci când ridicăm lanternele vedem pe apele întunecate şi liniştite un vas de forma unui fus cu un turn mai mare şi alte două mai mici: un submarin!

...Asta vedem — mirosim însă altele şi-mi dau dintr'odată seama de însemnătatea apei care pute şi de valoarea Ikimei: petrol!

Miroase atât de tare a păcură încât aproape că ne este neplăcut.

Elsie s'a agăţat de braţul meu...

— Înţeleg acum totul Olaf..

— Şi eu fetiţo...

În spatele uneia din ferestrele rotunde ale turnului se vede lumină. O umbră trece prin faţa ferestrei, un om ese din turn... radiotelegrafistul Tenno.

— Hallo — Tenno!!!

Mi-a recunoscut glasul, a sărit imediat în bărcă şi vine pe mal.

— Dumneavoastră aici sir?

Nu-mi pierdui vremea să-i dau vreo explicaţie oarecare.

— Tenno, Morspan şi chinezii sunt în grota altarului... Probabil că au găsit marea poartă de stâncă şi au deschis-o. Nu există oare vreo posibilitate de a închide la loc poarta?

Tânărul japonez mă privi speriat vreme de o clipă, după care plecă în goană, urcă pe o galerie îngustă care era pe mâna stângă ce trecea pe sub bolta peşterii şi păru că acţionează o pârghie oarecare... Când l-am ajuns din urmă, ne arătă o crăpătură îngustă din stâncă, fara să ne spuie un cuvânt.

— I-am închis acuma sir... Este vremea când fluxul atinge cea mai mare înălţime şi nu pot eşi afară în golf scufundându-se pe sub poartă. Poarta aceasta are o verigă pe care o socoteam însă inutilă deoarece aveam încredere că intrarea din stâncă este invizibilă.

Când mi-am apropiat ochiul de crăpătura aceea naturală l-am recunoscut pe Morspan care cerceta cu o lanternă peretele exterior al grotei. Se afla pe puntea de acostare, iar hainele lui ude dovedeau că încercase să părăsească grota prin apă. Faţa îi era în umbră, dar mâna în care ţinea lanterna tremura iar întreaga atitudine

s corpului său dovedea că-şi dă perfect de bine seama de ceeace-l aşteaptă.

Am mai constatat cu prilejul acesta că peretele dintre cele două peşteri nu este mai lat de douăzeci de centimetri — unele locuri care erau completate cu mortar, dovedeau că fratele lui Simisato îndreptase şi aci opera naturii, separând complet cele două peşteri.

Tenno deschisese între timp o cutie care se afla alături de pârghia aceea metalică şi scosese un receptor telefonic. Vorbi cu glas încet — înţelesei numai numele Morspan şi Abelsen — după aceea îmi întinse receptorul.

— ...Aici este Simisato... Olaf, urcaţi-vă la bordul navei, mai sunt încă cinci oameni acolo, îi vom înconjura pe chinezi şi pe ceilalţi în golf... Tenno ştie ce are de făcut. Trebue să punem mâna pe Morspan viu...

— Bine... la revedere...

CAP. XII

MOARTEA LUI MORSPAN

Zilele „acelea" depe Ikima, au fost acum o lună. In tot acest timp n'am parvenit încă să încredinţez filelor noua piatră de hotar care presară drumul meu alături de acela al banalităţii cotidiene.

Sunt preocupat de o ţară nouă, de cunoştinţe noi, care m'au făcut să uit chiar şi de jurnalul meu. — Lordul Cecil se află de alaltăeri din nou printre noi, iar Elsiei îi vine foarte greu să împartă cu dreptate delicatele ei atenţii între tatăl şi prietenul ei.

Plantaţiile din Kuen Ling cu conacul lor ca un palat, ce se ridică peste mare, sunt un adevărat rai. Vreme de doi ani de zile a domnit aici un diavol înşelător, iar funcţionarii şi lucrătorii nu erau mai buni ca el. Am făcut curăţenie generală, iar prietenii mei japonezi mi-au dat o mână de ajutor. Marea maşinărie merge din nou ca pe roate, iar lordul Cecil este vindecat pentru totdeauna de delicateţea lui exagerată.

Prin urmare am devenit inutil în locurile acestea. Mă atrage depărtarea necunoscută, iar servitorul meu Gripu, un individ bătrân şi rezistent, care a luat fără îndoială parte în tinereţea lui la festinurile canibalilor din interiorul Formosei, este o vulpe încercată şi se pricepe să-mi întreţie neliniştea şi curiozitatea cu aluzii nelimpezi despre văduva Helga Gosslı.

Gripu este un lekhoan pur sânge, unul din băştinaşii străvechi ai Formosei cari erau malaezi. Lordul Morspan este de părere că popoarele acestea complet sălbatece chiar şi în zilele noastre, trăind în interiorul Formosei, se ridică la trei sute de mii de suflete — suflete jalnice — căci după spusele sale, triburile aceste libere mai sunt încă şi astăzi în mare parte formate din canibali şi tâlhari periculoşi. Chiar dacă este vorba numai de o zecime din totalul populaţiei, cu toate acestea sunt un ghimpe în ţara aceasta cu bogăţii naturale atât de formidabile, mai ales dacă se ţine seama că din cele 2 milioane 7 sute de mii de civilizaţi, cea mai mare parte sunt chinezi imigraţi, cari ar tăia cu dragă inimă gâtul stăpânilor şi funcţionarilor japonezi ca şi albilor plantatori sau posesori de mine.

Acestea sunt părerile lordului Morspan despre

Formosa, iar el o cunoaşte mai bine ca oricare altul. Şi dacă-mi spune uneori că istoria insulei aceasta este scrisă cu sânge, are fără doar şi poate dreptate, căci poveştirile servitorului meu Gripu sunt mai sângeroase decât toate poveştirile cu indieni pe care le citeam în copilărie, iar în timp ce vorbeşte, ochii lui negri ard ca doi tăciuni.

Despre Gripu acesta, ar mai fi multe de povestit. Ciudate raporturile lui cu Men Huleb. Îi este frică de el, o frică superstiţioasă, mai ales după ce l-a văzut odată în grădină că-l puneam pe Men Huleb să tragă la ţintă cu pistolul Huleb este de atunci cea mai temută personalitate din Kuen Ling. Dacă trec călare cu Elsie prin sat spre munţi, bărbaţii, femei şi copii, porci, capre, câini, toţi fug ţipând îngrozitor, iar Elsie râde cu lacrimi.

Am aflat eri abea ce este cu frica asta. Soluţia nu este chiar atât de onorabilă pentru mine. Malaezii cari au fost primii cuceritori şi prin urmare primii locuitori ai Formosei, se trag din insulele Sonde care sunt foarte bogate în maimuţe. In mintea lor este prin urmare foarte nimerit, dacă-l socot pe Men Huleb... fiul meu dintr'o căsătorie foarte dubioasă. Lordul Morspan a râs şi el cu lacrimi atunci când am povestit la masă noutatea aceasta.

Scriu toate acestea în clădirea principală a plantaţiilor, în salonul extrem de plăcut pe care ticălosul de Robinson Tupperdyl şi-l instalase aici pe vremea când lucrurile mergeau vraişte, iar banii adunaţi de lordul Morspan curgeau în valuri de şampanie.

Toate acestea au fost odată. Oaspeţii falsului

lord, care a avut grijă să-şi pregătească un crematoriu special, — despre toate acestea voiu mai vorbi — au făcut cunoştinţă cu toată severitatea justiţiei japoneze, iar ofiţerii yachtului cu marinarii chinezi construesc noi şosele undeva prin imensele teritorii necultivate ale imperiului japonez iar ticăloşii nu va mai gusta, mă tom, niciodată şampanie.

...Să revin însă la întâmplările din cea de a doua peşteră depe Ikima după convorbirea telefonică cu fratele meu Simisato. Trebue să recitesc ultimele pagini spre a-mi reîmprospăta memoria şi a scotoci din creerul meu trecutul.

Lucrurile s'a petrecut astfel: cu ajutorul bărcii am ajuns curând la bordul lui „Sadato", un submarin crucişetor care fusese vândut pe vremuri de guvernul nipon ca fer vechiu. Micul echipaj era gata, căpitanul se scufundă şi ne strecurarăm încet pe sub apă afară în golf.

Toate au mers ca pe roate. Am mai aşteptat douăzeci de minute pentru ca Simisato să poată înconjura banda dinspre uscat, eşirăm la suprafaţă, o mitralieră începu să tragă, iar din spatele valurilor de piatră ale piraţilor depe „Elsie" se ridică, odată cu braţele, o cârpă care flutură şi întreaga bandă se predete fără condiţie, fu dezarmată, legată şi transportată pe o mică peninsulă păduroasă, unde putea fi păzită fără nici o greutate.

Atunci avurăm însă şi marea deziluzie: James Morspan nu mai era în grota altarului. Pe punte se aflau numai doi chinezi cu capetele găurite de gloanţe. Toate cercetările nu dădură nici un rezultat. Morspan trecuse desigur pe sub

poarta de piatră, prin apă, ajungând în pădurea seculară.

Trebuia să-l prindem, nu puteam să-i dăm nici un răgaz, iar Simisato, Tenno şi cu mine înlovărăşiţi de Huleb pornirăm în urmărirea lui.

Răufăcătorul comisese o prostie de neiertat, aruncase haina lui în grotă spre a avea mai multă libertate de acţiune la înnot. In loc să arunce haina în apă, o lăsase pe punte. Aceasta a fost o uşurare în misiunea noastră, căci l-a pus pe inteligentul meu Men pe urmele lui. Men mirosi haina la încheietura umărului, păşirăm pe marginea junglei de nepătruns şi după vreo zece minute, sârguinciosul meu pavian se şi căţărase sus pe un arbore de camfor, care se afla întocmai unei avantgarde la patru metri distanţă de deşişul plin cu spini al pădurii.

Simisato puse să se aducă funii şi scări de bambus, după care începurăm marşul foarte neplăcut, dar interesant prin coroanele pomilor, un drum pe care fără îndoială că nu mai existase om care să-l aleagă. Numai un om care a simţit că moartea este pe urmele sale a putut să-şi croiască cu atâta uimitoare abilitate, un drum spre sud, trecând din pom în pom. Numai trecând peste vârfuri exista o posibilitate de a evita deşisurile spinoase, cu flori multicolore, cu liane cu ghimpi şi tot felul de alţi copaci purtători de fructe ale morţii.

Individul acesta urmărit alesese adesea o cracă înşelătoare, sperând că va putea ajunge până pe copacul celălalt, dar a trebuit apoi să facă drum înapoi. Men Huleb pierdu urma lui Morspan pentru scurtă vreme în coroana unui baobab, deoarece Morspan încercase trucul de a se în-

aimeta să facă vreo câteva salturi riscate depe cracă pe cracă. In pomul uriaş al pădurii am intrat într'un conflict destul de serios cu o ceată de maimuţe din neamul macacilor şi n'ar fi lipsit mult ca să-l pierd pe preţiosul meu Men pe terenul acesta de luptă aerian.

Ştiam de multă vreme că pe insula Ikima există tot felul de animale care nu sunt chiar atât de blânde, dar faptul că tocmai insulele Liu Kiu şi Formosa adăpostesc pe *Macacus Ciclopis*, asemănător urangutanului, o maimuţă extrem de sălbatecă, nu ştiusem încă. Erau poate cincisprezece indivizi sprinteni şi timizi, pe care i-am turburat căutând urmele lui Morspan în partea răsăriteană a coroanei pomului, tocmai în locul unde îşi construiseă cuiburile lor uriaşe. O grindină de crengi se abătu peste capetele noastre, se auzi un urlet asurzitor şi-l văzui pe nătărăul de Men Huleb sărind întocmai unei mingi de gumă de gâtul unui mascul de macac. Tenno şi Simisato care se aflau cu două etaje mai jos nu ne putură sări în ajutor... Trăsei, dar este imposibil să doborî o asemenea maimuţă cu un foc de revolver... Huleb striga, urla... Ochii încăodată — glontele pătrunse în cele din urmă în craniul monstrului acesta păros şi cafeniu — Simisato sosi şi el alături de mine. Urletele încetară subit, duşmanii dispărură, iar un Men scuturat destul de serios, sosi şchiopătând lângă noi.

Am regăsit urma şi am făcut tot posibilul să părăsim partea aceasta a pădurii seculare în care se auzeau acuma şi din alte locuri urletele acestor periculoase maimuţe.

Am trecut prin mlaştini strălucitoare ale căror margini erau acoperite de minunate covoare de

flori, iar după o oră am simţit mirosul urât al craterelor de vulcani încă în activitate din sudul insulei. Observai că vegetaţia dispărea mereu mai mult, că aerul sufocant era înfruntat numai de rare lotuşi cu iarbă şi pomi de camfor izolaţi. Apărură stânci sterpe, văi pietroase şi înguste, iar „câinele" nostru sări subit la pământ: Morspan îşi continuase fuga pe sol.

Câinele a ceva mai târziu între câteva stânci şi voii să văd pantalonii cu dungă ai fratelui meu Simisato, am constatat că din hainele tropicale impecabile de mai odinioară nu mai rămăseseră decât sdrenţe, murdare, pătate de omizi uriaşe strivite, murdărie de păsări şi muşchiu ud — arătam ca nişte vagabonzi — mâinile ne erau însângerate, ca şi faţa şi genunchii — genunchii erau goi, căci stofa pantalonilor era ruptă praf...

Men Huleb cu nasul pe jos cobora repede o vale...

Noi după el...

Poc... poc...

Imediat la pământ...

Tenno se alese cu o dungă roşie pe obraz şi cu o gaură în ureche...

— Inapoi Huleb!

Fluierai...

Din nou ponituri de dincolo, acolo unde o mică insulă acoperită de pădure rezistase emanaţiunilor otrăvite ale focului subteran.

Huleb dispăruse.

Privii din spatele stâncii mele şi scosei puţin braţul...

Poc... Poc...

O gaură în mânecă — o gaură mai mult sau

mai puţin nu mai conta, dar eram prevenit. Morspan ştia să tragă.

— Rămâneţi aici, îi strigai eu lui Tenno şi lui Sinisato.. în chestii din astea mă pricep eu...

Mă strecurai acoperit în permanenţă spre dreapta, urcai peretele văii şi văzui subit drept spre sud peisagiul mort al craterelor, norii de abur cari ţâşneau în răstimpuri dintre crăpăturile stâncilor... Văzui ceeace nu-mi fusese îngăduit să văd până atunci: din craterul principal care nu era la o distanţă mai mare de cincizeci de metri de coastă ţâşnea lava clocotitoare care se scurgea în jos în mare, unde apa fierbea în permanenţă, făcând băşici, iar vălurile de ceaţă subţire rezistau chiar şi aderii brizei marine...

L-am văzut şi pe Morspan.

Se căţărase pe cel mai sudic arbore de camfor al păduricii şi se lipise de frunchiul acestuia. Pomul era izolat, o simplă ghirlandă de liane cu ghimpi făcea legătura cu păduricea.

Morspan era în mâinile noastre.

De acolo de sus nu mai exista posibilitate de fugă. Răufăcătorul se prinsese singur. Spre sud erau craterele cu respiraţia lor otrăvită, cu valurile lor toride... Spre vest şi spre est erau stânci, între care apa verzue a mlaştinilor îşi înălţa miasmele spre cer.

Spera poate să nu-l vedem. Îl văzui cum rupe crengi încercând să se camufleze. Ţinea pistolul între dinţi.

Unde era însă Men?

Sosi pe neaşteptate la faţa locului — el pentru care căţăratul fără a face sgomot era un sport facil, apăru peste capul lui Morspan care nu bănuia nimic. Un braţ păros se întinse, smulse

arma dintre dinţii lui Morspan şi un braţ negru de maimuţă îl isbi cu patul revolverului în cap...

Morspan îşi pierdu echilibrul, căzu, apucă o cracă, căzu mai departe, ajunse pe puntea de liane veştede, reîncercă să ajungă în pădurice.

Ghirlanda aceea subţire se rupse însă...

Un ţipăt strident...

Mi se opri respiraţia...

Omul căzu...

Căzu...

Şi deabea acuma observai între stâncile crăpate spiralele subţiri de fum...

Încă un strigăt...

James Morspan se încinerase singur.

CAP. XIII

RAMAS BUN DELA IKIMA

Am rămas numai vreme de câteva secunde pe marginea micului şi adâncului crater în care se afla în permanentă ebuliţiune o massă fluidă.

Numai vreme de secunde... căci miasmele ne isgoneau...

Am mers făcând ocoluri dealungul coastei înapoi spre nord.

Când am ajuns în golf am dat peste Elsie, Iko San şi câţiva japonezi, cari aşteptau pe puntea lui „Sadato" reîntoarcerea noastră, la umbra peretelui vestic al fjordului...

— E mort, spuse numai Simisato şi dădu ordin să vie barca. Vă rog să mă întovărăşiţi. Vă voi arăta locul de unde scoatem păcura cu ajutorul pompelor şi o ducem pe o conductă în grota altarului spre a încărca cisternele de...

Onorabilul meu frate cumpărase două submarine. Unul dintre ele s'a scufundat, iar transportarea petrolului cu un singur submarin nu mai renta. Voiam să cumpăr vase petrolifere mai mari, dar averea noastră scăzuse între timp, a trebuit să fug, iar insula a trecut în posesia lui Morspan. Bănuia că există petrol pe aici. Nu l-a găsit însă niciodată.

Barca pătrunse în grotă şi un nou drum prin peşteri ne duse în centrul ţinutului mlăştinos — urcarăm o scară şi în faţa noastră ne întindea în lumina soarelui un lac de aproape cincizeci de metri în diametru, înconjurat de stânci golaşe şi de crengile aproape veştede ale unor tufişuri sărmane.

Era lacul de ţiţeiu al Ikimei, care nu conţinea nici un strop de apă, ci numai petrol.

Am admirat pompele acţionate de electricitate şi geniul minunat al lui Sadato. Existenţa acestui isvor de petrol pe Ikima nu mai constituie astăzi un secret pentru nimeni.

Ajunşi la Kuen Ling, Elsie şi cu mine am primit cele mai noi ziare din Japonia, din care reieşea că oameni de specialitate cercetasră lacul, dar isvorul acesta nu dădea atâtea tone câte crezuse pe vremuri Sadato. Lacul are nevoie mereu de un răstimp spre a se reumple, iar unele terenuri petrolifere din Formosa sunt cu mult mai preţioase ca lacul depe Ikima.

Simisato se va îmbogăţi cu toate acestea depe urma lui. Mikadoul l-a graţiat şi i-a redat toate demnităţile şi slujbele de onoare depe vremuri. Prinţul Manu Ylata Simisato va mai juca poate un rol însemnat în politică. Poate că voi regăsi într'o bună zi numele său într'un ziar şi atunci

în mintea mea vor fi din nou vii zilele acelea care mi-au îngăduit să arunc o privire în mentalitatea japoneză.

Ne-am reîntors la castel, m'am scăldat, dormii până seara. Intre timp Tenno a chemat de sus din cabina lui radiotelegrafică un crucişetor japonez.

Alte telegrame au sburat spre Shanghai şi Honkong. Autorităţile britanice au fost înştiinţate că adevăratul lor Morspan se află pe insula ocnaşilor...

Lucrurile şi-au reluat mersul normal. Am mai rămas încă trei zile pe insula Ikima, după care sosi ora despărţirii. Oricât de mult a insistat Simisato să-l însoţesc la Tokio, m'am retranşat în spatele obligaţiei de onoare de a o ajuta pe Elsie să readucă ordinea la Kuen Ling şi aceasta din motive bine întemeeate. Simisato ne-a dat cincisprezece dintre oamenii săi de încredere şi într'o seară plăcută, submarinul „Sadato" a părăsit golful nordic eşind în larg, îndreptându-se apoi spre sud vest, spre Formosa.

Pe plaja golfului Formosa nu s'a aflat nici o singură mână care să ne salute. Nici Simisato, nici Iko San, sau Tainio, Hodutu şi Tenno n'au fluturat batista galbenă a rămasului bun în urma noastră. Despărţirea noastră a decurs în formele cele mai politicoase, dar Simisato, nu mă mai numea frate Olaf, iar păpuşica Iko San nu a fost văzută toată ziua. Elsie nu prea ştia ce să creadă de toate acestea. Ocolii întrebările ei...

— O mică neînţelegere Elsie.

Scormoni mai departe.

— Olaf, trebue să fi fost o mare neînţelegere. Dece eşti atât de misterios?

— Mai târziu, o îmbunai eu...

Avea dreptate; fusese chiar o foarte mare neînțelegere, o jignire mortală a lui Simisato a jucat un rol în toată chestiunea asta. Concepțiile occidentale și orientale s'au ciocnit cu asprime și numai recunoștința lui Simisato a împiedicat un conflict mai grav, determinându-l să ne acorde utilizarea lui „Sadato" și o suită de cincisprezece oameni de ai lui.

Imaginea insulei dispăru. Orizontul era gol. Elsie mă privi, mă făcu să cobor brațul cu binoclul trecându-și mâna ei sub a mea.

— Spune de data asta sincer Olaf: ce a fost între dumneata și print?

— Mai târziu îți spun fetițo...

— Ești... ești un nesuferit Olaf! Râse și se lipi de mine. — Olaf, a fost din pricina mea!

Rămăsei uluit.

— Da, din pricina mea Olaf... Simisato mi-a cerut eri în toată forma mâna. A fost foarte comic. Cu toate acestea a mai fost căsătorit, iar soția lui a divorțat de el, după fuga lui. Are copii, copii mici... Îți poți imagina că eu aș fi o bună mamă vitregă? Și în afară de aceasta, Olaf, și-a făcut declarația într'o formă atât de perfectă încât sunt convinsă că a făcut-o mai întâi în scris, după care a învățat-o pe dinafară... A trebuit să fiu foarte tare ca să nu încep să râd. Din fericire am îndemânarea de a mă exprima tot atât de încâlcit ca bunul Simisato și deaceea refuzul meu a fost amabil și înflorit.

Ne aflam pe puntea lui Sadato în spatele turnului central, iar întunecimea cobora cu repeziciune.

— Poate Olaf — poate că Simisato este su-

părat pe dumneata, fiindcă crede că te iubesc...» şopti Elsie cu glas puţin gâtuit. — Dar asta nu este deloc, dar absolut de loc adevărat, Olaf... Nu te iubesc... Te iubesc poate totuşi numai aşa cum poate iubi o femeie, dar m'am resemnat să primesc numai ceeace-mi poţi da: prietenia!

Tăcu...

Aştepta...

Şi... mă părăsi tăcută, coborâ în turn, în mica ei cabină de alături de a mea.

In noaptea aceea clanţa cabinei mele a fost mişcată din loc... Cu toate acestea sunt sigur că am ferecat uşa.

Elsie este complet mulţumită din ziua aceea.

Mâine de dimineaţă vom pleca dela palatul alb din Kuen Ling jos pe plaja nisipoasă, vom înnota după care vom sta întinşi la soare. Atunci o voi pregăti pe Elsie cu toată delicateţea, că voi pleca cu bătrânul Gripu în munţii îndepărtaţi şi-i voi spune în cele din urmă dece s'a rupt legătura frăţească dintre mine şi Simisato...

CAP. XIV

VICTORIA PRIMAVEBII

Golful este apărat de rechinul în locul unde facem baie prin sârmă tare care se lasă ca o plasă până jos pe fund.

Stăm pe o stâncă eşită în afară, pe nisipul alb şi fin. Costumele noastre de baie sunt ultimele modele din Paris, iar mantalele la fel. Numai Men Huleb a renunţat la asemenea fleacuri

şi mestecă alături de noi raci mici şi moi.

— Dece eşti atât de tăcut Olaf?!

Toaleta de baie a Elsiei este ca o poezie şi fata aceasta întreagă pare să fie o adiere a primăverii.

Mestec capătul ţigaretei şi desenez cu degetul semne pe nisip...

— Elsie, Simisato mi-a oferit-o atunci pe Iko San drept soţie, spusei eu încet... A făcut-o cu multe cuvinte calde care-i veneau fără discuţie din inimă. Eram ului Elsie, căci Hodutu îmi spusese o seamă de lucruri, despre obiceiurile şi tradiţiile vechilor case de samurai şi ştiam prin urmare că-l voi jigni grav pe Simisato refuzând această ofertă care trebuia să mă onoreze numai.

— Şi, apoi? întrebă primăvara aceea blondă.

— ...In primul rând am încercat să-i explic lui Simisato, că concepţiile noastre europene despre căsătorie şi dragoste şi despre castitatea femeii sunt complet deosebite de acelea ale neamului său. In Japonia se întâmplă foarte des ca o gheişă îmbogăţită să se căsătorească cu un înalt demnitar.

„Am mai încercat să-i dovedesc, că nu sunt în genere bun pentru căsnicie, cel puţin nu pentru o viaţă între oameni şi sgomotul străzilor şi a cetii marilor oraşe.

N'a răspuns nimic, numai că faţa i-a devenit cenuşie, iar ochii lui scânteiau ameninţători. Imi întoarse apoi spatele şi părăsi camera. In uşă mai mă privi odată şi făcu un semn cu mâna ca şi cum ar fi lovit cu o sabie. Aceasta însemna: Ne despărţim la figurat — nu mai suntem fraţi!

Aşa s'a terminat prietenia mea cu Simisato,

Elsie. Am făcut multe experienţe în viaţa mea, deaceea pot pricepe şi atitudinea aceasta a prinţului. Trebue să mă fi preţuit foarte mult ca om, credea că nu-mi poate dovedi mai bine dragostea şi preţuirea sa decât voind să mă facă cumnatul său. Imi pare foarte rău că ne-am despărţit în termeni atât de reci. Acuma ştii şi asta, Elsie...

Dădu din cap.

— Iko San te-a iubit, Olaf... sărmana micuţă Iko San...

— Şi... sărmană Elsie! — îi apucai mâna. — Mâine Elsie — mâine nu ne vom mai scălda aici — niciodată... Nu plânge fetiţo... Mâine plec călare cu Gripu în munţi, la sălbatecul popor al lekhoanilor... E iarăşi timp pentru mine să duc vreme de săptămâni de zile sub cerul liber, să simt din nou între pulpe coastele unui cal. — Nu plânge Elsie...

Se ridică brusc... Briza îi umfla mantia. Il chemă pe Men Huleb şi plecă.

Dar — se reîntoarse fără Men Huleb..

Reveni mândră şi liberă, se trânti pe nisipul alb şi mă privi îndelung....

— Fii sincer Olaf, fugi de mine!

Mă simţii oarecum jenat.

— Fug... de tinereţea proaspătă, de primăvară — poate că ai dreptate Elsie...

O mişcare bruscă şi se afla la pieptul meu.. mă îmbrăţişă şi mă sărută.

...Şi după o oră îmi şopti cu glas visător şi zâmbind...

— ...Te voi iubi totdeauna... Totdeauna! Eu... am învins... Şi dacă dorul de tine mă va chinui cândva noaptea, atunci mă va consola un lucru, Olaf: că ţi-am dat totul, că ai primit totul cu

fericirea în priviri. Ţi-am dăruit o oră de fericire — ţie — şi mie o amintire curată pentru întreaga mea viaţă.

FINAL

Grigu răscoleşte focul cu o creangă şi priveşte pulpa de urs care se frige în frigare peste jăratec...

Este noapte şi din înaltul munţilor bate un vânt rece...

Men Huleb doarme în braţele mele, iar gândurile mele sunt departe, departe în sud, alături de un mormânt care apare din valurile mării în timpul refluxului. Dar trăsăturile dragi ale Janei şi ale Elsiei se contopesc pentru mine într'un singur chip, iar chipul acesta ar trebui să fie imortalizat de un artist în cea mai curată marmoră, primind numele de

IMPLINIREA PRIMAVEBII

Dar flecarul de Grigu vorbeşte iarăşi despre femeea depe coastele muntelui Morison care are peste patru mii de metri înălţime, despre Helga Gossli, care trăeşte printre canibali...

— Răsuceşte frigarea, bătrân nătărău! spusei cu grosolan. Dacă m'ai minţit atunci o să-ţi fac o gaură de aerisire în căpăţâna ta argintie...!

Grigu rânjeşte. Dinţii lui piliţi ascuţit sunt roşii ca focul, căci mestecă nedontenit o bucată de rădăcină de Buma. Am încercat o singură dată să mestec şi eu buma, dar n'o mai fac... Are gust de brânză străveche cu ardei iute.

— Mă faci de prost, stăpâne, şi cu toate acestea îţi slujesc mai devotat ca maimuţa ta... spuse Gripu în şoaptă, ca să nu-l audă Men Hulcb, fiindu-i frică grozavă de pavian.

Mâncăm, după care mă strecor în cort şi visez la munţii acoperiţi de păduri seculare ai canibalilor şi despre femeea voinică, despre care se spune că locueşte singură acolo spălând grăuntele galbene din nisip...

Dacă tot ce mi-a povestit Gripu despre ea este adevărat, în cazul acesta trebue să fie vorba de un tip cu totul special de femeie. Dar toţi malaezii sunt nişte mincinoşi...

— SFARŞIT —

Continuarea senzaţionalelor aventuri ale lui Olaf K. Abelsen, sunt descrise în magistralul roman

STÂNCA DE AUR

o carte cum n'aţi mai citit încă

JUCAȚI LA LOTERIE
PRIN
COLECTURA
„FORTUNA"
CAMPUS, BASSA & Cº
C. VICTORIEI 14
AGENȚII IN TOATĂ ȚARA